BORILAČKE VEŠTINE
BROJ 84
CENA 10 DINARA

NINĐA

CRNI UJED SMRTI

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US $, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

DEREK FINEGAN

CRNI UJED SMRTI

Derek Finegan
CRNI UJED SMRTI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINĐA 84 — MAJ 1990. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i (032) 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

CRNI UJED SMRTI

Snop bele svetlosti plašljivo, oprezno, klizio je po neravnim kamenim zidovima niz koje se voda slivala u tankim končićima, skupljajući se u barice nepravilnog oblika po tlu. Ponegde bi se te barice spajale u potočić koji se nekoliko stopa ili jardi probijao među neravninama, da bi se potom ponovo izgubio u nekoj jedva vidljivoj pukotini u kamenu.

Prisustvo oksida gvožđa u zidovima, tavanici i podu podzemnog hodnika davalo im je crvenu boju. Na svetlosti, i voda je dobijala istu crvenu nijansu, stvarajući neprijatnu ilu ziju da svud unaokolo teku potočići krvi...

Grobnu tišinu podzemlja narušavalo je samo teško disanje dvojice ljudi. Ne zbog zamora; veoma je teško disati kad se svaki šum odbija od zidova, vraćajući se pojačan i izobličen, neprepoznatljiv.

Njih dvojica mnogo su se puta okrenuli, uvereni kako još neko hoda za njima. Trgli bi se kad god bi se nova kap vode bučno rasprsla na kamenom podu.

— Koliko još ima? — prigušenim glasom upita Berk.

— Osvetli mi! — Grifitov glas bio je nešto čvršći, sigurniji. Začu se šuštanje hartije dok je razvijao crtež do tada skriven pod jaknom od jelenske kože.

Nagli su se nad crtež, sledeći prstom jedva vidljive linije po hartiji.

— Sad smo negde ovde, šta misliš, Grifite?

— Tako nekako. Kad skrenemo u desni hodnik, nećemo biti dalje od stotinak jardi od...

Nije dovršio rečenicu, jer se Berk naglo trgao, okrenuo i uperio mlaz svetlosti iz svoje lampe unazad, duž hodnika kojim su došli.

— Grifit... neko je iza nas! — prostenjao je.

Nekoliko trenutaka buljili su u nepravilni krug bele svetlosti koji je poskakivao po praznim zidovima, tavanici, podu.

Grifit bučno udahnu, tek sada svestan da je sve dotle zadržavao dah. Vraćajući pod jaknu pištolj velikog kalibra, on se saže da dohvati ispušteni list hartije.

— Idi do đavola, Berk! — zareža. — Pogledaj, karta se pokvasila!

— Časna reč, učinilo mi se da čujem korake...

— Učinilo ti se! — podrugljivo odvrati drugi čovek, otresajući kapi vode sa karte. — Zašto ti se nije učinilo da je naišao par igračica iz »Foli Ber žera«, boga mu?

Berk se nasmeja iskrivljenim ustima.

— Idemo dalje — reče tiho. — Daj da jednom završimo s tim... ježim se od ovog mesta!

— Čega se bojiš? — sleže Grifit ramenima, osvetljavajući sledećih nekoliko jardi hodnika pred njima. — Niko ne može znati da smo ovde, zar ne?

Berk je ćutao, ali je i to ćutanje govorilo da se ne slaže sa svojim partnerom.

— Šta je, do đavola? — zastade Grifit. — Ako imaš nešto da kažeš, reci!

— Ninđa zna da smo ovde, Grifit...

Grifit zastade da podigne oči prema kamenoj tavanici nad sobom.

— Gospode bože! — reče glasno, sa prezirom. — Zašto baš ja uvek moram da imam neku prokletu budalu na vratu? Zašto?

— Grešiš... ne zaboravi da sam ga ja video, a ti nisi!

— Ninđe su bajka za decu, Berk — čvrsto reče Grifit, produžavajući napredovanje. — Tip koji se obukao u taj smešni kostim imao je nameru samo da te zaplaši i izvuče od te be našu tajnu. I zamalo da mu je uspelo u tome!

— Ti ga nisi video — tvrdoglavo je mrmljao Berk. — Prokletstvo, Grifit, Koreli nije bio početnik, a taj čovek ubio ga je jednim pokretom ruke, pre nego što je uspeo i da posegne za pištoljem!

— Koreli je bio prokleta pijanica! Momak ga je udario pe

snicom, a on je pao i smrskao lobanju o pod!

— Nije tako bilo, Grifit, sto puta sam ti rekao... Lobanja mu se rasprsla još dok je padao, čoveče! Video sam, svojim očima! A ako je Koreli i bio pijan, ja nisam sigurno!

— Daj, prekini već jednom s tim — umorno uzdahnu Grifit. — Čoveče, mi smo na manje od sto jardi od fantastičnog bogatstva, a ti se još treseš od straha!

Berk oćuta, iako mu se pogled svaki čas iskradao unazad. I hodao je oprezno, uvlačeći glavu u ramena, kao da očekuje udarac koji bi svakog trenutka mogao stići odnekud iz tame oko njih.

Hodnik u koji su skrenuli bio je strmiji, a njegov pod posut krupnijim i sitnijim komadima kamena, zapravo rude srebra čija je eksploatacija prestala da bude ekonomična još krajem prošlog veka.

Napredovali su sporije, jer im se kamenje kotrljalo pod nogama. I svod nad njima bio je niži, a zidovi su se približili, odbijajući i pojačavajući šum njihovog teškog disanja.

— Sačekaj malo, Grifit — prostenja Berk. — Nemam daha...

— Zašto, do đavola? Vazduh je savršeno čist... malo vlažan, priznajem, ali...

Zastao je, ipak, i osvetlio lice partnera. Berk okrete glavu, sklapajući oči pred snažnim mlazom svetlosti.

— Klaustrofobija — konstatova Grifit. — Kao što ti rekoh, svi ti strahovi samo su u tvojoj glavi, Berk. I nigde više!

Berk je zevao kao riba izbačena na suvo, a niz lice su mu se slivali čitavi potoci znoja.

— Ne mogu — dahtao je. — Ne mogu...

— Đavola ne možeš! — brutalno zareža drugi čovek. — A sad, slušaj me dobro, prokleta kukavice! Ja idem dalje, pravo ovim hodnikom! Što se mene tiče, ostani tu i čekaj, ili se vrati na površinu, svejedno mi je! Razumeš?

Okrenuo se i produžio put, nešto brže nego ranije, iako je to značilo češće klizanje i spoticanje na nesigurnoj podlozi.

— Grifit — prošaputa ostavljeni čovek. — Grifit...

Grifit se nije obazirao. Čuo se samo zvuk kotrljanja kamena i šljunka pod njegovim stopalima.

— Grifit! — vrisnu prodorno Berk. — Čekaj me!

Njegov krik odbi se od zidova, vrati se izobličen i pojačan. Odzvanjao je još gotovo pun minut dok je Berk, teturajući se. pristizao Grifita.

Grifit konačno zastade da ga sačeka, brišući rukavom znoj sa čela. Ni njegovo lice više nije bilo mirno kao do tada.

— Nemoj više da vičeš, Berk — reče tiho. — Nemoj.

— Neću... Koliko još?

— Još malo...

Grifit zgužva nepotrebnu kartu pod jaknu, ali se ruka vrati na svetlost sa pištoljem. Petljajući nezgrapno, sa lampom u jednoj ruci, Grifit ubaci metak u cev. Čak i taj tihi metalni zvuk vrati se sablasno izobličen odjekom do njihovih ušiju.

— Zašto? — upita Berk pogledom.

— Za svaki slučaj — odgovori Gritif šapatom. — Recimo... osećam se sigurnije.

Hodnik se naglo završavao, neravnim kamenim čelom po kojem su se još razaznavali tragovi udarca pijukom poslednjih rudara.

Grifit snopom svetlosti pretraži svaki palac oko njih dvojice.

— Ništa — prostenja Berk. — Tu nema ničega, do đavola!

— Nemoguće! Mora da je tu!

Berk se promuklo nasmeja, ali odmah prekide kad mu kameni zidovi uzvratiše zvukom koji je bio više nalik na bolno jecanje.

— Ja ne vidim ništa — reče. — Siguran si da je ovo taj hodnik!

Sa psovkom na usnama, Grifit istrže kartu ispod jakne i raširi je po tlu pred sobom.

— Drži lampu! — zapovedi Berku. — Da pogledamo još jednom...

Nekoliko dugih minuta čulo se samo njihovo teško disanje i povremeno kapanje vode sa svoda. Berkova ruka toliko je drhtala, da ga je Grifit nekoliko puta gnevno opomenuo da drži svetiljku mirno.

— To je taj hodnik! — reče konačno, uspravljajući se. — Ne može biti nikako drukčije.

— Ništa... znači...

Berkov glas bio je jedva čujan, više nalik uzdahu razočarenja. Grifit glasno opsova, sada sa uživanjem osluškujući kako mu podzemni hodnik vraća izgovorene reči.

Kao automat, ukočenih nogu, Berk se spusti na jedan oveći kamen, uza sam zid kojim se podzemni hodnik rudnika za-

vršavao. Gledao je pred sebe, među stopala u ogromnim čizmama.

— Kako je to moguće, Grifit? — upita promuklo. — Kako?

Kao opčinjen, drugi čovek zurio je u kamen pod Berkom.

— Ustani! — reče naglo. Ustani, boga mu!

— Zašto?

Grifit ga grubo gurnu, tako da Berk, smešno se iskrećući, pade na bok, zapanjeno buljeći u Grifita.

— Koji ti je đavo? Ti...

Ne slušajući ga, Grifit pade na kolena i obema rukama odbaci kamen u stranu. Kopao je raširenim prstima, ne obraćajući pažnju na krvave tragove koje su po dlanovima ostavljali oštri komadi kamena.

— Grifit? — Berkov glas od zvanjao je paničnim strahom. — Grifit, šta ti je?

Grifit je kopao i režao, iznenada nalik ogromnom psu koji je siguran da je baš tu, na tom mestu, zakopao veliku sočnu kost i sada je gnevan što je ne nalazi. Pljuvačka se cedila kroz njegove iskežene zube, a neprestano je odmahivao glavom da sa očiju ukloni kosu ovlaženu znojem.

Njegovi nokti zagrebaše po nečemu drvenom i Berk se nađe napred, pomerajući mlaz svetlosti svoje lampe prema tom mestu.

— Grifit! — progovori šapatom. — Grifit, čoveče...

— To je! — odgovori Grifit promuklo, kroz zube. — Neka sam proklet ako nije!

Jecajući od iznenadne navale osećanja, i Berk se baci na kolena pored njega i poče da kopa, premda malo opreznije.

Nekoliko trenutaka kasnije, vlažna zemlja, prepuna šljunka, otkri gotovo kvadratnu stopu drveta okovanog starinskim gvozdenim trakama i ekserima sa grubo iskovanom glavom.

Obnovljenom snagom, pomažući se sada i noževima, njih dvojica baciše se na posao, sve dok gornji deo velikog drvenog sanduka nije bio potpuno oslobođen pokrivača od šljunka. Ne zastajući čak ni da predahne, Grifit poče da otkopava prednji deo, tražeći bravu.

Nije je bilo. Činilo se da baš ništa ne spaja na prednjem delu masivni poklopac sa telom kovčega, toliko velikog da bi u njega gotovo mogao stati i odrastao čovek.

Glasno dahćući, Grifit zavuče oštricu noža pod poklopac i s naporom ga odiže. Prihvatajući obema rukama, gurajući

Grifita nestrpljivo u stranu, Berk odiže poklopac do kraja.

Pre nego što je ijedan od njih dvojice uspeo da osvetli mračnu unutrašnjost, iz nje se podiže figura u crnom, figura krupnog i visokog čoveka — ili duha? — sa glavom potpuno umotanom u crnu kapuljaču bez ikakvih proreza na licu...

— Grifit ispusti iz grla zvuk nalik kvocanju kokoške i pade unazad, na leđa, smešno dižući noge i ruke da se zaštiti.

Berk ostade na kolenima, glave zabačene unazad, sa široko razjapljenim ustima.

— N-N-N — prostenja. — Ni nđa!

*
* *

Dve devojke koje su bezbrižno čavrljale uz jedan od staklenih zidova redakcije losanđeleskog »Herald-Egzaminera« za panjeno zaćutaše. I mnogi drugi koji su se našli u hodniku u času kada se lift otvorio nisu mogli da otrgnu pogled od jedne markantne pojave, retke čak i za grad u kome gotovo na svakom koraku možete sresti jednog od lepotana iz holivudske plejade.

Visok i vitak, ali širokih ramena, gracioznog hoda, ali ne kao maneken kome je takav hod sam po sebi cilj, već kao oprezna divlja zver, spremna da se u svakom trenutku baci na napadača ili plen. Odeven jednostavno i sportski, davao je ipak utisak one nenaglašene elegancije kakvu većina muškaraca uspeva da nađe samo u najekskluzivnijim buticima.

Što se lica tiče, i ono je bilo upadljivo. Oštrih, odlučnih crta, preplanulo na vetrovima i morskom vazduhu, a ne pod kvarcnim lampama. Tamnoplave oči ozbiljno su posmatrale svet oko sebe sa ponosno uspravljene glave pod kratkom crnom kosom.

Praćen mnogim pogledima, nepoznati krete prema staklenim vratima sa natpisom »Džordž Gafni, gradska rubrika«. Kucnuo je prstima po staklu i otvorio vrata ne čekajući poziv, sa veselim osmehom na licu.

Čovek iza pisaćeg stola držao je slušalicu telefona na uhu i slušao sagovornika sa očiglednom dosadom; pokazivala je to i činjenica što je okrenuo leđa ulaznim vratima i oslonio noge o zid, posmatrajući pejzaž ogromnog grada pod sobom.

— Spusti to na sto — reče, ne okrećući se, kad ču da neko ulazi. — Pogledaću posle... Da, svakako, Helen — produži da govori u slušalicu. — To je jedna od stvari u kojima se slažem sa tobom, ali...

Osmehnuvši se, nepoznati os tade da stoji pored stola i Gafni se naglo okrete. Njegovo punačko lice razvedri osmeh.

— Halo, Helen — reče, ustajući. — Oprosti, ali upravo mi dolazi vrlo važan posetilac. — Ne, nije on... Čuj, nazvaću te kasnije, pa ćemo porazgovarati o tome. Važi? Svakako... svakako... čujemo se, Helen!

Odlažući sa olakšanjem slušalicu, Gafni srdačno steže ispruženu ruku, pokazujući drugom čoveku slobodnu fotelju preko puta pisaćeg stola.

— Lesli Eldridž! — uskliknu. — Čoveče, već sam pomislila da si nestao u džunglama Kolumbije? Kad si se vratio?

Eldridž se već spustio u fotelju, upitno gledajući Gafnija.

— Kolumbija? Nije moguće da se od tada nismo videli?

— Upravo tako! Piće? Imam odličan francuski konjak, pre dva dana stigao direktno iz Nice. Može?

— Ne, hvala. Ovoga puta dolazim poslom, Džordž...

— Gle, gle? Nešto zanimljivo, kao i obično?

— Mislim da jeste, iako neće biti strogo tvoja rubrika, znaš.

— Još se nije dogodilo da si mi doneo materijal koji se negde ne može objaviti — nasmeja se Gafni. — Da čujem? Iz Kolumbije, pretpostavljam? Narko-mafija?

— Džordž, ima skoro tri meseca kako sam se vratio iz Kolumbije. Bio sam tamo na odmoru, u Kartaheni; ako se neki od bosova narko-mafije našao u mom hotelu, nisam imao čast da ga upoznam — nasmeja se Eldridž. — Ne, ovo zbog čega sam ovde nešto je sasvim drugo. U stvari, potrebni su mi podaci iz arhive »Herald-Egzaminera«, Džordž.

— Šta dobijam ja za tu uslugu, Les?

— Ekskluzivno pravo na sav materijal koji prikupimo. Ako nešto bude od toga, naravno.

— U redu — osmehnu se Gafni. — Da čujem, šta te zanima?

— Čovek po imenu Porfirio Venders.

Gafni tiho zviznu, zavali se u stolicu i pogleda sagovornika ispod spuštenih kapaka. Telefon kraj njegovog lakta zazvoni, i on pritisnu dugme.

— Ne sada — reče oštro — zauzet sam! Fren, nemoj nikom davati vezu sledećih deset minuta!

Eldridž je ćutao, posmatrajući Gafnijevo lice sa lakim osmehom na usnama.

— Ozbiljno? — upita ovaj najzad.

— Sasvim. Ne dopada ti se ta ideja?

— Meni? Čoveče, ustupio bih moj posao, kuću, oboja kola i bazen onome ko pronađe nešto što se tom tipu može prikačiti!

— Pa?

— Nećeš naći ništa — odmahnu Gafni glavom, nervozno paleći cigaretu. — Ni u našoj arhivi.

— Gledao si?

— Jednom sedmično. Zaboravio sam samo jednu sitnicu: kad god se obratim našem kompjuteru za sveže informacije o Vendersu, moram dati i svoju lozinku, koja mi omogućava pristup do poverljivih informacija. Glupa mašina je to vredno beležila, sve dok me jednog dana nije pozvao veliki gazda...

— I natrljao ti uši, a?

— Kao đačiću. Uz onu priču da jako ceni moj rad i da bi bilo vrlo teško naći čoveka koji bi me mogao zameniti i tako dalje, i tako dalje...

— Teško, ali ne i nemoguće?

— Upravo se tim rečima poslužio — klimnu Gafni glavom. — Teško, ali ne i nemoguće.

— A ti?

— A ja, kao dobar službenik koji odlično zna koja je strana hleba premazana buterom i koliko svakog meseca treba dati za alimentaciju mojoj bivšoj ženi, ja sam poslušno klimnuo glavom, poklonio se i izašao. I nisam više ni prilazio prokletoj mašini od tada.

Eldridž klimnu glavom.

— Tako, dakle, stvari stoje — reče tiho. — Žao mi je, Džordž. Znam da ti je to teško palo.

— Ne tako teško kao nekad. Čovek postaje oportunist sa godinama, a?

— Da, uglavnom. Postoje li uopšte podaci o Vendersu u vašoj arhivi?

— Ako i postoje, ja ne mogu do njih. Postoje još neke lozinke koje ja ne poznajem, one su privilegija one družine gore — pokaza Gafni prstom prema tavanici.

— Jasno. Pa... hvala ti, Džordž. Ako već ne možeš da mi pomogneš...

— Ne mogu? A ko ti je to rekao, do đavola?

Eldridž se već upola bio digao iz fotelje, ali se sada vratio u nju.

— Govorili smo samo o našoj arhivi, Les — prigušeno se nasmeja Gafni. — Ima i drugih arhiva, znaš...

Ustao je i okrenuo se prozoru, zavlačeći ruke duboko u džepove.

— Ako ikada izgubim ovaj posao — reče ne okrećući se — jedino za čim ću žaliti biće ovaj pogled. A znaš šta me posebno oduševljava?

— Ne, Džordž. Ne znam.

— Dođi da vidiš. U ovo doba dana svetlost sunca ima sasvim poseban odsjaj na zgradama poslovnog centra...

Osmehnuvši se, Eldridž mu priđe.

— Kako ti izgleda, a? Slikar bi morao da bude veoma dobar ako bi želeo da uhvati ovaj tre nutak, a?

— Slažem se, Džordž. Ali...

Prijatelj načini hitar pokret rukom.

— Uh... dobro je!

— Šta se dogodilo?

— Dole, na ulici. Jedan neoprezni pešak... ali se izvukao za dlaku, prokleta budala!

Eldridž hitrim pogledom pre traži ulicu i klimnu glavom.

— Pa — reče — to se u ovom gradu događa svaki dan. Ljudi su, uopšte, veoma neoprezni, zar ne, Džordž? Tvoje novine pune su sličnih događaja.

— Baš tako. Hvala ti što si navratio do mene, Les. A ako nešto bude od onog posla, javićeš mi, a? Ili naiđi kad hoćeš. Skoro svaki dan sam na ručku kod Dorelija na Vestern aveniji.

— Možda ću navratiti jednog od ovih daną — klimnu Eldridž glavom i pruži mu ruku. — Vidimo se, Džordž...

— Svakako — Gafni se okrenuo stolu i pritisnuo dugme interfona. — Fren, ima li kakvih poziva?

Još je govorio u mikrofon kad su dve devojke iz hodnika upale unutra, zadihane i bl stavih očiju. Sačekale su, ipak, da završi razgovor i upitno im se osmehne.

— Šefe — reče energično je dna, visoka i vitka plavuša u uskoj haljini — imaćete štrajk sveg ženskog osoblja ove redakcije ako nam odmah ne odate ko je onaj zgodni čovek koji je maločas izašao od vas?

Gafni se zavali u fotelju, ukrštajući ruke pod glavom.

— Moj dobar prijatelj — isceri se — ali ne od onih koje možete ščepati u svoje kandže, devojčice!

— Neko o kome bi vredelo pisati?

— Da li bi o njemu vredelo pisati? — Gafni odmahnu glavom. — Ako bi neko uspeo da napiše istinitu priču o Lesliju Eldridžu, male moje, Pulicerova nagrada bila bi najmanje od svega čime bi se to moglo platiti!

Dve devojke se zgledaše, pitajući se da li se šali.

— Samo što to nikome neće uspeti — ozbiljno dodade Gafni. — Nikada...

* * *

Neki Doreli nekada je odista držao restoran na Vestern aveniji, poznat po odličnoj italijanskoj kuhinji. O njemu se zna vrlo malo, sem imena, jer je restoran, kao i mnoge druge u tom kraju, još davno preuzela korporacija o kojoj se zna još manje nego o pravom Doreliju, čije je ime sačuvano zajedno sa imidžom dobre i ukusne hrane.

Luksuznije uređen nego kod prvog vlasnika, restoran se sada specijalizovao za obroke u podnevnoj pauzi, privlačeći za poslene ljude iz okoline dovoljno dobro plaćene da mogu podneti ne baš skromne Dorelijeve cene.

Svaki od njih, obično, naručuje jedno isto jelo. Ma kako ono bilo aranžirano, pre ili kasnije mora dosaditi gostima i zato nije nikakvo čudo što većina njih neprekidno kruži pogledom unaokolo, mehanički uzvraćajući pozdrav poznanicima.

Ponekad se svi ti pogledi koncentrišu na isto mesto. Na žalost, takvi događaji su kod Dorelija retki, jer slavne ličnosti, po pravilu, traže još ekskluzivnije restorane od ovoga.

Ovoga puta poglede je privukla jedna devojka. Vatrene muške poglede i zavidljive ženske, kao i obično, jer ni lepe devojke nisu nikakva retkost kod Dorelija.

Vrlo niskog rasta, ali savršeno građena, sa možda malo prevelikim grudima, ali takvog oblika da se svakom pravom muškarcu odmah osuše usta. Hodala je graciozno i lako, uzdignute glave, pokazujući svima sitno i nežno lice pod raskošnim uvojcima duge crne kose. Pune, sočne usne, mali nos, duboke crne oči i onaj ten o kome većina žena sanja, a samo veoma mali broj ga ima.

Nimalo zbunjena svim tim pogledima, ona zastade i bez

žurbe zagleda oko sebe. Šef sale već je stizao užurbanim korakom, široko se osmehujući.

— Izvolite, gospođice. Imam slobodno mesto za vas za onim stolom...

— Hvala, ali ja tražim Džordža Gafnija iz »Herald-Egzaminera«.

— Mister Gafni? — naviknu tim pogledom, šef sale pogleda prema jednom uglu. — Na žalost, nema ga na njegovom uobičajenom mestu. Želite da ga sačekate?

— Izgleda da mi ništa drugo ne preostaje — odgovori ona sa šarmantnim osmehom. Tek sada, iz neposredne blizine, moglo se zapaziti da njen savršeni ten i malo kose oči podsećaju na jednu od divnih japanskih minijatura koje već stotinama godina čine da brže zakucaju srca ljubitelja umetnosti.

Džordž Gafni iznenađeno zastade, nekoliko minuta kasnije, i osvrte se, kao da nije siguran da je pronašao pravi sto.

— Sedite, mister Gafni — reče devojka sa razoružavajućim osmehom. — Mene šalje Lesli Eldridž.

— Neka sam proklet! — ote se novinaru, dok je nespretno zauzimao mesto za stolom. — Sad znam! Vi ste ta tajanstvena Eldridžova devojka, zar ne? Zašto i on nije došao?

Iz pogleda devojke nestade osmeha.

— Neko ga je pratio kada je izašao od vas — reče tiho, jedva pomerajući usne. — Verovatno sada i nas drže na oku. Les nije hteo da vam stvara nove probleme i zato sam ja došla umesto njega...

Gafni se veselo nasmeja, kao da je čuo odličan vic. Konobar je pritrčavao da primi porudžbinu i nekoliko sledećih trenutaka beše ispunjeno prijatnim pogađanjem oko jelovnika i vinske karte.

— Mogu li sada da govorim? — upita Gafni, prihvatajući ruku devojke. Oboje su, po prećutnom dogovoru, glumili uloge sredovečnog zavodnika i mlade devojke kojoj imponuje Gafnijevo poznato ime.

— Bolje ne, šapnu devojka. — Niste me još pitali ni za ime — dodade glasno, nasmejavši se.

— Zaista, kako se zovete?

— Sumiko. To je dovoljno.

— Japansko ime?

— Da. Moja baba je bila čistokrvna Japanka. Toliko se vidi?

— Naprotiv. Kad ćemo moći da govorimo o... ozbiljnim stvarima?

— Čemu toliko nestrpljenje — podiže devojka obrve. — Imamo sasvim dovoljno vremena do kraja ručka, zar ne?

— Možda. A možda i nemamo...

Sledeći njegov pogled, devoj ka opazi čoveka koji je seo ne koliko stolova dalje i sada svojim hladnim očima zurio tačno u lice Džordžu Gafniju, kao da sa njegovih usana želi da pročita o čemu to govori sa devojkom.

— I mene neko prati — tiho reče Gafni, prinoseći usku šaku devojke usnama. — Taj momak Eldridž donosi nevolje gde god se pojavi, zar ne?

— Da. Ali nevolje ljudima zlih namera, Džordž...

— Dugo ste zajedno?

— Prilično.

— Čime se on zapravo bavi, Sumiko? Ili jednostavno živi od nekog velikog nasledstva? Honorari koje je do sada dobio od nas nisu mali, ali to nije cifra vredna pomena.

— Zašto ne pitate njega? Ovde je.

Stari novinarski lisac nije se odmah okrenuo. Učinio je to tek nekoliko trenutaka kasnije, ležerno, i sa osmehom na licu.

— Ne vidim ga, Sumiko.

— Za stolom odmah pored našeg prijatelja sa zmijskim očima.

Gafni podiže obrve.

— Onda nisam dobro video. Tamo je samo neki starac sa... Do đavola!

Devojka se bučno zakikota, privlačeći nove poglede iz okoline.

— Izvanredan je, zar ne? Ni ja ga ne bih prepoznala da to nije njegova omiljena maska, koju sam videla već nekoliko puta.

— U redu. Šta radimo kad završimo sa obedom?

— Normalno izlazimo. Ako zmijske oči pođu za nama, Les će ga ščepati i pokušati da dozna ko ga šalje. Posle toga ćemo već videti.

— Nadam se da zna šta radi. Taj tip je opasan, odmah se vidi. Pravi plaćeni ubica.

— Zna šta radi. Ne brinite, Džordž...

Dovršili su obed izbegavajući tu preozbiljnu temu, pa je čak i posmatrač sa zmijskim očima, činilo se, prestao da sumnja u taj neobični par ljudi. Platio je svoj račun i izgubio se u pravcu izlaza, trenutak pre nego što je Gafni dao znak da i on želi račun.

Devojka nemo odmahnu glavom na pitanje koje Gafni postavi očima. Ne, još nije trenutak za otvorene razgovore, govorio je njen pokret.

Izašli su, veselo čavrljajući. U prolazu, devojka baci kratak pogled prema stolu starca koji se zabavljao praveći na stolnjaku figure od palidrvaca.

— Les želi da im postavimo zamku — reče ona tiho Gafniju, hvatajući ga pod ruku.

— Kako to znaš, do đavola? Telepatija?

— Ne. Nešto mnogo jednostavnije; niste primetili šta predstavljaju šibice poređane na stolu pred njim?

Gafni se osmehnu, zastajući na trotoaru pred izlazom.

— Ponosim se svojim darom zapažanja — reče — ali to odista nisam primetio!

— Pređimo ulicu — reče devojka, posmatrajući reku vozila koja se kretala Vestern avenijom.

— U park? Prokletstvo, tamo će im biti lakše da nas sredе!

— I nama da sredimo njih. Sem toga, Lesli voli da ima više prostora u akciji, kako ne bi stradao neko od prolaznika ako se dogodi nešto nepredviđeno.

— Đavolski čovek — promrmlja Gafni. — Ko je on, zapravo, Sumiko?

— To ste me već pitali...

— I rekla si da pitam njega — uzdahnu novinar. — U redu. Pitaću ga.

Krenuli su preko peščanog prelaza između zaustavljenih automobila.

— Zmijske oči su levo — reče Sumiko. — Prelazi ulicu malo niže. I nekoga traži pogledom, verovatno čoveka koji je dopratio Leslija do ovog mesta.

— Hmm... hoćemo li nas troje izaći nakraj s njima? Nemate oružja, Sumiko?

— Ne. Nije nam ni potrebno. Ne brinite, Lesli će odmah doći za nama.

Zastavši na suprotnoj strani avenije, Gafni se osvrte.

— Ne vidim ga — promrmlja. — Da nije opet promenio masku?

— Ne gledate na pravu stranu, Džordž — osmehnu se Sumiko. — Tamo, ispred nas.

Stazom koja je od avenije vodila u dubinu parka, lagano, oslanjajući se na štap, hramao je starac koji je ostao kod Dorelija u trenutku kada su njih dvoje izašli. Videlo se da je nekada bio visok i krupan čovek, ali su mu godine povile

stas i učinile mu udove gotovo nepokretnim.

— To ne može biti on, do đavola! — zavrte Gafni glavom. — Kada je mogao stići?

— Pitajte ga i to — Sumiko ga povuče prema parku. — Idemo, naši prijatelji postaju nestrpljivi.

Još uvek sumnjičavo posma trajući starca pred sobom, Gafni pođe napred, sledeći tempo kretanja koji je diktirala devojka.

Kao delići nekog preciznog podešenog mehanizma, pet oso ba nađe se u praktično istom trenutku na raskrsnici dveju staza. Najpre tobožnji starac, korak za njim Sumiko i Gafni i dvojica ljudi hladnih očiju koji su naglo izbili iza žbuna na uglu staze.

Starac se zavodenjenim očima zagleda u pištolje u rukama dvojice napadača. Njegova bezuba usta otvoriše se od iznenađenja.

— Kidaj, ćale! — dobaci čovek zmijskih očiju u prolazu. — Ovo te se nimalo ne tiče!

Sumiko i Gafni zastadoše, ra zdvajajući se. Čovek zmijskih očiju zari cev pištolja Gafniju u stomak. Onaj drugi, odeven gotovo isto kao njegov partner, ali upadljivo ćelav i sa dugim mongolskim brkovima, isceri se devojci.

— Budi mirna, mala — reče promuklim glasom. — Bilo bi baš šteta da moram da pucam u jednu od tih tvojih lepih sisica!

— O kej, Gafni! — mrmljao je čovek zmijskih očiju. — Da čujemo i mi, šta si joj izbrbljao?

Gafni nije ni gledao u njega, već pored i nešto iznad gla ve čoveka zmijskih očiju.

Malopređašnji starac iznenada se pretvorio u čoveka višeg dobra tri palca, sa tamnoplavim očima koje su na izboranom licu blistale odlučnošću i energijom.

»Kakav je to čovek?«, prole te Gafniju kroz glavu. »I... da li je to uopšte čovek?«

* * *

Revolveraš zmijskih očiju in stinktivno je osetio da neko sto ji iza njega. Odvajajući cev pi štolja od Gafnijevog trbuha, on se naglo okrete, podižući oružje.

Leva ruka »starca« sledila je munjevitom brzinom pokret ša

ke sa pištoljem. Nepomičan, kao da se radi o demonstraciji zahvata u kojem drugi borac pokušava da sarađuje, on istrže oružje iz šake i baci ga u visokom luku među grmlje kraj staze.

Bio je to, međutim, samo je dan deo složenog i munjevitog pokreta koji je izveo praktično čitavim telom...

Dok je leva ruka odbacivala oružje u stranu, Lesli Eldridž se obrnuo na vrhovima prstiju i podigao desnu ruku sa dugim štapom.

Na vrhu štapa na trenutak nešto blesnu, samo delić seku nde pre nego što je to nešto nestalo u grudima drugog napadača. Ovaj, zaustavljen u po kretu čiji je cilj bio da se okrene prema protivniku iza sebe, razrogači oči i razjapi usta da krikne.

Umesto krika, iz grla mu na vre samo mlaz crne krvi i on se kao proštac svali na bok, te ško tresnuvši o asfalt staze.

Povlačeći desnu ruku sa šta pom unazad, Eldridž načini još jedan polukorak. Ovoga puta, umesto oštricom skrivenom u štapu, on zadade udarac pljošti mice, ciljajući čelo čoveka zmi jskih očiju koji je pomislio da čak i bez pištolja može nešto postići iznenadnim napadom pe snicama.

Udarac odjeknu kao kad štapom lupite po deblu drveta; prevrćući očima čovek poče da pada kako su kolena popuštala pod njim, ali mu Eldridž to ne dopusti. Grabeći ga levom rukom za okovratnik, on ga kao lutku od krpa povuče za sobom u zaklon žbunje, dalje od pogleda ostalih šetača u parku koji su tek tada shvatili da se do gađa nešto neobično.

— Idemo! — Sumiko povuče za ruku Gafnija koji još nije uspevao da se povrati od iznenađenja. — Idemo, Džordž!

Vratili su se stazom kojom su i došli, samo nešto malo bržim korakom nego maločas. Po vici su iza njihovih leđa odjeknuli već kada su iz parka izašli na trotoar avenije i krenuli duž niza gusto parkiranih automobila.

— Ovamo, Džordž — zapovedi Sumiko oštro, još jednom povlačeći novinara za ruku. — U kola!

Gotovo ga je gurnula kroz otvorena prednja desna vrata novog, blistavog »tanderberda« i hitro obišla prednji kraj da bi sela za volan. Trenutak doc nije kola su jurila na jug, izgubljena u čitavoj koloni vozila čiji su vozači imali isti cilj.

Odmahnuvši glavom kao gro giran bokser, Gafni se osvrte. Sve ono što se dogodilo u poslednjih šezdeset ili devedeset sekundi podsećalo je na ružan san. Nije bio siguran čak ni da je zapamtio pravi redosled događaja i kako se, do đavola, do godilo da čovek pogođen vrhom štapa padne na tle bljujući krv iz širom otvorenih usta.

Eldridž se osmehnu Gafniju. Njegove ruke bile su zauzete skidanjem maske starca sa lica. Sedokosa perika već je ne stala u velikoj sivoj vreći, pomalo nalik torbama u kakve se pakuju štapovi za golf.

Na sedištu pored njega, čovek zmijskih očiju je sedeo, gla ve zabačene unazad, očigledno bez svesti.

— Da li nas neko prati, Sumiko? — upita Eldridž, završavajući sa trljanjem lica komadom suve vate.

— Ne — reče ona, pažljivo gledajući u retrovizor. — Misliš da treba da skrenemo?

— Tek na Aveniji Mančester, prema Inglvudu. I ja mislim da nas niko ne prati, bili smo brzi!

— Brzi? — dođe konačno i Gafni do reči. — Čoveče... u jednom trenutku imao sam uti sak da mi pred očima neko pre motava strašno ubrzani film!

— Žao mi je, Džordž — Lesli Eldridž sada je bio zauzet pretresanjem džepova onesvešćenog čoveka. — Morao sam da budem brz, da neki od njih ne bi imao vremena da opali. To su stvarno opasni momci,. plaćene ubice prve klase!

Još nesigurnim rukama Gafni izvuče tabakeru iz džepa i zapali cigaretu.

— Ludost! — uzdahnu kroz oblak dima. — Ako su ti momci stvarno plaćene ubice, onda je stvarno bila ludost ovako ih napasti! Čoveče, moglo se dogoditi da nas trojica ostanemo izrešetani u onom parku!

Eldridž i devojka se nasmejaše, dobacivši pogled jedno drugom.

— Oprosti, Džordž — reče Eldridž — ali zaista nije bilo nikakve opasnosti, veruj mi.

— Nikakve? A oni pištolji?

— Nisu opalili, zar ne?

— Ne, nisu, ali... Oh, do đavola! Šta ćeš sad da radiš sa tim tipom?

— Zavisi od njega — zamišljeno reče Eldridž, zagledajući dokumenta izvučena iz lisnice. — Govori li ti nešto ime Vitni Hendriks, Džordž?

— To je njegovo ime? — Gafni je proučavao lice onesvešćenog. — Ne, nikad ga nisam video, ali se kladim u šta hoćeš

da ćemo ga naći u policijskim arhivima!

— Koje su nam, za sada, ne pristupačne — nasmeja se Lesli. — U redu, videćemo kad na ša uspavana lepotica dođe sebi... Sumiko, sada idemo desno, zar ne?

Čovek zmijskih očiju osvestio se kada su stigli do Inglvuda, ali je »tanderberd« ostao na Aveniji Mančester koja na putu do Marine del Rej prolazi pored međunarodnog aerodroma Los Anđelesa.

— Zdravo, Vitni! — reče mi rno Eldridž kad čovek naglo otvori oči. — Kako glava?

Hendriks oprezno dotače vrhovima pristiju debelu masnicu na čelu i vilice mu se stisnuše. Od besa, ne od bola.

— Čoveče — reče promuklo — čime me to tresnuo onaj ma torac? Olovnim pendrekom?

— Ne menjaj temu — nasme ja se Eldridž, ali njegove oči ostadoše hladne.

Možda još hladnije nego zmi jske oči čoveka pored njega...

Na svom mestu, Džordž Gafni se nesvesno strese, postavlja jući sebi po ko zna koji put pi tanje ko je zaista taj Lesli Eldridž?

— Šta hoćeš od mene? — upita Hendriks.

— Jednu kratku priču. Ko te je poslao za mnom i Gafnijem i zašto?

— Ti si lud — isceri se Hendriks. — Ako ti to kažem, ja sam mrtav čovek!

— Svakako, Vitni. Ali ne za boravi i ono drugo — mrtav si i ako mi ne kažeš!

Hendriks sklopi oči. Vilice mu se čvrsto stisnuše.

— Tvrd momak, a? — nasmeja se Eldridž suvo. — Sumi ko, kad stignemo do Marine del Rej, potražićemo neku pro davnicu kućnih ljubimaca...

— Kućnih ljubimaca? — začuđeno upita Gafni. — Čekaj, do đavola... to je neka šala, a?

— Šala — klimnu Eldridž glavom. — Samo se neće baš dopasti našem dragom prijatelju Vitniju, bojim se.

— Zaista, šta hoćeš da učiniš, Lesli?

— Ahhh... jedan vrlo stari trik. Nađeš veliku i čvrstu vre ću i u nju spakuješ nekog tvrdog tipa koji ne želi da progovori. Kao Vitni Henderiks, recimo... Posle toga u istu vreću, da njemu ne bi bilo previše dosadno, staviš i tri do četiri mačke...

— Žive mačke? — upita Gafni. — Hmm... nije loša ideja...

— To je samo početak — svirepo se isceri Eldridž. U među vremenu, Hendriks je otvorio oči i zastrašeno buljio u njega. — Vreća se čvrsto zaveže, a onda je postepeno spuštaš u vodu, tako da i voda polako prodire u vreću...

Gafni se strese. Kao čovek žive mašte, mogao je sasvim lepo da zamisli šta će se dogoditi u vreći.

Hendriksu je trebalo malo više vremena za to, ali i on poze lene u licu.

— Ne bi ti to učinio — reče promuklo. — To je samo blef!

— Da — klimnu Eldridž glavom — stvarno izbegavam da često primenjujem taj trik. Žao mi je mačka, znaš. Ali, kad ne mam drugog izbora...

— Bleftaš! — ponovi Hendriks, kao da u to pokušava da ubedi i sebe samog. Ipak, niz lice su mu se slivale krupne kapi znoja, iako je klima-uređaj u kolima radio punom snagom.

Sa Avenije Mančester kola siđoše u Marinu del Rej, jedno od onih ljupkih predgrađa Los Anđelesa nanizanih duž zaliva Santa Monika i Sumiko skrete prema poslovnom centru.

— Tamo — reče Gafni naginjući se da bolje vidi. — Da, tamo levo. Prodavnica kućnih ljubimaca, Les. Valjda će imati dovoljno mačaka za nas, a?

— Čekaj malo — promuklo reče Hendriks, brišući dlanom znoj sa lica. — Boga mu, vi biste to stvarno učinili!

— Nego — ledeno se osmehnu Eldridž. — Nemam običaj da se šalim sa tipovima koji po kušavaju da me zaplaše pištoljem, Vitni! Pevaj!

— Uhhh... samo da se malo sredim... te mačke...

— Možda ne bi bilo loše da ipak kupimo nekoliko komada! — nasmeja se Gafni kome se ova igra sve više dopadala od časa kada je shvatio da s njom ipak neće morati da idu do kraja. — Ko zna, možda se on i predomisli?

— Ne... reći ću — ... Mogu li da dobijem jednu cigaretu?

Slegnuvši ramenima, Lesli mu gurnu cigaretu među zube i prinese joj plamen upaljača. Povukavši nekoliko dimova, Hendriks uspe da smiri drhtanje ruku.

— U redu — reče. — Doni Berk me je poslao da te pratim, Gafni. Malori, moj ortak, išao je za njim — pokaza glavom prema Eldridžu.

— Doni Berk? — Eldridž upitno pogleda Gafnija. — Znaš da sam novi u ovom gradu, Džordž. Ko je Doni Berk?

— Gangster — osmehnu se Gafni. — Nimalo me ne čudi što ovakvi tipovi rade za njega. Kako se to dogodilo, Hendriks?

— Kao i obično. Zvao nas je telefonom i rekao da što pre dođemo do zgrade »Herald—Eg zaminera«. On nas je čekao tamo i pokazao koga treba da pratimo.

— Nije rekao zašto?

Hendriks još jednom obrisa znoj sa čela, s gađenjem pogle davši u potpuno vlažnu cigare tu među prstima.

— Rekao je... Rekao je da nikako ne smemo dopustiti da se vas dvojica sastanete...

— I još nešto, verovatno?

— Da... Trebalo je da vas likvidiramo ako ne uspemo da sprečimo sastanak. Devojka nas je zbunila, inače...

— Ne biste uspeli — osmehnu se Eldridž — čak i da vas ona nije zbunila. Veruj mi na reč, Vitni.

Hendriks je ćutao, gledajući kroz prozor. »Tanderberd« je lagano krstario ulicama Marine del Rej, sada gotovo praznim, jer većina stanovnika radi ili u gradu, ili duž plaža.

— Da li je Berk pominjao čoveka po imenu Porfirio Venders, Vitni? — tiho upita Eldridž.

— Venders? Neee... nije mi ni na pamet palo da bi on mogao imati veze sa ovim...

— Poznaješ ga?

— Samo po onome što se pri ča o njemu — odmahnu Hendriks glavom. — Ja direktno nikada nisam radio za njega, ali Berk jeste.

— Na čemu?

— Vidi se da ne poznajete Berka. Taj momak ne voli da brblja o svojim poslovima.

— Hajde, hajde, Vitni — po savetova ga Eldridž kroz osmeh. — Vi, momci, uvek pričate među sobom o onome što radite, a?

— Ne znam... Berk je odista veoma ćutljiv...

Eldridž ga čeličnom šakom steže za grlo i privuče sebi, unoseći mu se u lice.

— Vitni — procedi kroz zube — ti si do sada valjda shvatio da te posle ovoga Berk neće ostaviti u životu... čak i kada bih te ja poštedeo!

Odgurnuo je Hendriksa od sebe i ovaj se svalio u ugao uz vrata, teško dišući.

— Oružje — prostenja. — Oružje za Centralnu Ameriku... Berk se time vrlo često bavi.

— A Venders?

— I Vendres. Samo pazite, on direktno nikada nije uprljao

ruke... biće veoma teško dokazati bilo šta.

— Dobro. Pričaj, Vitni: sve što znaš o Berku i Vendersu. Nijedan detalj nije suvišan za mene...

Progutavši pljuvačku, Hendriks poče da govori promuklim glasom. Kao i svi ljudi skloni nasilju, bio je jak samo dok su karte bile u njegovim rukama. Onog trenutka kad je shvatio da je s njim gotovo, do slovno se raspao na komade...

— Čoveče — oduševljeno pr ošaputa Gafni dvadesetak minuta kasnije — kada bih sve ovo mogao da objavim, kakva bi to priča bila!

— Budi oprezan, Džordž — osmehnu se Sumiko. — Tvom gazdi se to ne bi sviđalo. Kao što si primetio, veoma te dobro drži na oku posle one avanture sa kompjuterom!

— To je sve što znam, do đa vola — skrušeno prošaputa He ndriks iz svog ugla. — I... spreman sam da to potvrdim i pred policijom...

— Pred policijom i na sudu! — glasno se nasmeja Eldridž. — Ne, hvala, Vitni, bilo bi pre više da to zahtevamo od tebe. Toliko je već dripaca izmaklo pravdi uz pomoć dobrih advokata i loših sudija, da ja više uopšte i ne razmišljam o tome, časna reč. Reci mi, među nama... koliko si ljudi ubio?

— Kakve to, do đavola, ima veze sa ovim?

— Nikakve. Jednostavno, zanima me.

— Ne mnogo — Hendriksovo lice bilo je ukočeno.

— Koliko, Vitni?

— Osmoricu — jedva čujno odgovori ubica.

— Sigurno?

— Da. Sigurno. Ja...

Desna Eldridžova šaka načini kratak pokret, tako brz da se Gafni trgao tek kada je potmulo odjeknuo udarac.

Mrtvo telo ispade kroz naglo otvorena vrata i ostade na asfaltu jedne mirne i tihe ulice Marine del Rej.

Gafni proguta pljuvačku, bo reći se da zadrži u želucu maločas pojedeni ručak kod Dore lija.

Sve se odigralo tako brzo da nije bio siguran da je dobro video; ipak, bio je gotovo sasvim siguran da je potpuno pra zna Eldridžova šaka doslovno smrskala Hendriksovo lice, pre

tvarajući ga u bezobličnu, nelj udsku masu...

*
* *

Joči Kategava otvori prste i svitak debelog starinskog papi ra se ponovo zamota uz tihi, ne prijatni šum.

Kategava nije gledao u har tiju, ali su kaligrafski ispisa ni znaci i dalje lebdeli pred njegovim očima dok je prazним pogledom buljio u prirodu oko sebe.

Leto je stiglo i do najviših obronaka planine Hie, ali čak ni sunce nije moglo da učini ništa da bi oživelo sivi kamen zidina nastalih možda i pre či tavih hiljadu godina. Drevni hram, znao je, još uvek je ima ao izgled koji mu je dala ruka srednjovekovnog graditelja. A i način života monaha u njemu nije se mnogo izmenio od tog vremena.

Sem jedne stvari. **Sohei**, mo nasi — vojnici nisu više silazi li niz obronke planine Hie da bi po pitomim predelima u nje nom podnožju ognjem i mačem širili svoje učenje o pokornosti ovom ili onom feudalcu, u zavi snosti od toga koji bi od njih najbolje platio usluge ratobor nih monaha.

»Mene neće uspeti da preva re«, pomisli Kategava, ponovo razvijajući stari rukopis i sle deći prstom napola izbrisane poteze kičicom. »Ako treba, o staću ovde još šest meseci, ali ću kad-tad otkriti njihovu taj nu!«

Biblioteka manastira bila je prepuna rukopisa o veštini bore nja golim rukama i svim do ta da poznatim vrstama oružja. Reč »ninđucu« nigde se nije iz ričito pominjala, ali je gotovo iz svakog kaligrafski ispisanog znaka izvirala čvrstina tipična za ratničku ruku, a ne ruku u metnika.

Kategava je, međutim, znao da svi rukopisi nisu tu i da postoji još jedno skrovište, ne dostupno naučnicima i radozna lcima, veoma retkim, uostalom, jer ovaj zabačeni i siromašni kraj nikoga više nije privlačio.

Krajičkom oka zapazio je po kret u šumi, na istom mestu kao i svakog jutra. Učenici su odlazili na uobičajenu obuku, posle jutarnje molitve i na brzi nu progutane šake pirinča.

Neko vreme se bavio mišlju da posle puna tri meseca još jednom pođe za njima, ali je odmah odbacio tu ideju od se be. Neće mu uspeti, kao ni do

sada. O, da, on će ih pronaći na nekom šumskom proplanku, kraj jezerceta, ili nad klisurom, ali će oni sedeti u krugu, ponizno oborenih pogleda i slušati predavanje senseija Šizume.

»Oni su strpljivi«, mislio je Kategava, »ali sam i ja strpljiv. Strpljiviji od njih...«

Okrenuo se licem prema šumici iza sebe. To Nakao još jednom pokušava da ga iznenadi. Bez uspeha, kao i mnogo puta do sada.

Kategava se nakloni pridošlici odevenom u skromnu odeću monaha sa planine Hie. Njegov stav bio je pun poštovanja, ali iskusno oko u njemu bi zapazilo još nešto: skrivenu napetost zategnute opruge spremne da naglo oslobodi svu svoju akumuliranu energiju.

Nakao se osmehnu, uzvraćajući naklon.

— Dobro jutro, Kategava — san — reče on svojim šuštavim, staračkim glasom. — Po suncu bih rekao da će ova godina biti dobra, zar ne?

— Možda za vlasnike pirinča nih polja, Nakao — san.

— O? A šta je sa ljubiteljima starih rukopisa?

Kategava mu pruži svitak hartije.

— Veoma su zanimljivi — reče. — Pitam se samo koliko će zanimljivi biti oni rukopisi ko je još nisam zaslužio da vidim, Nakao — san.

— Vreme će pokazati — promrmlja Nakao, gledajući nekud pored Kategave. — Vreme će pokazati.

Kategava se ponovo nakloni bez reči. Nikakvi argumenti ne će navesti monaha sa planine Hie da drugom čoveku nešto poveri pre nego što on sam dođe do zaključka da to treba uči niti.

— Učenici će danas ostati čitav dan u planini — iznenada reče Nakao. — Moći ćemo na miru da govorimo, Kategava — san...

Bilo je to prvi put da Nakao, starešina manastira, sam pomene grupu mladića. Iako Kategavino srce brže zakuca, njegovo lice ostade nepokretno.

— Radujem se prilici da se napijem na vrelu vaše mudrosti, učitelju...

— Vi znate čemu ih u planini uči Šizuma?

— Da, znam. Neki od njih postaće... ninđe.

Kategava je spustio glas pre nego što je izgovorio poslednju reč, iako nije bilo opasnosti da ih bilo ko čuje. Uostalom, malo je Japanaca koji i dan-danas

žele da priznaju kako su ninđe nešto više od stare legende ili stranice istrgnute iz istorije sredjeg veka.

— Da — isto tako tiho ponovi Nakao. — Neki od njih postaće ninđe. Kao vi, Kategava — san.

Kategava se još jednom nakloni. Odricanje ničemu ne bi služilo.

— Pođimo unutra — reče Nakao. Kao stariji, nije čekao Katagavinu saglasnost, već je krenuo odmah, a Kategava za njim, zaostajući tradicionalnih pola koraka.

Nisu progovorili ni reči sve dok se Nakao nije spustio na drveni pod svoje monaške ćelije.

Kategava je tu ušao prvi put, ali etikecija nije dopuštala da pokaže preteranu radoznalost. Uostalom, ćelija je bila gotovo sasvim prazna, kao i zidovi od grubog sivog kamena.

Njegov izoštreni sluh već ga je upozorio da on i Nakao više nisu sami. Neko je klečao uz drvena pokretna vrata ćelije i čekao Nakaov znak da uđe.

Kategava je znao da čovek pred vratima ima katana za pojasom i da se veoma lako može dogoditi da već kroz nekoliko minuta njegovo obezglavljeno telo tiho iznesu iz ćelije i bace niz jednu od litica na zadnjoj strani manastira. Ali, to je bio rizik koji se mora prihvatiti ako želi nešto da dozna...

Nakao je sedeo, gledajući u pod svojim prekrštenim nogama.

— Govorite, Kategava — san...

— Pre šest godina — poče Katagava mirnim, odmerenim glasom — jedan posao odveo me je na zapadnu obalu Amerike, u grad po imenu San Francisko. Taj posao bio je skopčan sa prevozom brodovima, tako da sam nekoliko noći uzastopno proveo na dokovima, kontrolišući istovar brodova...

— Da li sam vas dobro shvatio, Kategava — san... radilo se o poslu koji se ne bi dopao američkoj policiji?

— Tačno, ali to nije bitno za moju priču, Nakao — san. Bili smo gotovo sigurni da nam policija neće praviti probleme, jer su naši ljudi u San Franciscu već bili aranžirali stvar. Za pravo, jedina opasnost pretila nam je od ljudi iz podzemlja, koji su se mogli umešati u želju da dođu do lake zarade...

— Da — klimnu Nakao glavom. — Ti ljudi tamo ne umeju da se dogovore o podeli tržišta i poslova. Varvari!

— Sve je teklo u najboljem redu — produži — Kategava — do pretposlednje noći, kada je i teret bio posebno osetljiv. Te ret je odjednom prestao da stiže na palubu sa dna broda, a kad sam otišao da vidim šta se dogodilo, otkrio sam da su ljudi na dizalici mrtvi.

Kategava načini dramatičnu pauzu, ali Nakao nije reagovao. Pogled mu je i dalje bio uprt u pod.

— Sva trojica umrli su tiho, ubijeni oštrim sečivom. Udarcima kakvima, na primer, sensei Šizuma uči mladiće okupljene oko njega u šumi.

Nakao konačno odvoji pogled od poda.

— Produžite, Kategava — san — reče tiho.

— To me je učinilo opreznim... Sišao sam u grotlo bro da, ali zaobilaznim putem — nastavi Kategava. — Zakasnio sam zbog toga nekoliko sekundi; ljudi koji su radili u brodskom skladištu takođe su već bili mrtvi, a jedna senka vera la se uz čelični kabl dizalice. Nestala mi je iz vidnog polja trenutak pre nego što sam mogao lansirati šuriken.

— Naravno, pošli ste za njim?

— Naravno, pošao sam za njim. Istim putem, uz kabl dizalice. Kada sam stigao, on je već bio na obali. Nije bilo teško slediti njegov trag, jer su svud po doku ležali mrtvi ljudi.

— Takođe ubijeni oštricom, Kategava — san?

— Oštricom i udarcima šake. Kasnije, kada sam dobio priliku da bolje pogledam mrtva te la, shvatio sam da imam posla sa jednim od najvećih majstora svih vremena...

Nakao otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli. Slabašnim pokretom ruke dade Kategavi znak da produži.

— Video sam, samo na trenu tak, siluetu ocrtanu na svetlijoj pozadini zida jednog od skladišta. Izbacio sam šuriken iz šake. Mislim da nikada u životu nisam bio brži i precizniji nego tada.

— Pogodili ste?

Kategava odmahnu glavom.

— Ne, nisam. Ali sam i to doznao tek kasnije, jer je upravo u tom trenutku ekspodira la paklena mašina, postavljena na dnu broda. Haragei me je upozorio trenutak ranije i to mi je spasilo život; bacio sam se u zaklon kamene bitve i udarni talas eksplozije prohujao je iznad mene.

— Tvoj protivnik...?

— Verujem da je eksplozija iznenadila i njega — produži Kategava zamišljeno — jer on nije znao da na brodu, pored oružja — da, to je bio naš tovar — nije znao da je u susednom skladištu i veća količina municije.

— Nestao je bez traga, pretpostavljam?

— Bez traga. Iako potresen eksplozijom, stigao sam da pre tražim mesto gde sam ga posle dnji put video pre nego što su na dokove stigli policija i vatrogasci. Našao sam svoj šuriken, ali nikakvih tragova krvi.

— Promašaj?

— Ne — čvrstim glasom reče Kategava. — Jedan krak čelika zvezde bio je još vruć... onako kako se ta vrsta čelika može zagrejati jedino od udara o materijal istog sastava...

— Odbio je udarac? Nemoguće!

— Da, i ja sam dugo razmišljao o tome, ali se taj zaključak nametao. Moj protivnik odbio je udarac oštricom od istog čelika od kojeg su iskovani i šurikeni, Nakao — san.

Obojica su dugo ćutali, kao da osluškuju odjek poslednjih reči izgovorenih pod kamenim svodom ćelije. Kategavi se uči ni čak i da je čovek pred vratima zadržao dah, očekujući da lji razvoj događaja.

— Ninđa — reče konačno Na kao. Dubokim, grlenim glasom koji je više podsećao na režanje.

Kategava oćuta. Nakaova re akcija nije bila potpuno logična, jer ko bi drugi, sem jednog ninđe, imao dovoljno refleksa i brzine da u gotovo potpunom mraku oštricom širokom jedan palac odbije praktično nevidljivu čeličnu zvezdu?

— Vi ga sada tražite, Kategava — san? — upita Nakao posle nekoliko dugih trenutaka ćutanja.

— Da. Obišao sam četiri škole ninđucua u poslednjih šest godina. Još mu nisam ušao u trag.

— Samo četiri? — Nakao se grleno nasmeja. — Sudeći po tome, u našoj školi stekli ste poverenje brže nego na drugim mestima, zar ne?

— Tako je, Nakao — san. Proveo sam gotovo pune dve godine u školi na ostrvu Tenegašima pre nego što mi je rečeno da niko od njihovih ljudi nikada nije delovao u Americi.

— Vi, kao ninđa, Kategava — san, svakako shvatate potrebu da čuvamo naše tajne... Na nesreću, i ovde možete dobiti

informaciju sličnu onoj sa ostrva Tenegašima. Od svih koji su izašli kao ninđe, niko nije prelazio veliki okean...

Nakao je motrio Kategavino lice, kao da vreba znake razočarenja, gneva, ali tragova tih osećanja nije bilo.

Mnogo puta Kategava je čuo te iste reči, posle meseci strpljivog čekanja. Drugi odgovor, uostalom, gotovo da nije ni oče kivao.

Međutim...

— Ivatake! — podiže Nakao glas. Kategava se malo pomeri, da mu vrata ćelije ne bi bila tačno za leđima.

Vrata se bešumno otvoriše; i dalje klečeći, oborenog pogleda, vatake je čekao naređenje.

— Donesi mi zapise Takamura Jošia, Ivatake — zapovedi Nakao.

— Hai!

Dva čoveka ostadoše u ćeliji. Nisu govorili, iako je Kategava morao da uloži puno napora da ostane miran.

Ivtake se vratio punih desetak minuta kasnije; klečeći na jednom kolenu, pružio je svitak hartije Kategavi i potom izašao i zatvorio vrata za sobom.

Krijući nestrpljenje, Kategava je preletao pogledom po pravilno ispisanim redovima, oseća jući na sebi Nakaov pogled.

Hartija tiho zašušta kada je ponovo smotao.

— Da li je to ono što ste tražili, Kategava — san?

— Da. Takamura Jošio ovde piše da je u školi senseija Tanaka, u isto vreme kada i on, ninđa postao i jedan mladić iz Amerike. Ali...

— Da?

— Da li je ovo što je Takamura Jošio napisao istina, Nakao — san? Ne mogu da poverujem da je jedan od naših senseija magao tako nisko pasti da u školu primi čoveka sa Zapada!

— Sensei Tanaka je sada mrtav — sleže Nakao ramenima. — O njegovim motivima ljudi više ne mogu suditi.

— Ima mnogo vremena otkako je Takamura Jošio ovo napisao — tiho reče Kategava. — Zar niste smatrali potrebnim da nešto preduzimate kako bi taj drski stranac bio kažnjen. Tajna ninđucua, kao što znate, nikada ne sme napustiti našu zemlju!

— Govorili smo o tome čim smo pročitali svitak, nađen uz Takamurino mrtvo telo. Molili smo se bogovima da nas posavetuju šta da učinimo... i dodili odgovor.

— A taj odgovor...

Nakao raširi bezube usne u osmeh.

— Savet je glasio da budemo strpljivi i sačekamo ninđu spre mnog da to učini. Uz našu svesrndu pomoć. Da li je taj ninđa stigao na planinu, Hie, Kategava — san?

— Da.

Ponovo nekoliko dugih trenu taka ćutanja posle jednostavnog Kategavinog odgovora.

— Neće biti previše teško na ći ga u gradu San Francisku — tiho započe Nakao. — Takamu ra Jošio piše da se dugo raspitivao među svojim sunarodnici ma u tom gradu.

— Da, Nakao — san. Vidim u rukopisu da je otkrio i ime pod kojim američki ninđa živi u San Francisku...

— Tako je, Kategava — san. Ali, moramo dobro obaviti pri preme... i vi sami ste se uverili da je taj... Lesli Eldridž... veoma, veoma opasan protivnik!

* * *

Lesli Eldridž, prvi i jedini ne—Japanac koji je postao ninđa, lagano navuče preko glave kapuljaču od guste crne svile i proveri da li mu uski izrezi, jedini otvori na njoj, naležu tačno na oči. Kapci su mu već bili premazani tamnom smesom koja će u tami prikriti njihovu izdajničku belinu.

Kostim i kapuljača čine ninđe već vekovima gotovo nevidljivim kad padne noć. Ne jednom dogodilo se da oni kao senke prođu pored najopreznijih stražara, obave svoj posao i vrate se istim putem, dajući novi materijal legendama koje tvrde da ninđe poznaju tajnu nevidljivosti.

»Tanderberd« je stajao na polupraznom parkingu pored Bulevara Artesa, na onom delu duge ulice uz Hermos Bič, još jedno od ekskluzivnih delo va Los Anđelesa koje predstavlja čitav grad za sebe. Iako ni koga nije bilo u blizini, unutrašnjost kola ostala je neosvetlje na dok se ninđa presvlačio u svoj tradicionalni kostim.

Sumiko je sedela za volanom, pažljivo osmatrajući okolinu. Ovaj deo Hermosa Biča, uz sa mu obalu sa dugim peščanim plažama, zauzimale su uglavnom tihe vile, odvojene od ulice i jedne od drugih visokim zidovima i ogradama od kovanog gvožđa obraslog zelenilom.

Osim tihog šuštanja talasa po pesku, jedini šum koji je dopirao do njih bilo je brujanje saobraćaja na uvek živom Bulevaru Artesa.

Devojka se okrete u trenutku kad su se zadnja vrata kola be šumno otvorila.

— Odlaziš? — prošaputa. — Bez zbogom, je li?

Ruka u crnoj svili skliznu kroz spušteni prozor i dotače joj obraz.

— Čuvaj se, Les...

— Hoću, devojčice. I ti se čuvaj...

Samo toliko reči. A i one su bile nepotrebne, uostalom, jer njih dvoje su se voleli, a onima koji vole reči su obično su višne.

Ma kako se trudila, Sumiko nije uspela da prati kretanje ninđe kroz gusto žbunje kraj parkinga, jer se on kretao kao senka. To i nije previše teško čoveku sa savršenom koordinacijom pokreta dovedenih do vrhunca preciznosti, što je jedan od glavnih delova početne obuke u školi ninđucua.

Doni Berk je ovu vilu na obali pretvorio u nervni centar svoje nevelike organizacije o kojoj čak ni Vitni Hendriks nije znao mnogo. Već po tome moglo se zaključiti da je Berk jedan od onih opreznijih zločinaca među poslovnim ljudima. Ili poslovnih ljudi među zločincima, što izlazi na isto.

Moderni kriminalci, bar oni velikog kalibra, u suštini su poslovni ljudi koji ne biraju sredstva da ostvare profit. Kao i obično, profit je najveći tamo gde je najveći i rizik: u poslovima sa drogom, belim robljem, oružjem. Oružje je postalo specijalnost Donija Berka, a to je biznis koji će, s obzirom na ljubav ljudskog roda prema ratovanju, još veoma dugo donositi dividende spretnim trgovcima smrću.

Ta klasa kriminalaca, u stvari, mnogo više strahuje od poreskih organa nego od policije. Srećom, poreznici nemaju običaj da noću upadaju u poslovne prostorije i zato je i obezbeđenje oko Berkove vile i bilo mnogo slabije nego što bi se moglo očekivati.

Ali ipak ne i bezazleno, zaključi ninđa pošto je utrošio gotovo sat i po na obilazak visoke ograde od čeličnih šipki. Konkurencija je oštra i u trgovini oružjem i često se ne biraju sredstva da se neko ukloni sa puta.

Dva naoružana stražara sede u kućici kraj kapije, druga dvojica patroliraju po parku oko vile. Da bi stvar bila još teža,

šiblje i drveće počinje tek čitavih dvadeset stopa od ograde, ostavljajući brisani prostor, izložen pogledima čuvara i skrivenih televizijskih kamera.

Dovršavajući obilazak ograde, ninđa zastade u šiblju kraj uske asfaltne staze koja je od ulice vodila prema kapiji vile. Kroz tropsko rastinje parka vi delo se da je veći deo prizemne zgrade još uvek osvetljen i to zaintrigira ninđu. Praksa ti pova kao što je Berk i jeste da poslove završavaju u gluvo doba noći, kada se i osećaju najsigurnijim.

Na Berkovu nesreću, to važi i za ninđe...

Postojalo je nekoliko načina da se neprimećeno prodre u park oko vile i zatim u zgradu, ali bi svaki od njih oduzeo previše vremena. Ako Berk očekuje posetu, a sve je upućivalo na to, može se dogoditi da poslovni razgovor bude završen pre nego što ninđa dospe do središta zbivanja...

Odlučivši se ipak za najbrži — naravno, i najopasniji — način, ninđa promeni položaj. Sada je stajao na nepunih deset jardi od kapije, zaklonjen deblom drveta od pogleda stražara.

Instinkt mu reče da neće morati dugo da čeka. To samo nekoliko minuta kasnije potvrdiše farovi automobila koji gotovo bešumno skliznu na asfaltnu stazu.

Ogromni i blistavi crni »mercedes«, znak statusa među ljudima Berkovog kova. Pun je ljudi, naravno; noćni posetilac nikuda ne ide bez svoje svite telohranitelja...

Uz tihu škripu guma, »mercedes« se zaustavi pred kapijom.

Poseta mora da je bila najavljena iz kuće, jer jedan od stražara bezbrižno izađe iz kućice da povuče u stranu krilo teške kapije.

Samo oko ninđe u stanju je da u kratkom deliću sekunde uoči čitavu masu detalja; samo mozak ninđe može sve te detalje munjevito da analizira i odredi onaj jedini trenutak u kojem je moguće izvesti pokret tako da ostane neprimećen ni od jednog od prisutnih, računajući petoricu ljudi u »mercedesu« i dvojicu stražara...

Odvojio se od drveta glatkim, skladnim pokretom, gotovo trenutno prešao rastojanje od pet ili šest jardi do zadnjeg dela kola i čučnuo uz branik, konačno van vidokruga stražara i posetilaca.

Motor zabrunda i on oseti na licu udarac mlaza izduvnih ga

sova. To je nešto što će morati da podnese neko vreme...

Hvatajući se obema šakama za branik, ninđa zavuče noge i telo pod kola. Meka obuća omogućila mu je da savijene nožne prste čvrsto pritisne odozdo, o pod »mercedesa«, lebdeći jedva čitav palac nad asfaltom.

Trgnuvši se, kola krenuše i on pojača stisak. Ovo je najopasniji deo posla; ako stražar koji je ostao na stazi da bi zatvorio kapiju pogleda pažljivi je, mora primetiti šake u crnim rukavicama na blistavom, hromiranom braniku »mercedesa«!

Ne, on nema nikakvog razloga da gleda za kolima. Jedini problem je da se održi još samo nekoliko jardi, dok se kola ne izgube iz vida stražarima na stazi koja vijuga među rastinjem...

Popuštajući stisak, ninđa me ko pade na stazu, savi se u klupče i otkotrlja u zaklon. Čak i ako je neko slučajno u tom času pogledao kroz zadnje staklo, neće biti siguran da li je odista nešto video ili ga oči varaju.

Uspravljajući se, ninđa sklopi oči. U tami je sluh mnogo pouzdanije čulo od vida, a naročito sluh jednog japanskog ninđe, obučenog da iz okoline izdvoji svaki šum koji bi mogao biti zanimljiv za njega.

Ništa. I haragei ćuti...

Predosećanje opasnosti, jedna od manifestacija savršenog sklada ninđe i njegove neposredne okoline, još uvek miruje. Haragei je u stanju da analizira, potpuno automatski, hilja de i hiljade različitih utisaka iz okoline i upozori ninđu na ono što bi moglo postati opasno za njega.

Kola koja se zaustavljaju pred vilom privući će sve poglede. Samo malo pognut, držeći se senke rastinja uznemirenog vetrićem sa okeana, ninđa u nekoliko sekundi pređe rastojanje do vile.

Čovek u belom smokingu stoji na širokom stepeništu. Ne vidi dobro njegovo lice, ali bi po Hendriksovom opisu to mogao biti Doni Berk. Kao dobar domaćin, izašao je pred posetioce, naravno. Za ninđu, to je znak da je gost jedan od onih koji zaslužuju Berkovo poštovanje...

Oni koji izlaze, sumnjičavo se osvrćući unaokolo, to su telohranitelji. Nije ih teško prepoznati: vitki, visoki, mačjih pokreta, sa uvek nemirnim očima, čak i sada zaklonjenim tamnim naočarima.

Njih trojica strpljivo čekaju da izađe čovek koga su dopratili; jedan čak pridržava otvorena zadnja vrata »mercedesa«.

Još jedan dugi skok ninđe. Uprkos svoj pažnji, nijedan od trojice revolveraša nije primetio senku koja je u deliću sekunde prešla čitavih deset jardi i nestala u žbunju rascvetane magnolije.

— Halo, Grifit! — kaže Berk veselo, pružajući ruku oniskom, mršavom čoveku žustrih pokreta koji je izašao iz kola. — Već sam pomislio da nećeš doći!

Iako dosta niži, Grifit se drži tako uspravno da je Berk prinuđen da prizna njegovu nadmoćnost. Čak je i Grifitov glas, dubok i muževan, u neskladu sa njegovom sitnom pojavom.

— Zašto? Dogovor je dogovor, zar ne?

— Događaju se čudne stvari — sleže Berk ramenima.

— Zaista?

— Da. Hendriks je nađen mrtav u Marini del Rej. Izbačen iz kola u pokretu, smrskane lobanje.

Grifit na trenutak zastaje, s nevericom bulječi u lice domaćina.

— Hendriks? Ko bi to mogao da učini, do đavola? I zašto?

— O tome i želim da govorim s tobom. Osim onoga zbog čega sam te zvao, naravno. Hej...

Berk zastade na vratima i Grifit bi primoran da učini isto, jer je masivno Berkovo telo zatvaralo prolaz. Zastadoše i Grifitovi telohranitelji; šake sve trojice već su bile pod sakoima u času kad je Berk uzviknuo.

— Mislio sam da ćeš svoje gorile ostaviti napolju, Grifit! — nasmeja se Berk.

— A šta je s tvojima?

— Poslaćemo ih napolje — sleže ramenima Berk. — Veče je baš prijatno, zar ne?

Na Grifitov znak rukom, njegovi ljudi se vratiše niz stepenice. Jedan se vrati u kola i sede, ispružajući noge kroz otvorena zadnja vrata, sa cigaretom u ustima. Druga dvojica ostadoše uz vrata, lagodno gurajući šake u džepove.

Lesli nije gubio vreme. Koristeći opuštenost revolveraša, on načini luk oko kuće, prilazeći joj sada sa suprotne strane, iz pravca plaže sa malim molom za motorne čamce.

Svi oni misle da su potpuno bezbedni. Neće biti previše te-

ško privući se dvojici ljudi koji spremaju poslovni razgovor...

Jedan jedini stražar sedeo je na molu, osmatrajući mračni zaliv. Automatska puška bila mu je položena popreko u krilu.

Šunjajući se duž osvetljene verande, ninđa je osluškivao. Noć je odista bila prijatna i moglo bi se dogoditi da je neki od prozora otvoren, bez obzira na to što kuća ima klima-uređaj...

Ne. Berk je previše oprezan za tako nešto. Do njegovih ušiju dopre zvuk zatvaranja velikih staklenih vrata koja iz salona vode na verandu. Štaviše, preko tih vrata Berk je navukao i zavesu, bacajući time i dobar deo verande u tamu.

Prišavši vratima, ninđa oslonio uho o staklo. Do đavola, njih dvojica su predaleko, jedino što čuje su dva nerazgovetna glasa!

Ninđa na trenutak sklopi oči, dozivajući iz memorije unutrašnji raspored vila sličnih ovoj koje je do sada video. Veranda se činila pogodnijom za neopaženi upad u nju, ali sada zna da ipak mora pokušati da uđe sa druge strane, na glavni ulaz.

I to brzo, pre nego što prođe najzanimljiviji deo razgovora dvojice zločinaca!

Prvobitna zamisao ninđe sastojala se u tome da uđe i izađe, ne ostavljajući nikakvog traga za sobom, kako Berk i njegov sagovornik ne bi doznali da ih je neko prisluškivao. Od tog plana sada mora odustati, što znači da sebi mora prokrčiti put pored čitave gomile čuvara na drugoj strani kuće...

I to tiho, bez glasa, da ne bi uznemirio Berka i Grifita. Suviše je jednostavno sada eliminisati njih dvojicu, to može učiniti za nekoliko sekundi, skokom kroz staklena vrata verande i sa dva munjevita udarca mačem. Ne, njihova organizacija mora biti uništena, a naročito moraju biti uništene zalihe oružja i municije koje oni, bez sumnje, čuvaju na brodovima što naizgled besciljno krstare svetskim okeanima.

Za to su mu potrebne precizne informacije. A da bi došao do njih, čuvari na drugoj strani kuće moraju umreti...

*
* *

Sada ih je bilo petorica, bez vozača Grifitovog »mercedesa«. Brbljali su na stepeništu,

sa rukama u džepovima i cigaretama u zubima, a kroz otvorena vrata kola dopirala je muzika sa jedne od radio-stanica koje čitave noći emituju rokenrol.

Šestorica, dakle. A ne sme dopustiti nijednom od njih da ispali hitac iz svog pištolja.

Ima posla sa profesionalcima, ljudima od akcije. Uprkos iznenađenju, rizik je prilično veliki, ali još uvek u prihvatljivim granicama.

Skriven u žbunju, ninđa je pogledom odmeravao rastojanje između njih, ocenjivao po držanju ko bi od revolveraša mogao biti najhitriji i najspretniji.

Dvojica u kolima, vozač i onaj koji sedi na drugoj strani, licem okrenut stepeništu. Dvojica Grifitovih ljudi su na jednoj, dvojica Berkovih na drugoj starni vrata. Sasvim slučajno, jer je njihov razgovor, sudeći po tonu, potpuno prijateljske.

Spuštajući se na tle, ninđa kao zmija poče da se približava kolima.

Vozač će biti prva žrtva, jer sedi tako da ga ostali ne vide dobro. Jedino o čemu valja mi sliti jeste da ne pusti od sebe nikakav šum dok bude umirao.

Ležeći uz kola, ispod otvorenih vrata, ninđa je osluškivao. Pošto sada ne vidi preostalu petoricu, samo mu sluh može reći da li je neki od njih promenio položaj.

Ne. Svi još uvek stoje isto onako kao pre nekoliko trenutaka.

Kao naglo opuštena opruga, ninđa se uspravi na jedno kolено. Bodež sa dugom i tankom oštricom u njegovoj levoj ruci munjevito se pokrete napred i nazad. Njegov vrh, oštar goto vo kao igla, sa preciznošću hirurškog skalpela zari se u vrat vozača, pogađajući kičmenu mo ždinu.

Čovekovo telo se opusti u se dištu. Prednost ovakvih udaraca je u tome što žrtva nema vremena čak ni glasno da uzdahne.

Radio je i dalje glasno svirao, a do ušiju ninđe dopirali su mirni glasovi ostalih. Niko od njih nije primetio da je njihov prijatelj umro...

Pomerajući se po tlu, ninđa ponovo podiže glavu. Na drugoj strani široka pleća Grifitovog revolveraša gotovo potpuno zatvaraju otvor vrata »mercedesa«.

Preostala četvorica, međutim, mogu da ga vide savršeno

dobro. Izgledi da ga ubije, a da to oni ne primete, praktično su nikakvi.

Sklopivši na trenutak oči, ninđa se koncentrisa na redosled i brzinu pokreta koje mora izvesti da bi likvidirao preostalu petoricu ljudi bez ijednog šuma...

Nemoguće?

Takva reč ne postoji u jeziku ninđi...

Vreme za razmišljanje i planiranje je prošlo. Mora preći u akciju pre nego što neko primeti da je vozač mrtav.

Uspravio se naglo, ispružajući skupljene noge. Visok skok dovede ga bez šuma na krov »mercedesa«. Samo ga dotakavši levim stopalom, ninđa se baci u novi skok.

Za četvoricu ljudi na stepeništu, sve to moralo je ličiti na onu već poslovničnu pojavu duha iz boce. Pre nego što su imali vremena da sebi protuma če šta se to dogodilo, smrt je stigla među njih.

Na najvišoj tački svog skoka ninđa je iz korica, pričvršćenih ukoso preko leđa, izstrgao katana, dugi samurajski mač sa zakošenim vrhom. Zviždeći, se čivo se sručilo na prvu žrtvu još pre nego što su stopala ninđe dotakla mermer stepeništa.

Zakošeni vrh mača zari se pod levo uho najbližoj žrtvi, Grifitovom revolverašu koji je stajao desno od ninđe. Sledeći pokret ruke koja ga je vodila, mač glatko raseče vrat, izlazeći iz rane pod bradom.

U tom času ninđa je ponovo pao na vrhove nožnih prstiju, u dinamičkoj ravnoteži čitavog svog tela. Šireći obe ruke, on istovremeno zadade dva udarca.

Vrh mača sada se dizao naviše, pogađajući drugog Grifitovog čoveka u donji trbuh i otvarajući mu utrobu sve dok oštricu nije zaustavila grudna kost.

Leva ruka ninđe, naoružana bodežom, načini pokret kojim je dinamička ravnoteža tela po novo bila uspostavljena u sledećem hiljaditom delu sekunde. Duga, tanka oštrica kao kr oz vodu prodre u grudni koš sledeće žrtve, zastajući na trenutak u levoj pretkomori srca.

Kao u nekom egzotičnom pa ganskom plesu, ninđa se odvoji od mermera, ukrštajući noge i dižući obe ruke nad glavu. Pirueta je bila izvedena sa savršenom preciznošću.

Poslednji od četvorice na ste peništu imao je i najviše vremena za reakciju, možda i čita

vu jednu desetinku sekunde. To izgleda malo običnom čoveku, ali za reflekse jednog ninđe predstavlja čitavu večnost...

Padajući ponovo naniže, desna pesnica ninđe sa drškom katana sruči se na lice sa ustima razjapljenim na krik. Kosti lica prasnuše kao suve grančice i čovek čitavim telom odlete do zida i sroza se niz njega, mlata rajući refleksno rukama.

Bodež izlete iz leve šake ninđe. Oružje ne naročito pogodno za bacanje, ipak nije moglo promašiti na rastojanju od sve ga nekoliko stopa.

Čovek koji je sedeo u kolima i razrogačenim očima buljio u igru smrti pred sobom, završenu pre nego što je dospeo i da krikne, posegnu desnom rukom pod sako, savijajući noge i naginjući se da bi iskočio sa sedišta.

Bodež mu probi šaku i prikova je za grudi, ali ta preprека ne uspe da zaustavi smrtonosno oružje. Pogođeni pade nauznak, odvajajući noge od tla. Zamlatarao je grčevito njima nekoliko puta pre nego što se konačno umirio.

Ninđa načini korak u stranu. Na drugoj strani vrata, onaj koga je prvog pogodio u vrat vrhom katana, konačno od ustade od borbe za život i skotrlja se niz stepenice, zasipajući sve oko sebe mlazevima krvi iz prerezane vratne arterije.

Dve sekunde, ne više. Toliko je vremena bilo potrebno ninđi da ubije petoricu iskusnih boraca, a da nijedan od njih ne stigne čak ni da izvuče svoje oružje.

Nije se čak ni osvrnuo oko sebe dok se saginjalo da obriše sečivo katana o odeću najbliže žrtve i vrati ga u korice. U dva hitra koraka stvorio se pored kola, istrgao i bodež iz rane na grudima i takođe ga obrisao pre nego što ga je vratio na njegovo mesto pod širokim opasačem od crne kože.

Put u kuću sada mu je bio otvorene. A noć oko njega bila je tiha i mirna, znak da niko drugi nije primetio pravi pokolj koji se maločas odigrao na stepeništu jedne od ljupkih vila Hermosa Biča...

Ušao je savršeno mirnim korakom, kao miroljubivi posetilac, i preko velikog hola krenuo prema vratima salona, oseća jući kako mu stopala upadaju u duboki, skupoceni tepih.

Vrata salona dobro su izolovana. Ne oklevajući, on spusti prste leve šake na kvaku i lagano je obrte.

Vrata se bešumno otvoriše i on ih zadrža, ostavljajući izme-

đu njih i dovratka prostor jedva nešto širi od vlasi kose.

Sasvim dovoljno da čuje glasove dvojice ljudi, čak i šuštanje odeće na njihovim telima i škripu kože udobnih fotelja u kojima sede...

— Vreme je da konačno uću tkamo to prokleto njuškalo — režao je Berk. — Ne mogu da se otmem utisku da Gafni ima neke veze sa Hendriksovom smrću!

— Meni nije jasno otkud ti uopšte ideja da Hendriksa poša lješ za njim. Taj tip bio je suviše trapav za takve poslove, do đavola!

— I nije moja ideja! — promrmlja Berk.

— Nego?

— Nije bitno. Najzad, sve to nema veze sa poslom o kojem sam želeo da govorim s tobom, Grifit...

— Je li? — Grifitov glas bio je suv. — Baš mi je drago što imaš toliko poverenja u budućeg partnera, Berk!

Berk se nelagodno nasmeja.

— U redu — reče — izgleda da je bolje da stavim sve karte na sto... Venders me je zamolio za tu uslugu. Čini se da je Gafni u nekoj vrsti krstaškog rata protiv njega i da kopa i nogama i rukama da bi otkrio nešto protiv njega.

— To nije opasno. Momak neće objaviti ništa što njegov gazda ne dozvoli... a svi znamo ko mu je pravi gazda, ha-ha-ha!

— Podaci koje prikupi mogu se upotrebiti i drukčije, Grifit, ne samo kao materijal za članak!

Ninđa odluči da još malo odškrine vrata. Ponekad glasovi nisu dovoljni, potrebno je videti i lice onoga ko govori da bi se shvatila njegova misao...

— Gafni ne radi za policiju — sleže Grifit ramenima. — To je već provereno. Ne voli ih ni šta više od tebe i mene!

— Ko se, do đavola, boji policije? — nasmeja se Berk. — Ne, Gafnija je posetio tip koji se našem čoveku u listu učinio opasnim. On i Gafni povremeno sarađuju već godinama. I kad god bi se on ovde pojavio, stradao bi neko iz našeg sveta. A »Herald—Egzaminer« dobio bi seriju članaka o njemu i njegovim poslovima!

— Hmmm... ko je taj tip? Odakle dolazi?

— Predstavlja se kao Lesli Eldridž, jedan od onih novinara koje nazivaju slobodnim strelcima. A dolazi — pazi dobro! — iz San Franciska!

— San Franciska? Boga mu... misliš da bi to mogao biti...?

— Ne znam. Šta ti misliš?

— On bi mogao biti Vampir, prokletstvo! I ovo sa Hendriksom to govori!

— To je i meni palo na pamet. I još nešto — Hendriks je govorio pre smrti!

— Misliš?

— Siguran sam. Njegov partner ubijen je u parku na Vestern aveniji, a Hendriksa su našli u Marini del Rej, osam milja dalje. Šta misliš, šta se događalo u međuvremenu?

— U pravu si, do đavola! Hmm... tog tipa treba srediti, bez oklevanja!

— Slažem se... samo — kako?

— Da, ta stvar nije jednostavna... U San Francisku pričaju prave legende o Vampiru. Niko nije uspeo čak ni da vidi njegovo lice, a da ostane u životu!

Berk nervozno ustade i poče da šeta po salonu. Pripijen uz vrata, ninđa je proučavao izraz njegovog lica.

— Grifit... — reče, iznenada se zaustavljajući.

— Da?

— Bojim se da ne možemo govoriti o poslu zbog kojeg sam te zvao dok se ta opasnost ne eliminiše...

— Aha... imaš neku ideju?

— Još razmišljam... ali, kako bi bilo da tom prokletom Vampiru postavimo zamku?

— Divno — isceri se Grifit. — Ja sam za. Samo mi reci kako to misliš da izvedeš?

— Preko Gafnija, na primer. Njemu bismo mogli poturiti informaciju o velikom transportu koji... Šta je to, do đavola?

Kao senka, ninđa načini tri hitra koraka u stranu i nestade ga iza zastora na jednom od prozora hola. Gotovo da se nije ni morao truditi: čovek koji je spolja utrčao u hol, bledog, izbezumljenog lica, verovatno ga ne bi primetio ni da je ostao da stoji nasred predvorja.

— Šefe! — dreknu on, naglo odgurnuvši vrata salona. — Šefe... dođite brzo... tamo... na polju... krv do kolena!

* * *

Koraci trojice ljudi, čujni čak i na mekom tepihu. Ninđa izviri iza zastora, prateći pogledom kako odmiču preko hola.

Vrata su otvorena, ali niko od njih neće se okrenuti da vidi šta se događa u holu. Prizor je dovoljno jeziv da ih bar na

nekoliko trenutaka ostavi u šoku.

Jednim skokom ninđa prođe kroz otvorena vrata salona i osvrte se unaokolo. Dug, intenzivan pogled, neophodan da bi se u memoriju ninđe urezao svaki detalj.

Lako se može dogoditi da ovde počne borba na život i smrt, a onda ti detalji postaju neobično važni. Nabor na tepihu, komad nameštaja pod nogama, teški sto kao iznenadna prepreka, sve to u nekom trenutku može se pretvoriti u opasnost, odlučiti borbu na jedan ili drugi način.

Berk i Grifit ponovo će se povući ovamo. Da li će imati dovoljno nerava da nastave razgovor?

U svakom slučaju, mora potražiti zaklon u ovom salunu, ili negde u blizini, gde može čuti nastavak njihovog razgovora.

Otvor kamina, naravno. Noć je topla i Berku neće pasti na pamet da naredi da se naloži vatra...

Glasovi su dopirali do njega kroz otvorena vrata salona. Uz buđeni ljudi ne umeju da se kontrolišu, zaista. Zar je moguće da nikome od njih još nije palo na pamet da bi ubica mogao biti u neposrednoj blizini?

Da, ipak...

— Dosta, boga mu! — Grifitov glas. — Šta ste se razgalamili kao neke proklete ženetine? I dajte da se sklonimo sa svetla, možda su ti tipovi još u parku!

Nagla tišina, a onda hitri koraci koji se povlače u unutrašnjost hola.

— Koreli... uzmi pse i pretražite park! — sada je već i Berk došao sebi. — Najpre oko kuće, do đavola! Hajde, kreni već jednom!

Metalni zvuk zapinjanja puška. Ljudi mrmljaju, ali odlaze da učine ono što je šef naredio.

Nije baš udobno visiti s glavom naniže i nogama ispruženim u dimnjaku, ali su ninđe naviknute na neudobne položaje. Sem toga, to je jedini način da može i pogledom pratiti šta se zbiva u salonu.

Berk je pao u fotelju kao naglo izduvani balon. Nije se potrudio čak ni da naspe viski u čašu, već je svoju iznenadnu žeđ ugasio grabeći četvrtastu flašu od kristala.

Grifit ga posmatra sa podsdehom na licu. Taj tip ima mnogo bolje nerve, vidi se.

— Mogao bi i mene da ponudiš, a, Berk?

— Izvini — mumla drugi čovek, prihvatajući pruženu čašu. — Ali ovo mi je bilo potrebno, boga mu!

— Vidi se...

— Da, vidi se, prokletstvo! Ah, kad bih znao ko mi je to učinio...

— Ne znaš, Berk?

— Ne, ne znam, rekao sam!

— Sigurno?

Berk otresa glavom kao grogiran bokser, a onda bulji u sagovornika.

— Šta, do đavola, znači to pitanje, Grifit?

— Razmisli malo... Kad meni neko priredi nešto ovakvo, ja se najpre zapitam kome od mojih neprijatelja odgovara takva prljavština! I ko ima ljude koji ubijaju ovako.

Berk ćuti i bulji u njega, ali se jasno vidi da mu mozak ubrzano radi.

— Kinezi — kaže promuklo. — Prokleta žuta kopilad!

— O? — Grifit se ceri. — Zamerio si se nekim Kinezima, a? Pa, mogu ti reći da mi ovo i liči na njih: brzo, tiho, hladno oružje. Čudi me samo što nisu završili posao, Berk...

— Šta?!

— Kad su već eliminisali naše gorile... zašto, do đavola, nisu ušli u kuću i prerezali vratove i tebi i meni?

— Ne znam! — Berk se stresao, nalik čoveku u groznici. — Mora da je Koreli u tom trenutku krenuo prema vili od kapije, ili...

— A možda je to samo i opomena, mladiću. Kinezi možda jesu žuta kopilad, ali jako paze na datu reč, zar ne? Gadno si ih prešao?

— Paaa... prilično...

— Uh—uh!

Berk obrisa znoj sa čela. Ovoga puta imao je dovoljno strpljenja da najpre naspe piće u čašu.

— Na tvom mestu — produži Grifit nemilosrdno — odmah bih pokušao da sklopim mir, Berk. Kinezi su đavolska zlopamtila, ali mislim da to i ti već znaš...

Berk nemo odmahnu glavom.

— Meni na pamet pada nešto drugo — reče prigušeno. — Mnogo gore.

— Gore? — podiže Grifit obrve.

— Mnogo gore. Vampir.

Sada se i Grifitovo lice promenilo. Samo na trenutak, ali je ta promena bila upadljiva. Iza ravnodušne maske poslovnog čoveka izvirila je opasna divlja zver, sa razjapljenim če

ljustima niz koje se još cedi krv poslednje žrtve.

— I tu mogućnost treba svakako razmotriti — reče konačno, savršeno mirnim glasom. Ruka koja je prinela čašu Grifitovim usnama, međutim, nije bila tako sigurna kako bi on to želeo.

— Da — jedva čujno progovori Berk. — Ako imamo posla sa Vampirom, onda već zna mo do čega mu je stalo, zar ne?

— Aha. Do našeg dragog Porfirija. Pa?

— Pa... zašto mu ga ne bismo dali, Grifit?

Grifit se piskavo zakikota, vrteći glavom.

— A ne, boga mu! — reče. — A ne!

— Zašto, Grifit? Toliko ti je stalo do njega?

— Nije to u pitanju, čoveče. Sasvim sam svestan da bi on mene prodao bez reči da se na šao u ovakvoj situaciji. Problem je u tome, može li se to uopšte izvesti! Taj čovek je đavo, pravi đavo!

— Vredi pokušati, zar ne? Vampir dobija Vendersa, a mi... mi dobijamo Vendersovo tržište. To već lepše zvuči; a?

— Da, ako ta transakcija uspe... A šta ako ne uspe?

— Ako ne uspe, otarasićemo se Vampira. Porfirio neće moći nikako da nas poveže s njim, do đavola! A za utehu, tu je i poslić zbog kojeg sam te i zvao pre nego što je čitava ova gužva počela.

— O, da — ravnodušno reče Grifit. — Gotovo da sam zaboravio na to. Šta si opet smislio, Berk? Krstarenje do Salvadora ili Nikaragve sa tovarom slatkiša za naše brkate prijatelje maslinaste kože?

— Nešto lepše od toga, Grifit — Berk se osvrte, kao da se plaši da će ga neko čuti, i naže se bliže sagovorniku. — Sta rinski kovčeg, pun zlatnog i sre brnog nakita. Fantastična vrednost, samo zbog svoje starine, čak i bez cene samog metala, Grifit!

Vrteći čašu među prstima, Grifit je proučavao Berkovo li ce.

— Ja sam ozbiljan poslovni čovek, Berk. Odavno sam prestao da verujem u bajke o zakopanom blagu.

— Je li? Smatraš li Porfirija Vendersa ozbiljnim poslovnim čovekom?

— Aha. Zašto? Nemoj mi reći da njega zanima takav posao!

— Da, zanima ga. Toliko da je spreman da plati trideset hi

ljada dolara za kartu mesta gde se taj kovčeg nalazi...

Grifit tiho zviznu.

— Posao počinje i tebe da zanima? — nasmeja se Berk. — I mislio sam da će te zanimati, Grifit!

— Ti si lukav kučkin sin, Berk, zar ne? — vrlo tiho reče Grifit. — Đavolski lukav kučkin sin...

— Šta, do đavola, time hoćeš da kažeš?

— Samo to da mi se oči pomalo otvaraju — nasmeja se Grifit. — Da vidimo, kako si zamislio ovu malu igru... Hmmm... Kad ti je Venders rekao da motriš na Gafnija, palo ti je na pamet da ovoga upotrebiš protiv našeg dragog Porfirija, je li tako?

— Pričaš gluposti, Grifit! Gafni je suviše sitna riba da bi mogao naškoditi Porfiriju!

— Možda... ali ima tajanstvene prijatelje koji bi mogli postati opasni. Najzad, šta imaš da izgubiš: uz neveliki rizik, oslobađaš se Vendersa, preuzimaš deo njegovih poslova i taj kovčeg, ako uopšte postoji...

— Postoji, Grifit. Venders ima i tačan spisak sadržaja kovčega.

— Kako da ne. I fotografije onoga što se u njemu nalazi, bez sumnje!

— Ne, fotografije nema. Želiš li da čuješ čitavu priču, ili ne, do đavola?

— Želim — osmehnu se Grifit, pružajući ponovo praznu čašu domaćinu. — Ionako ne mogu nikud pre nego što tvoji ljudi pretraže okolinu i ubede me da je prolaz čist!

U svom skrovištu, ninđa malo promeni položaj. Čak i čelično telo može se zamoriti; ako Berkova priča postane preduga, moraće učiniti nešto da je prekine...

— Sve se to odigralo u Meksiku, stari moj — poče Berk, pošto je najpre otpio gutljaj iz svoje čaše. — Ne znam kako ti stojiš sa istorijom, ali je meni sve to pomalo maglovito: uglavnom, kažu mi da je jedno vreme Francuska vladala Meksikom, pre nego što su ti prljavci isterali belce i izborili se za nezavisnost.

— Aha — klimnu Grifit glavom. — Benito Huarez. Znam tu priču.

— Nije bitno, u stvari. Važno je da znamo da je oblašću Durango u to vreme upravljao neki francuski markiz. Boaver. ili tako nekako, nikad se nisam razumeo u ta žabarska imena. Markiz je, izgleda, bio dalekovid čovek; kad je shvatio

da će ih Meksikanci najuriti, poslao je svoje ljude da opljačkaju manastir kod mesta El Oro, s pravom smatrajući da će za to biti optuženi Meksikanci ako stvar ikada izbije na videlo. Spisak koji Venders ima, u stvari je, pismo kojim prior ma nastira obaveštava Huareza o tome šta je opljačkano i imena pljačkaša.

— Što znači da je naš dobri markiz ostavio previše svedoka iza sebe — uzdahnu Grifit. — Ne čudi me što su dopustili da ih glupi Meksikanci izbace iz zemlje; ti Francuzi uvek su bili dekadentna rasa! Pogledaj samo poslednji rat: da nismo...

— Znam, znam! — prekide ga Berk poketom ruke. — Pusti me da ispričam do kraja, boga mu...

— Samo izvoli — isceri se Grifit. — Već naslućujem kako će se priča završiti!

— Završila se onako kako je morala — sleže Berk ramenima. — Markiz je krenuo sa go milom ljudi i konja prema atla ntskoj obali, ali su ga pobunjenici prinudili da skrene daleko na sever. Ili je možda njemu samom palo na pamet da bi se nekako mogao dokopati mirnijih predela. U svakom slučaju, završio je negde u okolini današnjeg Pjedras Negrasa, na reci Rio Grande.

— Stigao je prilično daleko — zavrte Grifit glavom. — Do bar komad puta, čak i u današnje vreme!

— Tačno. Njegova ekspedici ja, međutim, osipala se iz dana u dan. Ne znam mnogo te predele, ali mislim da su groznica, pobunjeni Indijanci i zvečarke naplatili svoj danak. Bilo kako bilo, kad su stigli na reku, uz njega je ostala samo šaka ljudi.

— Sa kovčegom?

— Da, sa kovčegom. Biće da je tada hrabri Boaver shvatio da su mu izgledi da se dočepa Francuske nikakvi. Sklonio je kovčeg na neko sigurno mesto, nacrtao mapu tog mesta, i ukr cao se u kanue sa ostatkom lju di, svakako u nameri da se niz Rio Grande spusti do Meksikanskog zaliva.

— Uspelo mu je?

— Njemu ne, ali je njegov crtež, ko zna kako, dospeo u Te ksas. Ljudima u čijim se ruka ma našao nije značio ništa, niko od njih verovatno nije u ži votu čuo nijednu francusku reč, niti je video nešto napisano na tom jeziku. Bilo kako bilo, do kumenat je lutao preko stotinu godina po Americi, sve dok ni

je završio u Vendersovim šapama!

— Kako, do đavola?

— Sasvim slučajno, izgleda. Znaš i sam da je taj tip lud za starinama. Ili ga je njegova meksikanska polovina krvi povukla da bolje pogleda hartiju na đenu u nekoj antikvarnici, svejedno.

— Uglavnom, počeo je da traga, a? — tiho upita Grifit. Videlo se sasvim jasno da više ne sumnja u Berkovu priču.

— Da, počeo je da traga po Meksiku. Vrlo brzo je u arhivama Meksiko Sitija pronašao prirodno pismo, dokaz da je Boaverovo blago odista postojalo...

— Čekaj malo! — trže se Grifit. — Ti maločas reče kako je on spreman da plati trideset hiljada za kartu mesta gde je blago? Zašto, ko već ima Boaverovu mapu?

— Zato što je Francuz bio đavolski lukav. čoveče. Mesto gde je kovčeg označeno je precizno... ali ne i šira okolina, razumeš. Treba obići možda na stotine kvadratnih milja terena da bi se pronašlo pravo mesto gde je nakit skriven.

— I?

— Venders je poverio taj posao meni, znajući da imam poslovne veze duž Rio Grandea. Moj čovek iz Igl Pasa već radi na tome. Kako stvari stoje, za dan ili dva, očekujem da mi javi kako je sve u redu. Kako vi dim, priča ti se dopada, Grifit?

— Hmmm... — Grifit se nije izjašnjavao, iako su mu oči blistale onim sjajem koji je ni nđa već mnogo puta video u očima gramzivih ljudi.

— Šta to znači? — nasmeja se Berk. — Da ili ne?

— Još ne znam. Pitam se, pre svega, da li smo ti i ja dorasli da otrgnemo takav plen iz Porfirijevih kandži, Berk...

— U prvoj fazi rizik je minimalan, do đavola! Ako naš plan upali, Vampir će se obračunati sa Vendersom, a ne mi! Mi ćemo samo biti u blizini, spremni da se dočepamo tog ko madića hartije. Važi?

— Venders je sumnjičav, Berk... Tvoj čovek iz Igla Pasa, koliko je pouzdan?

— Dovoljno da zna koja je strana hleba premazana buterom, boga mu! Pored Vendersovih trideset, dobija od mene još toliko za kopiju plana, shvataš?

— Plana koji on ne može upotrebiti bez hartije koja je u Vendersovim šakama — zamišljeno reče Grifit. — Paa... izgleda da je sa tvojim planom sve u redu, Berk.

— Sa mojim planovima je uvek sve u redu, Grifit! — Berk se cerio dižući čašu. — Za blago dobrog starog markiza Bo avera, ortak!

U svom skrovištu, ninđa još jednom promeni položaj. Bilo je već krajnje vreme da njih dvojica završe razgovor i dopuste mu da se neprimećeno izvuče iz vile...

*
* *

— Mrzim ovaj grad — tiho reče Sumiko. Stajala je uz otvoreni prozor malog bungalova na Topanga Biču, jednom od najlepših delova Los Anđelesa.

Prizor pred njom, svakako, nije zasluživao tako stroge reči. Levo i desno, kao osvetljene niti pružale su se ulice duž oba le zaliva Santa Monika, a i sama površina zaliva bila je posuta raznobojnim svetlima stotina brodova i jahti koji su ovu tihu noć odabrali da potraže osveženje na talasima.

Buka i muzika čuli su se sa svih strana, iako je ovo bio i jedan od najmirnijih krajeva megalopolisa površine 460 kva dratnih milja. Uostalom, Los Anđeles nikada ne spava, čak ni u noćima kada monotoni šum talasa na pesku čuvenih plaža čini sve da ga odvuče u san...

Opružen na ležaju, ninđa se osmehnu. Njegov pogled klizio je po mekim oblicima nage devojke, ocrtanim na svetlijoj pozadini noćnog neba.

— I ja — reče. — Iako priznajem da je sve što se ovde događa postalo prilično zabavno. I romantično, moram dodati. Ta priča o markizu Boaveru i blagu iz manalstira El Oro više podseća na scenario za avanturistički film, nego na moje dosadašnje obračune sa trgovcima smrću.

— A naročito kada se tome doda junak — nasmeja se devojka — koji iz opsednute vile beži kroz dimnjak i stiže do svoje drage čađav kao dimničar!

— U redu, i meni je bilo pomalo smešno — priznade Lesli. — Ništa lakše nego da se pojavim u otvoru kamena, onesvestim ili likvidiram ta dva diletanta i silom sebi probijem put iz vile. Samo, šta bih time dobio?

— Brz povratak u San Francisko, na primer. Mora da Ta-

basko Pit već postaje nestrpljiv...

— A kad to Tabasko Pit nije nestrpljiv — nasmeja se ninđa. — Ne, ne možemo otići sve dok se ne dočepam Vendersa, devojčice... A kad smo već kod nestrpljenja... dođi...

— Ti si lud! — tobože užasnuto reče devojka, okrećući leđa prozoru i šireći ruke. — Još se nisam odmorila od maločas, a ti bi ponovo... jarče matori!

— To što si mlađa četiri i po godine od mene, ne daje ti pravo da me nazivaš starcem, mala! Ovamo, inače...

Kikoćući se, devojka se lagano približavala ležaju, puštajući da se raznobojna svetla spolja igraju po njenom raskošnom telu.

— Odmori se, Les! — reče tiho, zastajući na korak od ležaja. — Venders je protivnik dostojan poštovanja, to si sam rekao.

— Jesam... ali je to bilo pre nego što sam malo bolje upoznao njegov metod. I on, i Berk, i Grifit su pravi diletanti u poređenju sa ljudima protiv kojih sam obučen da se borim!

— Protiv ninđi? — jedva čujno reče Sumiko, obavijajući rukama ramena, kao da je u sobi iznenada zahladilo. — Les...

— Da?

— Ne znam... Kao da je ova noć iznenada... izgubila ukus...

Ninđa se s lakoćom diže s ležaja i priđe joj. Uzdrhtala je kad je osetila dodir njegovog vrelog tela na svojoj koži.

— Nešto nije u redu, devojčice?

— Ne znam, rekoh ti... Jedno od onih mojih šašavih predosećanja, valjda...

Vreli dlanovi muškarca skliznuše niz njen vrat i padoše na grudi, oslanjajući se o čvrsto napete bradavice. Sumiko zastenja od uživanja, sklapajući oči i tonući naniže, nesigurnih nogu, sve dok je Leslijeve šake ne zadržaše.

— Idi u kupatilo — reče on sasvim tiho — i ostani tamo. Odmah!

Ona se bez reči povuče od njega, hitrim i bešumnim korakom, karakterističnim za majstore borilačkih veština.

— Haragei? — upitala je, pružajući ruku prema vratima kupatila.

— Haragei — odvrati on. I njegovo telo bilo je u pokretu, započetom u onom deliću sekunde kada je iz podsvesti stiglo prvo nejasno upozorenje da dolazi opasnost.

U času kada su se vrata kupatila zatvorila za devojkom, on je bio spreman...

Katana u koricama u levoj šaci, vakizaši u desnoj; oko na gog tela široki kožni opasač ispunjen sitnim oružjem iz smr tonosnog arsenala ninđi.

Stajao je na sred prostorije, koncentrisan na polumrak iza kvadrata otvorenog prozora. Ha ragei mu je već rekao da će opasnost doći odatle...

Ne odmah. Predosećanje opa snosti pojačavalo se sporo, stepen po stepen na skali ninđi staroj gotovo hiljadu godina.

Prošlo je skoro tri minuta pre nego što je njegovo oko uhvatilo prvi pokret na prostoru obraslom kržljavom travom i žbunjem koji se pružao između bungalova i puta paralelnog sa obalom.

Visok i vrlo krupan čovek. Približava se sporim koracima. Nalik osuđeniku na smrt što hoda stazom na čijem su kraju vešala...

Lesli najpre pomisli da ga raznobojna svetla varaju, iako je pogled ninđe praktično nemoguće zavarati.

»Tabasko Pit«, bezglasno se pomeriše njegove usne. »Kako se on stvorio ovde? I zašto njegov dolazak najavljuje haragei?«

Ljubav i prijateljstvo, dva važna osećanja koja ljude, kažu, i odvajaju od životinja, zabranjeni su ninđama. Stari maj stori veštine ubijanja s pravom su smatrali da bi ih ta osećanja učinila ranjivim i manje si gurnim u sebe.

Lesli Eldridž, međutim, nikada se nije pokajao što je, zajedno sa svojim osećanjima, i svoju najveću tajnu poverio ljudima koje je zavoleo. Kao i oni njega...

Tabasko Pit, njegov jedini pravi prijatelj, sada je ovde, na nepunih dvadeset jardi daljine, iako bi morao biti u San Francisku, gunđajući zašto i njega nisu poveli na posao koji se morao obaviti u gradu anđela!

Napuštajući siluetu prijatelja, oči ninđe zaroniše u senke oko i iza njega. Neka nevidljiva sila gonila je Pita napred protiv njegove volje, a on je želeo da vidi gde se ta sila skriva...

Ništa.

Ni pokreta, ni uzdaha, ni šuma...

Da li je odista moguće da ga haragei upozorava samo na Tabasko Pita? Da mu od njega preti opasnost?

Zdrav razum kaže da je to nemoguće.

U normalnim okolnostima.

Ali... šta ako ovo **nisu** normalne okolnosti?

Svaki ninđa je, uz sve drugo, i pravi majstor hipnoze. Ni za Leslija ne bi bilo nemoguće da nekog drugog čoveka hipno tiše tako da ovaj, potpuno nesvestan svojih postupaka, u da tom trenutku potegne oružje i ubije osobu do koje mu je stalo najviše na ovom svetu...

Da li se neko tako poigrao sa Tabasko Pitom? Je li to ona opasnost na koju upozorava ha ragei?

Još desetak koraka i znaće odgovor. Ninđa ostade potpuno miran u karakterističnom stavu koji će mu omogućiti da po želji krene u napad ili se efikasno odbrani.

Tabasko Pit je dovoljno blizu da mu može videti lice. Čvr sto stisnute vilice, pogled uprt pravo napred, u prozor. Ne mo že ga videti, jer ninđa stoji u tami prostorije.

Duga, plava kosa Tabasko Pi ta slepljena je od znoja. Sasvim jasno se čuje njegovo duboko, napregnuto disanje.

I još uvek nikakvog traga od onih koji su stvorili ovu neoče kivanu situaciju!

Ramena Tabasko Pita gotovo zatvaraju okvir prozora. Po lažući šake na dasku, on se naginje u unutrašnjost bungalova, nastojeći da pogledom probije tamu.

— Les? Jesi li tu?

— Tu sam, Pite. Šta se dogodilo?

Tabasko rukavom otire znoj sa lica.

— Oni žele da izađeš, Les... Hoće... hoće da te ubiju!

— Ko, Pite?

— Ninđe. Japanske ninđe...

— Gde su?

Pit pokušava da se isceri, ali mu lice ostaje maska užasa. Još strašnija, jer Tabasko nikada do sada nije upoznao strah.

— Tu negde, ortak... Dopra tili su me do puta i pokazali bungalov. Rekli su da izađeš, jer ne žele da ubiju i mene i Sumiko.

— Koliko ih je? Zaista su ni nđe? Kako se to dogodilo, Pite?

— Ne znam koliko ih je. Mislim da sam video trojicu ili četvoricu; neprestano se smenjuju, a znaš da su za mene sva ta japanska lica ista... Da, ninđe su, Les. Gledao sam kako se presvlače u kostime u ko mbiju koji nas je dovezao sa aerodroma... Onu dvojicu koji su bili sa mnom, ali ih ima još unaokolo...

— Ščepali su te u San Francisku?

— Da... tačno su znali gde treba da te traže. I mislim da su bili iznenađeni što nisi tu. Les, ja... morao sam im reći gde si... dovesti ih ovamo!

— Nemoj to prebacivati sebi, Pite. Niko bolje od mene ne zna da je od ninđi nemoguće prikriti pravu istinu!

— Da, znam... Shvatio sam da je bolje da im to odmah kažem... uz jedan uslov...

— A to je?

Pit se promuklo nasmeja. Šake mu se zgrčiše na prozorskoj dasci.

— Obećali su mi da se mogu boriti uz tebe ako to budem želeo, ortak! Nemaš ništa protiv?

— Imam.

— Znao sam — uzdahnu Tabasko. — Isti stari razlozi?

— Isti stari razlozi. Žao mi je, Pite, ali nemaš nikakvih izgleda u takvoj borbi... Ostani ovde i pazi na Sumiko.

— Kao i obično — promumla Tabasko, osvrćući se. — Reki su... rekli su da treba da požuriš, jer oni žele natrag u Japan. Kažu da im ova zemlja smrdi, prokleti bili!

— Da li su ti rekli neko ime?

— Samo jedno... Kategava. To ti ne znači ništa?

— Ne — ninđa odmahnu glavom. — Obiđi zgradu i uđi sa druge strane. Ja ću izaći kroz prozor, čim te čujem na ulaznim vratima. Važi?

— Važi... Les...

— Da?

— Da li... da li... Oh, do đavola!

Ninđa se prigušeno nasmeja.

— Želiš da pitaš da li ću se vratiti živ, zar ne?

Tabasko ne odgovori, ali je njegov pogled govorio više od svih reči ovog sveta.

— Naravno da hoću — reče ninđa. — Naravno da hoću...

* * *

Kategava naglo pomeri glavu oštrim, hitrim pokretom za kakav je sposoban samo ninđa koji potpuno gospodari svojim telom.

Mladić u crnom kostimu, tri koraka levo od njega, posramljeno obori pogled. Onaj ko želi da postane ninđa jednog dana, ne sme sebi nipošto dopustiti takav znak nestrpljenja kao što je premeštanje s noge na nogu i istezanje vrata da bi bolje video šta se događa pred zamra-

čenom, smešnom kućicom ljudi sa Zapada.

»Još su previše mladi i neiskusni«, prolete Kategavi kroz glavu. »Nestrpljivi od vreline svoje krvi. Budale! Još nisu sh vatili da krv ističe utoliko brže ukoliko je vrelija!«

Nije imao izbora, naravno. Prvosveštenik Nakao i sensei Šizuma imali su potpuno pravo da zahtevaju od njega protivuslugu za informaciju o američkom ninđi.

Ta četiri mladića pored njega žele da postanu ninđe. U redu. Neka ova borba sa jednim pravim, stranim ninđom bude poslednji ispit za njih. U redu.

Kategava bi više voleo da je sam došao ovamo, na drugu stranu okeana i da se sada kao duh šunja oko kućice u blizini obale. Njemu se ne bi žurilo; prošli bi možda čitavi dani pre nego što bi bio spreman na obračun...

Sa četvoricom učenika takav rizik bio bi prevelik. Svaki od njih drhti od želje da upravo on bude taj koji će zadati smrtonosni udarac čoveku koji je osramotio ime ninđe samim tim što ga je oteo od naroda kome pripada.

Koliko je samo muke imao da prikrije njihov stvarni broj od plavokosog džina za koga je znao da je jedan od dvoje ljudi koji poznaju tajnu Leslija Eldridža? Ne, ti mladići nisu još za ninđe. Ili...

Kategava odbaci od sebe pomisao koja ga muči već danima. Sada nije trenutak da se razmišlja o tome da li je škola senseija Šizume zaista ono što bi škola ninđucua morala biti. Već danima primećuje krupne nedostatke u obuci tih mladića; svaki od tih nedostataka, međutim, može značiti brzu i sigurnu smrt za jednog, ili sve momke koji sada stoje uz njega.

A možda i za njega, Kategavu. Jer, greška jednog u ekipi često je fatalna i za sve ostale...

Ipak, njih je petorica, a Eldridž sam. Bez obzira na dopuštenje džinovskom Tabasko Pitu da može učestvovati u borbi, Kategava je znao da mu to Eldridž neće dopustiti.

Jer, jedna prednost je na njegovoj strani. Koordinacija.

Ma kako jedna ekipa bila dobro uigrana — a četvorica mladića daleko su od toga da budu uigrani sa njim, Kategavom — jedan protivnik uvek je u prednosti, zato što uvek može učiniti ono što poželi, gotovo trenutno. Ekipa od pet ljudi mo-

ra utrošiti izvesno vreme za ko ordinaciju svog napada, ili odbrane, a u obračunu svaki hiljaditi deo sekunde je dragocen...

A borba će uskoro početi. Osećao je to u žilama, u kostima, u onoj karakterističnoj elektri čnoj napetosti na koži koja se prazni u trenutku kada ruka dotakne dršku katana da bi ga isukala iz korica.

Njih dvojica dugo razgovaraju, tamo na prozoru kućice, ali se to može i očekivati. Ame rički ninđa želeće da dozna ko su ti iznenadni protivnici, koliko ih ima i — ono najvažnije — kako će napasti.

Pod crnom kapuljačom Kategavine usne razvukoše se u osmeh. Što se načina napada tiče, on se nada da će iznenaditi protivnika kome je jednom uspelo da iznenadi njega. Posle toga...

Posle toga, već će videti. Sa četvoricom početnika uz sebe, gotovo je nemoguće predvideti kako će se borba dalje odvijati.

Plavokosi džin odmiče se od prozora. Lagano kreće duž zida kućice prema vratima na dr ugoj strani. Baš kako je Kategava i očekivao: američki ninđa neće mu dopustiti da učestvuje u borbi koja se, bez obzira na krajnji ishod, mora završiti njegovom smrću.

Ovoga puta pokret glave nije dovoljan. Mora oštro mahnuti rukom da bi umirio mladiće ko ji žele da jurnu napred, nalik punokrvnim trkačkim grlima što jedva čekaju znak startera na velikom derbiju.

Oni znaju da bi jurnuli u go tovo sigurnu smrt, ali... ali je i to jedna od privilegija mladosti...

Iako je netremice gledao u okvir prozora, Kategava ne zapazi trenutak u kojem se američki ninđa stvorio napolju. Je dnostavno stvorio. U jednom hi ljaditom deliću sekunde nikoga nije bilo na travnatoj površi ni, u sledećem je on već stajao tu.

Visok, vitak, nag...

To može biti čak i prednost. Crni kostimi biće jasno vidljivi na svetlijoj pozadini od žućkaste zemlje i suve trave, mno go vidljiviji od nagog tela.

Vakizaši u desnoj, katana u levoj ruci. Neobičan izbor.

Kategava lagano uvuče vazduh kroz gustu svilu maske. Ko ji su bogovi — ili demoni? — došapnuli američkom ninđi da je to najbolji način odbrane pr otiv napada koji mu je pripremio?

Još samo kožni opasač oko pojasa. I kožne navlake sa čeličnim šiljcima na podlakticama. Iako se na brzinu opremao za borbu, taj ninđa Eldridž — kakvo čudno ime za ninđu! — taj američki ninđa odabrao je ono što bi i sam Kategava odabrao na njegovom mestu!

I...

Da li ga to oči varaju, ili...?

Kakva drskost! Kakva demonska drskost!

Umesto da čeka tamo gde se zatekao, da prepusti protivniku da prvi odabere način napada, taj prokleti belac drsko im kreće u susret!

Kategava pređe pogledom po četvorici mladića. Napeti su, ali spremni za napad koji su planirali.

Digao je ruku, motreći približavanje protivnika. Neka ga, neka pređe sledećih deset jardi.

Prerano je podigao ruku, shvati iznenada Kategava. Prerano! Mladići će suviše dugo ostati u stanju napetosti na koje nisu navikli!

Ali neka. Nova zapovest samo bi ih zbunila. Neka čekaju!

Još tri koraka... dva... jedan!

Ruka u crnom tek počinje da pada, ali četiri para očiju već nekoliko dugih sekundi vrebaju njen pokret.

Prašina bešumno leti pod nogama mladića koji su kao stre lice odapete sa luka jurnuli u napad. Kategava ih sledi, neza dovoljno vrteći glavom; istina, prašina ih ovoga puta neće oda ti protivniku koji ih sasvim do bro vidi, ali nije dobro da su tako neoprezni, nije dobro...

Dobri su to momci, ipak. Kao jedan padaju na levo koleno, dižući desnu ruku. Četiri šurikena, četiri smrtonosne čelične zvezde zuje kroz vlažni vazduh sa okeana noseći svoju poruku krvi i umiranja.

Kategava cilja pažljivo. Njegov šuriken, peti po redu, treba da preduhitri pokret kojim će Eldridž pokušati da se ukloni sa putanje prva četiri...

Neverovatno!

Naga prilika mirno korača dalje, a onda...

Skok u stranu!

Ali ne u onu stranu na koju je Kategava očekivao, ne!

Četiri tupa udara o drvo slila su se u jedan jedini zvuk kada su se četiri zvezde zarile u zid kućice. Delić sekunde kasnije novi, metalni zvuk...

Kategavine oči se raširiše od iznenađenja. Za svakog ninđu to je gest ravan glasnom kriku iznenađenja običnog čoveka.

To što je američki ninđa izveo, graniči se sa... nemogućim!

Kategavin šuriken dočekao je čeličnim šiljkom na podlaktici i odbio ga vertikalno uvis, punih šest stopa!

Ali, to je samo početak složenog pokreta; odbacujući u va zduh i vakizaši iz desne šake, prsti američkog ninđe šire se da bi se u pravom trenutku ste gli oko šurikena koji je pao među njih, kao magnetom privučen...

I dok se vakizaši još leno obrće u vaduhu, presijavajući se na raznobojnim svetlima grada, desna Leslijeva ruka zavitlala je osvojeni šuriken straho vitom snagom i brzinom. U poređenju sa njima, malopređašnji hici opasanim oružjem podsećaju na bezazlenu dečiju igru!

Kategava zna šta je cilj tog naglog pokreta, tako hitrog da ga čak i oko jednog ninđe sledi samo s mukom...

Obrnuo se i pao na desni bok, štiteći lice i grudi levom rukom savijenom u laktu. To je jedini pokret koji još uvek mo že izvesti dovoljno da bi izbegao sigurnu smrt!

Udarac je tako snažan da ga baca na tle. Koristeći energiju udarca, Kategava nastavlja da se kotrlja u zaklon niskog žbu na čije je lišće, čak i ovde, na Topanga Biču, posuto tankim slojem žućkaste prašine.

Bol u pogođenoj ruci je kratak, nervni blok već će se pobrinuti za to. Ni krvarenje nije previše opasno, i na njega se može uticati preko neurovegetativnog sitema...

Jedino čega se Kategava plaši možda se upravo sada događa. Pošto pregazi četiri neisku sna mladića, kao što razjareni bik u naletu krši mlado žbunje, američki ninđa doći će da ga dovrši.

Mišić leve ruke mu je raskinut i to će znatno usporiti nje ne pokrete. Međutim, čak i da se to nije dogodilo, Kategava ne bi sumnjao u ishod dvoboja sa Leslijem Eldridžem.

Svaki ninđa od samog početka, od prvog časa obuke, mora biti svestan da je u senci smrti...

A senka Kategavine smrti sada je na samo nekoliko koraka od njega. Džinovska i moćna, nalik plaštu od tame koji će se sručiti na njega da ga uguši pod svojim naborima natopljenim krvlju...

Nastavljajući pokret kojim je iz vazduha ščepao šuriken tog nepoznatog japanskog ninđe po imenu Kategava, Lesli prihvati dršku vakizašija koja se poslušno vrati u njegovu šaku.

Kategava je na trenutak izbačen iz borbe, ali su pred njim još četvorica protivnika...

Pošto su lansirali svoje šurikene, sva četvorica isukali su mačeve i produžili slepi juriš prema njemu.

Sam po sebi taj juriš nije opasan, jer pod njihovim kostimima ninđi, Lesli sasvim jasno vidi mlada i još kruta i nespretna tela. Tehnika upotrebe katana u borbi još uvek im je nova. Ni pojedinačno, a ni svi oni odjednom, ne mogu ga ugroziti.

Ono čega se boji jeste zamka. Zamka u zamci, zapravo, omiljeni gambit ninđi. Ovaj hrabri, ali bezglavi juriš možda za svrhu ima samo da mu privuče pažnju, dok odnekud iz zaklona, nevidljiv, neki drugi ninđa izbacuje smrtonosni hitac...

Njegova pažnja mora biti podeljena na svih tri stotine šezdeset stepeni prostora koji ga okružuje. Zapravo, što se pre nađe među četvoricom protivnika, utoliko će biti sigurniji, zaštićen njihovim telima i uzvitlanim mačevima koji opisuju krugove po tami.

Dugim skokom skratio je vreme do susreta sa oštricama koje iz ovog ugla podsećaju na džinovsku mašinu za mlevenje mesa čija se sečiva obrću ogromnom brzinom.

Za njega, ipak, ovo je još uvek samo igra.

Grabeći korice svog mača po sredini levom rukom, on povi oba kolena, nalik čoveku koji se spušta u položaj za molitvu. Desna ruka sa vakizašijem se podiže, u lažnom pokušaju da zatvori prolaz za četiri sečiva koja se kao lavina sručuju prema njegovoj glavi i ramenima.

— AJHAI!

Divlji krik trijumfa odjekuje iz mladih grudi četvorice koji su sada potpuno ubeđeni da ne mogu promašiti. I svaki od njih u svom vatrenom srcu zna da je ovo trenutak kada postaje ninđa, jer...

Jer samo ninđa može ubiti drugog ninđu!

Zvonki udar čelika o čelik, kiša zelenkastih iskri sa sečiva koja se sudaraju...

Popreko postavljen, vakizaši ostaje nepokretan, kao da je pod njim betonska ploča, a ne samo podignuta ruka čoveka po imenu Lesli Eldridž. Dva se čiva odbijaju se od njegove oš-

trice, sipajući iskre na sve stra ne. Svetlost je tako jaka da če tvorica neiskusnih mladića na trenutak ostaju zaslepljeni.

Druga dva sečiva takođe nisu našla svoj cilj. Obrćući među prstima leve ruke katana u koricama kao krila vetrenjače, ninđa gotovo istovremeno pogađa njihovim suprotnim krajevima prste stisnute oko drški mačeva.

Oružje ispada iz još neveštih šaka i Lesli zna kako će ono pasti. Svaki katana izbalansiran je tako precizno da se zarije vrhom u tle, ostajući nadohvat ruke vlasnika dovoljno neopreznog da ga ma i na trenutak izgubi...

Novi vrisak, iz četiri grla, ali ovoga puta u njemu nema trijumfa. Samo iznenađenje, strah, panika...

Povijena kolena se ispravljaju, kao čelične opruge. Pokret desne ruke odbacuje unazad dvojicu napadača čiji su mačevi ostali čvrsto u njihovim šakama.

Druga dvojica spašavaju se skokom unazad. Njihove ruke zauzete su pokušajem da iz pojasa istrgnu vakizaši kako bi se u borbu vratili naoružani barnjima.

Lesli skoči. U ovakvim situacijama haragei nije od velike koristi, jer opasnost i doslovno preti sa svih strana. Mora se osloniti na svoj vid i sluh i zato jedan kratki delić sekunde mora biti posvećen hitrom pogledu po okolini.

Ne, nikakvih novih protivnika. Da li je Kategava odista pomislio kako je on sam, sa če tvoricom, početnika, u stanju da dobije ovu borbu?

Dočekujući se na vrhove prstiju, on se kao zmija provlači ispod dva ukrštena sečiva. Desna ruka sa vakizašijem čini hitar pokret levo i desno, pomalo nalik pokretu kojima ljudi koji poznaju džunglu krče put pred sobom svojim mačetama.

Krv prsnu po prašnjavom tlu, krupne kapi zapljuštaše kao nagla letnja kiša.

Njih dvojica istovremeno se previše u pasu, kao da žele da se poklone čoveku koji ih je ubio. I pali su istovremeno, licem u kaljugu koju je njihova krv stvorila na tlu...

Ali, nema vremena da misli o tome, sem kao o jednostavnoj činjenici koja bi mogla imati uticaja na dalji tok borbe. Na tom mestu tle će biti klizavo i mora ga izbegavati. To je sve.

Sada je okrenut licem sledećoj dvojici protivnika kojima se ovoga puta ne žuri...

Kategava mu je za leđima. Položaj koji nipošto ne sme dozvoliti.

Kao gazela, on skoči u stranu, primoravši protivnike da ga slede isto tako hitrim pokretima svojih vakizašija. Sada je pozicija utoliko bolja što kra jičkom oka može motriti na žbun u koji se Kategava maločas otkotrljao, ali ne mnogo. To neće biti dovoljno da zausta vi novi šuriken koji svakog tre nutka može doleteti iz tame.

Poznati početak fijuka upozo ri ga u pravom trenutku i on pade na tle, osećajući kako mu se trnje zariva u nagu kožu.

Jedan vakizaši pođe za njegovim grudima, drugi prema glavi, ali taj drugi nema nikakvih izgleda da ga stigne...

Jasno je čuo tupi udar čelika o grudnu kost, kad se Kategavin šuriken zari u telo mladića, zaustavljajući njegov nalet tako naglo kao da je naleteo na nevidljivi zid.

Zamahnuvši levom rukom, ni nđa još jednom upotrebi korice sa mačem kao štap, jedno od oružja u kojem su i ninđe pravi majstori.

Pogođen odozdo među noge, mladić odskoči od tla čitavih šest stopa i vrisnu, potpuno ne kontrolisano.

Uspravljajući se, Lesli vrati vakizaši za opasač. To oružje ove noći više mu neće biti potrebno.

Već je koračao prema Katega vinom zaklonu kada su dva tela s tupim treskom pala na tle. Onaj koga je pogodio štapom još nije mrtav, ali je to samo pitanje vremena: čitav njegov donji trbuh sada je samo usijana masa bola, jedna jedina ogromna rana koju još samo smrt može izlečiti.

Urlanje mladića odjekivalo mu je u ušima kada je konačno isukao katana iz korica i za stao.

Kategava se lagano diže iza žbuna. Levom rukom strgao je kapuljaču sa lica, desnom i sam isukao katana, podižući oštricu na ritualni pozdrav.

— Nisi zaslužio da te pozdravim, Kategava — reče Lesli tiho. — Zašto si ovu četvoricu dečaka poveo u sigurnu smrt? Zašto si ih lagao da bi mogli steći slavu u borbi protiv mene kada si znao da to nije istina?

— Nasam želeo da pođu sa mnom — odgovori Kategava promuklo. Držao je mač poprečko ispred sebe, pridržavajući zakošeni vrh osetljivim prstima leve ruke.

Činilo se da je to prirodan i lak položaj za tu ruku, ali je Lesli znao da nije tako. Iako ne oseća bol, iako ta ruka ne krvari, Kategava je i te kako svestan da se više ne sme potpuno osloniti na nju kao saveznika u borbi koja samo što nije počela...

— Ti, dakle, nisi bio njihov sensei?

— Ne, nisam bio.

— Ko ih je, onda, poslao u smrt?

— Sohei. Monasi — vojnici sa planine Hie. Bio sam im dužan uslugu i oni su odabrali ovo: da povedem četvoricu njihovih učenika u borbu protiv čoveka koji je osramotio ninđucu time što nije Japanac, Lesli Eldridže!

Iza njih, vrisak bola naglo se prekide. Sluh reče Lesliju sve, nije bilo potrebe da se osvrće.

Naslepo pipajući oko sebe, mladić je ščepao oštricu vakiza šija i zario je sebi u grlo, uz vlažan, neprijatan zvuk nalik mljackanju divlje zveri zauzete svojim obrokom od krvavog mesa...

— A sada si sam — konstatovala Lesli, ozbiljnog lica. — Spreman si da umreš, Kategava?

— Kao i uvek. Najzad, smrt je jedino što mi preostaje, zar ne? Čak i kada bih te pobedio, kako bih se mogao vratiti da pogledam u oči monaha sa planine Hie?

— Da, Kategava. Na tebi, i na njima, leži velika sramota. Sramota koju može da spere samo krv!

— Oni su pogrešili, ne ja. Moja sramota je samo u tome što ih nisam sprečio da izgube obraz.

— Njihova škola nije dobra, Kategava. To si morao odmah primetiti. I reći im.

Kategava lagano klimnu glavom.

— Da — reče jedva čujno. — To je tačno...

— Sohei na planini Hie zaboravili su da je ninđucu živ. veština koja raste i razvija se, kao svako živo biće. Ono što je zapisano u njihovim hartijama jeste ninđucu kakav je bio nekada. Nikakvi zapisi na hartiji, nikakvi zapisi na **kamenu** ne mogu ga ponovo učiniti živim.

— Šta želiš time da kažeš? Da ninđucu u Japanu... umire?

— Da, Kategava. Moj sensei, Tanaka, bio je prvi koji je to shvatio i imao dovoljno hrabrosti da to prizna najpre sebi. A onda i meni, čudnom belom čoveku koji se jednog jutra obreo na njegovom pragu.

— Ninđucu ne može umreti — tvrdoglavo reče Kategava. — Ti samo želiš da mi otežaš zadnje trenutke ubeđujući me da napustim ono u šta sam verovao čitavog života!

— Ninđucu **može** umreti ako učitelji bez mašte nastave da ga podučavaju onako kako su i njihovi učitelji podučavali njih, a ove drugi, još stariji učitelji. Ninđucu su potrebni nova krv, novi horizonti, nove veštine. Novi ljudi, najzad, oslobođeni stega koje je čak i moderni Japan odbacio, Kategava!

— Ne.

— Da. I ti pred sobom vidiš dokaz za to. U redu, ovi mladići bili su neiskusni... ali, misliš li da bi se sve ovo mnogo drugačije odigralo i da su na njihovom mestu bila četiri maj stora?

— Ne! — zastenja Kategava. — Ne! Ne! Ne!

Na vrhovima nožnih prstiju, samo naizgled koncentrisan na svoje argumente u toj neobičnoj filozofskoj raspravi, Lesli je bio spreman na reakciju.

Kategavin gnev, naravno, sa vršeno je odglumljen. Pod tim licem, iskrivljenim od uzbuđenja, zapravo je hladan, analitični mozak ninđe, svesnog da je već osuđen na smrt i zato rešenog da sve svoje preostale snage i nade baci na jednu jedinu, poslednju divlju kartu ko ja bi, možda, mogla doneti pre okret...

Ono što je Kategava pokušao nije pokušao niko pre njega. Da je uspeo, taj udarac svakako bi ušao u istoriju ninđucua pod njegovim imenom.

Stežući prstima leve ruke oštricu katana, on desnom dade ubrzanje teškoj drški mača i plemeniti čelik zapeva, kao mu nja se krećući kroz vazduh.

Udarac suprotan svim rezoni ma u borbi mačevima. Udarac očajnika.

Unapred osuđen na neuspeh, čak i kod manje opreznog protivnika. Da bi udarac mačem bio efikasan, potrebna je bar jedna čvrsta tačka oslonca, a u prstima Kategavine leve ruke nije više bilo snage koja bi mo gla zadržati glatki čelik.

Lesli se izmače sa puta oštrice koja odlete kroz vazduh u visini njegovog vrata. Zarivajući se vrhom u tle, i treći mač kratko zatreperi, ispunjavajući vazduh karakterističnim zujanjem.

Naravno, Kategava nije stao posle svog poslednjeg, veličanstvenog pokušaja. Bacio se na pred, nalik kamenu izbačenom iz praćke; u još čvrstoj desnoj šaci stezao je jedan od onih du

gih bodeža čiji je vrh šiljat go tovo kao igla.

Sada je, međutim, Leslijev katana bio postavljen horizontalno pred licem, a Kategavina ruka prekratka...

Vrh bodeža samo lako dotače nage Leslijeve grudi. Naleću ći grlom na položenu oštricu, Kategava sopstvenom energijom preseče grlo i vrat, do samog kraja, sve dok njegove gla va ne pade na tle i ne otkotrlja se u stranu.

Obezglavljeno telo načini još jedan ukočen korak i Lesli se izmače od mlaza krvi koji je šikljao kao vodoskok iz presečenih žila.

Kao da Kategavino telo odbija da prizna konačni poraz. Još jedan korak mrtvih nogu, ruke koje se refleksno šire da još nekoga povuku za sobom u smrt.

Kategavino telo konačno pade, pravo napred, ukrućeno kao proštac. Ruke ostadoše ispruže ne napred; vrhovi prstiju dotakoše poslednji put sečivo katana zariveno u zemlju...

*
* *

— Odvratno — reče Gafni sa gađenjem, odbacujući na sto nekoliko fotografija velikog formata. — Ništa od toga ne može u novine, boga mu!

Da Kosta, foto-reporter, nemo odmahnu glavom. Gafni ga začuđeno pogleda. Još se nije dogodilo da jedan foto-reporter tako miroljubivo primi odluku koja njegov višečasovni rad glatko šalje u korpu za otpatke.

— Nemoj mi reći da ni ti ovo ne bi pustio u list. Da Kosta?

— Ne, ne bih, Džordž. Baš zato što sam bio tamo i sve video svojim očima. Ti znaš da sam sa ovim aparatom prošao sito i rešeto, ali ovo... Ne, boga mu! Niko nije toliko grešan da ga ovakve slike pozdrave iznad jutarnje kafe, veruj mi!

— Pa čak ni momci koji su to učinili? — osmehnu se Gafni. — Priznaj, za takvo nešto bili su potrebni izvrsni živci!

— Ne znam — promrmlja Da Kosta. — Kalifornija je puna šašavih sekti. Ovi momci mora da obožavaju neku posebno gadnu vrstu japanskog đavola, re kao bih... Ti kostimi, srednjovekovno japansko oružje. I krv, krv na sve strane... Odsečene glave, rasporeni trbusi, prereza na grla... telo bez glave koje kao da želi da zgrabi svoj mač i osveti se... Ne znam, zaista...

— Ninđe? — tiho upita Gafni.

— Šta?

— Ninđe, rekao sam. Video si valjda jedan od filmova sa ninđama, Da Kosta?

— Ah, da. Paa... Može biti da je neko bio i time inspirisan, Džordž, ko zna?

Gafni je gledao pravo u njega, ali se videlo da su mu misli negde daleko.

Neprijatne misli. Da Kosta jasno vide kako prsti položeni na glatku površinu fotografija upadljivo drhte.

— Da — reče, ustajući. — Tako je to. Ova planeta potpuno je pošašavela, Džordž...

Gafni ne odgovori. Buljio je u mesto gde se do nekoliko tre nutaka ranije nalazilo Da Kostino lice. Nije ni primetio kada je ovaj izašao, zabrinuto vrteći glavom.

Prenuo se tek kada je neko oštro zakucao na staklena vrata.

— Da! — reče mehanički. — Ulazi!

Crnac, visok, krupan, nezgrapan, u ne baš urednoj uniformi i sa kapom kurira Vestern Uniona.

— Poruka za mis'er Gafnija — objavi crnac svečano, izvlačeći koverat iz torbe. — Ti si mis'er Gafni?

— Aha. Ja sam **mis'er** Gafni — nasmejase Džordž. — Šta je to?

— Hitna poruka. Nekome se baš đavolski žurilo da vam nešto javi, mis'er Gafni!

Sležući ramenima, Gafni raskide tanki koverat. Na uobičajenom obrascu stajao je kratak tekst.

»Opet me nisi prepoznao, Džordž«, pisalo je tu. »Žao mi je, ali ovo je najsigurniji način da ti priđem. Ako znaš nešto novo o onome što obojicu zanima, napiši odgovor na ovaj telegram i vrati mi ga. Lesli.«

— Neka sam proklet! — procedi Gafni, zabuljen u crnca. — Ovo nije neka šala, a?

— Loše vesti, mis'er Gafni?

Gafni je i dalje buljio u njega, tražeći bar jedan znak koji bi odavao Leslija Eldridža pod ovom maskom.

Nije ga našao, naravno. Nije, jer su ninđe perfekcionisti kakvih je sve manje na ovoj planeti.

— Imate odgovor, mis'er Gafni?

— Odgvor? Ah, da... Samo trenutak...

Grabeći olovku, Gafni nažvrlja nekoliko reči na poleđini telegrama i vrati ga crncu zajedno sa novčanicom od deset dolara.

— Hvala, mis'er Gafni, hvala! Bog vas blagoslovio, mis'er Gafni!

Ponovo su se sreli dva sata kasnije u jednom od parkova Kalver Sitija, jer to je bilo vreme i mesto koje je Gafni napisao u odgovor na tajanstveni telegram.

Ovoga puta Lesli je bio u jednostavnoj sportskoj odeći. Jednostavnoj, zapravo, samo naizgled; ljudi koji žele da ostave utisak te pomalo opuštene elegancije moraju prilično pažljivo da obilaze butike specijalizovane za odevanje mladih ljudi dubokog džepa.

Dobro ga odmerivši, Gafni se spusti na klupu pored Leslija, oprezno polažući između njih dvojice veliki koverat od manile.

— Moram da proverim da li si to zaista ti — progunđa, paleći cigaretu. — Ta maskarada pomalo počinje da mi ide na živce, znaš.

— Žao mi, je, Džordž — osmehnu se ninđa. — Bog me je obdario prilično upadljivom fa com, pa moram da je krijem. U tvom interesu, pre svega. Nego... niko te nije pratio?

— Promenio sam tri taksija do ovog mesta. Ako to nešto znači.

— Trebalo bi da bude dovoljno. Za svaki slučaj, Tabasko Pit i Sumiko motre na okolinu i upozoriće nas ako naiđe neko sumnjiv.

— Tabasko Pit? I on je ovde?

— Da. Prilično toga dogodilo se od našeg poslednjeg susreta, Džordž...

— O, da, prilično toga! Pogledaj taj koverat, Les!

Pažljivo ga pogledavši, ninđa otvori koverat. Nekoliko tre nutaka razgledao je fotografije, uredno spakovane u kovertu, a onda ih vratio na mesto.

— Pa? — upita.

Gafni odbaci tek zapaljenu cigaretu, sa izrazom gađenja na licu.

— Hteo bih da znam, Les... imaš li ti slučajno neke veze sa tim pokoljem na Topanga Biču?

Ninđa se nasmeja izrazu njegovog lica.

— Čudno pitanje, Džordž. Ne vidim ima li ono neke veze sa onim zbog čega smo se sastali?

— Možeš se kladiti u šta hoćeš da ima! Jer... ako je **ovo** tvoj stil, onda... onda...

— Onda više ne želiš da sarađuješ sa mnom? To želiš da mi kažeš, Džordž?

— Otprilike tako. Naravno, ako me ubediš da ovo što sam

video ima neko logično objašnjenje, onda to menja stvar...

— Šta je za tebe logično objašnjenje? Recimo, samo razgovara radi, da je ovo na slikama odista moje delo... Poveravao bi kad bih ti rekao da sam to učinio u samoodbrani?

— Samoodbrani? Ma hajde, čoveče... Tu je moralo biti bar deset ili petnaest tipova koji su zaklali tu petoricu Japanaca! I policija misli isto, ja nisam jedini, znaš!

— Policija misli uvek ono što je najprihvatljivije za javnost — sleže Lesli ramenima. — Kao novinar, trebalo bi to već da znaš, Džordž.

— Do đavola, jesi li to učinio ili ne? Mislim, da li si naredio tvojoj bandi da ih pobije, Les?

— Nemam nikakvu bandu — — tiho reče Lesli. — Sem ako tim imenom ne želiš da nazovem Pita i Sumiko. A ne bi im se dopalo, veruj mi.

— Les, prestani da vrdaš. do đavola! Da ili ne?

— U redu, kad već toliko na valjuješ. Da.

— Naredio si da ih pobiju?

— Ne. Sâm sam ih pobio, Džordž. I bila je samoodbrana.

Gafni se gorko nasmeja, paleći novu cigaretu.

— I ti očekuješ da ti poverujem, a?

— Istina je. Ti momci su, iz nekih svojih razloga, potegli čak iz Japana da bi me ubili. Šta je trebalo, da im to dopustim?

— Ne, to ne... ali sam... Ne, nemoguće!

— Moguće je, kao što vidiš — Lesli ponovo otvori koverat i poče da lista slike. — Možda želiš da ti opišem kako je umro svaki od njih pojedinačno?

— Ne, hvala. Les... ako je to istina, onda...

— Onda?

— Onda si ti... ninđa!

Zabacujući glavu, Lesli se veselo nasmeja. Vukući nervozno dimove, Gafni ga je posmatrao kroz poluspuštene kapke.

— Šta je sad, do đavola, smešno?

— Bajka o ninđama je smešna, Džordž. Ninđe više ne postoje. Možda su nekada i postojale, ali sada ih više nema, pitaj svakog Japanca!

— I pitao sam, odmah pošto sam video ove slike, kostime, oružje...

— I?

— To su kostimi ninđi i oružje ninđi, Les. I ti ljudi umrli su onako kako to opisuju legende i filmovi o ninđama. Prema tome, ako si ih ti odista ubio, onda...

— Onda sam ja ninđa — nasmeja se Lesli. — Što je trebalo i dokazati, zar ne? Džordž, nije li vreme da pređemo na ozbiljne stvari?

— Ne, dok ne razjasnim ovu prokletu stvar!

— Zašto ti je toliko stalo da doznaš ad li sam ja ninđa, do đavola? Kad bih to slučajno bio, ti bi morao umreti onog trenutka kada bi me otkrio, shvataš?

Cigareta ispade iz razjapljenih Gafnijevih usta, ali on to i ne primeti.

— Čekaj malo — promrmlja. — Ti bi... šta?

— A pošto te nisam ubio, i nemam nameru da te ubijem, sad imaš i dokaz da nisam ninđa — smejao se Lesli. — Izgleda da smo ponovo na početku, a?

— Ovo nikuda ne vodi, znaš — reče Gafni posle nekoliko trenutaka napete tišine.

— Slažem se. Možemo li sada da govorimo o Porfiriju Vendersu?

— Možemo — uzdahnu novinar. — Ali, ovaj razgovor od maločas ne smatram završenim, znaš...

— Prava si novinarska krlja — uzdahnu Lesli. — Dakle, šta je sa Vendersom?

— Vidiš, i ta stvar je pomalo čudna... Iznenada, kao kiša iz vedra neba, informacije o njemu počele su da pljušte sa svih strana. I to vrlo detaljne informacije, moram reći. Kao da je nekome iznenada jako stalo da ja doznam što više o njemu...

— Možda i jeste — sleže ninđa ramenima. — Samo... koliko su te informacije zanimljive?

— Jedna od njih veoma. Za dve noći treba da ukrca jednu veliku isporuku za Južnu Ameriku u San Klementeu, Les...

— On to stalno radi. Odnosno ne on, nego njegovi ljudi. Porfirio je u to vreme obično u veoma uglednom društvu, Džordž. Ako se tovaru nešto i dogodi, to niko ne može da poveže sa njim!

— Možda je do sada bilo tako, ali ovoga puta neće biti. Ptičica koja mi je tu vest javila kaže da će i on biti na licu mesta. Nije hteo da kaže zašto, ali imam utisak da treba da mu stignu neki veoma važni papiri...

Lesli klimnu glavom. Uostalom, to se slagalo sa onim što je doznao krijući se u Berkovom kaminu.

Dvostruka zamka, za Vendersa i za njega...

Zamka u koju je imao nameru da uđe, naravno. Berk i Grifit možda misle za sebe da su jako lukavi, ali će na kraju priče doživeti prilično neprijatno iznenađenje...

— Dobra vest, a? — upita Gafni tiho. — Šta dobijam u zamenu za nju?

— Ono što sam ti obećao, Džordž. Ako tu bude neke priče, »Herald—Egzaminer« ima ekskluzivno pravo na nju. Sa fotografijama... ako bude i njih, naravno!

— Samo ne ovakvih, molim te! — zavapi novinar. — Mi smo ugledan list i ne želimo ovakvo nešto da poturamo pod nos našim čitaocima!

Ustajući, Lesli zavuče ruke duboko u džepove.

— Hvala, Džordž — reče. — Ni sam ne znaš koliko si mi zapravo pomogao...

— Kad se ponovo vidimo?

— Ne znam. Ako slučajno do znaš nešto novo, okreni broj koji sam ti dao. Iz javne govornice, kao i do sada. Proverio sam, tvoj telefon neko odista prisluškuje. I na poslu, i kod kuće.

— **Ti** si proverio?

— U redu, kad baš hoćeš: Sumiko je stručnjak za elektroniku u našoj firmi. **Ona** je proverila. Zadovoljan?

— Još uvek ne — i Gafni ustade, protežući se. — Duguješ mi kraj razgovora o ninđama, Lesli Eldridže.

— Neka tako bude — klimnu drugi čovek glavom. — Do viđenja, Džordž... i čuvaj se!

— Ti takođe. A naročito na pučini oko San Klementea...

Ostao je na mestu, sledeći pogledom čoveka koji je žurno odmicao onim hitrim, elastičnim hodom.

Tek kada je odlučio da i sam krene, shvatio je da koverta od manile više nema na klupi pored njega.

Prokletstvo, a smeo bi se zakleti da ga ni Eldridž ne bi mogao uzeti, a da on to ne primeti!

* * *

Porfirio Venders leno pruži ruku da potapše po goloj zadnjici plavušu koja se protezala na ležaju pored njega. Ovo je bilo jedno od onih zlatnih popodneva na obali okeana kakva je najviše voleo, ali je na redu bio posao, a kada je posao u pitanju, sva zadovoljstva moraju uzmaknuti.

Lep muškarac, vrlo crnih očiju, kose i brkova. Telo u ku-

paćim gaćicama čvrsto, razvijeno, preplanulo od sunca. Jedino oči odudaraju od te prijatne slike, sitne, skrivene teškim kapcima, oči za koje instinktivno osećate da ne smete u njih imati poverenja.

— Šta je bilo, dragi? — mazno upita plavuša dižući glavu sa jastuka i otkrivajući jednu čvrstu i šiljatu dojku sa rumenom bradavicom.

— Kidaj u kuću, Boni — reče on ugodnim baritonom. — Očekujem poslovnu posetu za koji minut...

— Pa šta? Tvoji poslovni prijatelji ne vole žene?

— Ne, ne vole žene. A naročito žene koje zabadaju nos u muške poslove. Hajde, briši!

Napućivši usne, ona se diže sa ležaja i odmaršira duž ivice bazena prema kući skrivenoj žbunovima bugenvilije. Venders je pratio pogledom sa neskrivenim uživanjem.

Samo što se ona izgubila u vratima kuće, iza ugla se pojavi druga žena. Potpuno odevena, ali ništa manje privlačna i izazovna, uprkos užurbanom i poslovnom izgledu i kožnom neseseru u ruci.

— Kasniš, Mirna — prekorno reče Venders, prihvatajući čašu do polovine ispunjenu zelenkastom tečnošću. — Trebalo je da budeš ovde još pre pet minuta.

— Čekala sam da se ona kreatura izgubi — prezrivo reče crnka krupnih očiju i ogromnih, uzbudljivih usta. — Do đavola, Prof, ne znam šta uopšte nalaziš u njoj?

— Šta čovek uopšte nalazi u ženama? — filozofski sleže ramenima Venders. — Da te vidim... Hmmm, čemu sva ta oprema na tebi, mala?

— Rekao si da je ovo poslovni razgovor, zar ne?

— Tačno, ali ne i da moja sekretarica bude obučena kao dama iz vremena kraljice proklete Viktorije. Šta imaš pod tom bluzom?

— Prsluče — mirno odgovori crnka. — To se vidi, zar ne?

— previše. Baci ga. I ostavi otkopčana dva dugmeta, mala. Kad počnem da se dosađujem. želim da u blizini imam nešto na čemu bih mogao odmoriti oči!

— Zašto onda nisi zadržao Boni kraj bazena? Ponekad po mislim da je poreklom iz jednog od onih plemena koja još nisu pronašla odeću!

Govoreći to, ona je potpuno mirnog lica raskopčavala bluzu. Spustivši je do pojasa, ona zbaci sa sebe providno svileno

prsluče, otkrivajući male, ali divno izvajane dojke.

— To je već bolje — prime ti Venders kada je ponovo zakopčala bluzu. — Ta fina stvar na tebi je providna, znaš.

— Znam. Pa?

— Uzbuđuješ me, Mirna, eto šta! Đavolski me uzbuđuješ!

Njeno lice ostade nepomično, iako joj pogled na trenutak zastade na napetoj tkanini Vendersovih gaćica.

— Da. I šta tu ima novo? Malo je muškaraca koje ja ne uzbuđujem, Prof...

— Tu si đavolski u pravu. Baš me zanima kako će reagovati naši novi poslovni prijatelji, mala.

— Zato si i hteo da skinem prsluče? Hoćeš da zbuniš stare momke mojim sisama? Hmmm...

— Ti misliš da neću upaliti? — cerio se Venders.

— Mislim da neće. Nasuprot tebi, ja svoje vreme koristim i da bih ponešto naučila. Koliko sam shvatila, oni su monasi; za dovoljstva ovog sveta njima ne znače ništa...

— Sranje, mala!

— To što si prost neće skriti tvoje neznanje, Prof — hladno se nasmeja crnka.

— A ja opet kažem — sranje! — nadmoćno se isceri mu škarac. — Nema čoveka koji se neće boriti za svoja zadovoljstva, bila ona velika ili mala. Uostalom, i oni su odabrali, zar ne? Nalaze zadovoljstvo u tome da se odreknu sitnih zadovoljstava, ha-ha-ha!

Žena ga na trenutak zbunjeno pogleda i on se naže sa ležaja da joj pomiluje butinu.

— Idi pred njih, Mirna — reče drukčijim tonom. — Imam utisak da bi ovaj razgovor mogao biti vrlo zanimljiv. I da bi nam mogao doneti novu gomilicu lepih zelenih novčanica na našim računima u banci...

Hodajući kao kraljica na svojim dugim nogama, devojka odšeta u pravcu kuće. Venders se udobnije namesti na ležaju, zodovoljno gladeći brkove. Ovaj svet je doista divno mesto... za momke koji umeju da se snađu...

Mirna se vratila brzo, hodajući, ma kako to neverovatno zvučalo, još dostojanstvenije i ispred dvojice oniske gospode u dosta izanđalim odelima evropskog kroja. Njihovo držanje, ako ne i njihova lica, odavalo je koliko se neugodno osećaju u takvoj odeći i na takvom mestu.

»Da«, pomisli Venderes, »dobro sam postavio ovu scenu.

Asketizam protiv hedonizma, ljudi koji su sve žrtvovali svojoj veri pred čovekom spremnom da žrtvuje sve svojim prohtevima...«

— Naši gosti, mister Venders — reče poslovnim tonom Mirna, propuštajući dvojicu Japanaca ispred sebe. — Mister Nakao i mister Šizuma!

Venders ustade da pruži ruku dvojici neuglednih ljudi, koji su, ipak, na neki još nedefinisan način, kod njega izazivali osećaj da ih ne sme tek tako potceniti.

— Dobro došli, gospodo — reče srdačno. — Oprostite što vas primam na ovom mestu, ali je vaš poziv stigao dosta kasno. Jedini termin u koji sam uspeo da uklopim vašu posetu pao je usred onog dela dana koji po navici prepuštam razmišljanju i opuštanju.

— Hvale vredna navika — klimnu Nakao glavom, spuštajući se u ponuđenu stolicu od trske. — Moj prijatelj, Šimaza-san, na žalost ne govori engleski, pa ćete mu oprostiti što neće učestvovati u razgovoru...

Krećući se spretno i bešumno, Mirna podeli čaše sa pićem: viski sa ledom za Vendersa, martini za sebe, dve čaše ledene vode za goste iz Japana.

— Dakle, gospodo — osmehnu se Venders, dižući čašu — možemo li da pređemo na stvar?

— Možemo, mister Venders — klimnu Nakao glavom. — Moj prijatelj Šizuma i ja došli smo ovamo zato što smatramo da vam možemo učiniti izvesnu uslugu...

— U zamenu za — šta?

— Molim?

— Nisam navikao da mi ljudi čine usluge — objasni Venders. — Obično je u pitanju jednostavna razmena: usluga za uslugu, ili usluga za novac.

— Da — smireno se osmehnu Nakao. — U ovom slučaju verujem da se radi o onom prvom...

— Da čujemo onda, mister Nakao. Kakvu mi uslugu možete učiniti?

Nakao zatrepta. Venders opazi da sa dosta upadljivim naporom izbegava da skrene pogled prema Mirni koja je sedela malo po strani, otkrivajući pogledima sve trojice muškaraca bistu pod providnom bluzom.

— Pretpostavljam — produži Nakao — da ste zapazili vest o petorici Japanaca koji su nađeni mrtvi na mestu koje se zove Topanga Bič?

Venders klimnu glavom, paž ljivije proučavajući neprozirna lica dvojice Japanaca.

— Ti ljudi, mister Venders, bili su naši prijatelji, što vama svakako ništa ne znači. Čovek koji ih je ubio, međutim, i vaš je neprijatelj, a to bi već moglo da vas zanima.

— Ja imam puno neprijatelja — sleže Venders ramenima. — Ali, isto tako i puno prijatelja koji brinu o mojim neprijateljima. Kao vi sada. Ko je čovek koga nazivate tako, mister Nakao?

— Zove se Lesli Eldidž i obično živi u gradu San Francisku. Po našim obaveštenjima, ovamo je došao da bi likvidirao vas, mister Venders. To nije teško proveriti, jer se već raspitivao o vama preko novinara po imenu Džordž Gafni.

— A kakvi su vaši računi s njim?

— Stari. Kategava, vođa grupe koja je stradala u Topanga Biču, došao je ovamo da bi ga likvidirao. Na nesreću, Eldridž je bio previše jak za njih.

Venders odmahnu glavom.

— Prejak za **petoricu** protivnika? Šalite se?

— Eldridž je posebna vrsta... čoveka...

— To svakako. Koliko sam shvatio, vi biste želeli da zajednički uklonimo tog tipa, Eldridža?

— Upravo tako, mister Venders. Vidite da se savršeno razumemo. — bledo se osmehnu Nakao.

— Gotovo savršeno. Ipak, me ni to izgleda samo kao usluga koju treba **ja** vama da učinim, a ne obrnuto. To što ste me upozorili na Eldridža ne vredi mnogo, jer moji ljudi već motre na Gafnija.

— Grešite, mister Venders. Moj prijatelj Šizuma pri tom bi mogao da vam bude od velike pomoći. I on je, da upotrebim malopređašnji izraz, takođe posebna vrsta čoveka...

— Zaista? — Venders s nevericom pogleda sitnog trbušastog čoveka u jeftinom odelu koji je nepokretno sedeo sve vreme, sa rukama položenim na kolena.

— Zaista. Ako želite, Šizuma će vam demonstrirati deo svoje veštine...

— Što da ne? — složi se Venders, ispod oka bacajući pogled prema Mirni koja je takođe s nevericom posmatrala Šizumu. — Kakvu demonstraciju imate u vidu?

— Dovedite vašeg najboljeg čoveka. Šizuma će ga razoružati i savladati, bez obzira što

će vaš čovek biti upozoren da se to može dogoditi.

— Golim rukama?

— Golim rukama — klimnu Nakao glavom. — Iako to nije garancija da će vaš čovek ostati u životu ako Šizuma bude to poželeo. Neće ga ubiti, međutim; u okršaju koji sledi biće nam potrebni svi naši ljudi, mister Venders.

Ovaj se živahno uspravi na svojoj stolici, a oči mu blesnuše.

— Moglo bi to da bude zabavno. Mirna, reci neka pošalju ovamo O'Maru!

Devojka izgovori nekoliko tihih reči u toki-voki izvučen iz tašne.

— Dekorativna osoba — primeti Nakao, kao da devojke uopšte nema u blizini. — Vidite, mi u Japanu nismo navikli da žene prisustvuju muškim razgovorima, a naročito kada je reč o poslu...

— Mirna? Mirna ima jako mnogo mozga pod ovom ljupkom fasadom! — nasmeja se Venders. — Bez imalo laskanja, ona je moja osoba od poverenja, upućena u sve poslove. To što je lepa čini stvar samo još prijatnijom, zar ne?

Nakao se samo još jednom bledo osmehnu, a zatim se okrenu Šizumi i nešto mu tiho reče na japanskom.

Lice ovog drugog ostade nepokretno, samo je nekoliko puta brzo zatreptao očima.

— Ah! — reče zadovoljno Venders, prateći pogledom čoveka koji im je prilazio žurnim korakom. — To je O'Mara, mister Nakao. Bivši narednik marinaca i trenutna smrt, bilo da su u pitanju gole šake ili bilo koja vrsta oružja!

— Reći ćete mu da je u pitanju sasvim ozbiljna provera njegove snage i veštine — osmehnu se Nakao. — Videćete, to upozorenje neće biti suvišno.

— Ne plašite se za vašeg prijatelja?

— Ni najmanje.

— Čak i ako O'Mara bude imao pištolj u rukama?

— Čak i tada — Nakaovo lice bilo je mirno, oči neprozirne.

Venders se isceri, sležući ramenima.

— Vaš prijatelj, mister Nakao — sleže Venders još jednom ramenima, kao da sa sebe skida svaku odgovornost. — O' Mara, priđi ovamo.

— Izvolite, šefe...

Pravi džin, razdrljene košulje vojničkog kroja ispod koje

se pomaljaju rutave grudi. Glatko obrijan, naravno, sa tankom, svirepom linijom usta iznad četvrtaste vilice.

— Izvuci svoj kolt, O' Mara — reče Venders. — Otkoči ga i ubaci metak u cev.

O'Mara to učini, sa savršenom mirnoćom i preciznošću, kao da se radi o demonstraciji upotrebe vatrenog oružja pred gomilom regruta.

— Fino. A sada ubij onog čoveka onde O'Mara!

O'Mara je stajao uz ivicu bazena, tako da se Šizuma, još uvek u stolici, nalazio pet ili šest stopa levo od njega. Na Vendersovu komandu reagovao je munjevito, bez oklevanja.

Okrećući se licem prema Šizumi, on ščepa pištolj obema rukama, iako sa tog rastojanja jednostavno nije mogao promašiti. Biće dovoljan samo mali pokret prsta na obaraču, pa da...

Umesto toga, samo vihor naglih pokreta pred očima posmatrača, pri čemu čak ni O'Mara nije video ništa više od ostalih.

Venders skoči na noge, otvarajući usta. Mirna tiho vrisnu.

Mali Japanac stajao je na mestu koje su samo trenutak ranije zauzimala O'Marina stopala. Njegove ruke bile su zauzete time da izbace metak iz cevi O'Marinog kolta i vrate ga u okvir.

— O'Mara...

O'Mara frkćući izroni iz vode bazena, osloni se čvrsto o dno i pogleda u raširene prste ruku pred očima, a onda zatrepta i pređe pogledom po prisutnima.

— Šta se, do đavola, dogodilo? — upita dubokim glasom. — Neka mi neko kaže šta se dogodilo!

* * *

Svetla San Klementea utonuše za horizont i sada je samo difuzna svetlost na nebu pokazivala na kojoj se strani nalazi obala kontineta.

— Ugasi motor, Pite — tiho reče ninđa. — Sada ćemo čekati.

Motor brzog glisera naglo se utiša. Nošen samo sopstvenom inercijom, čamac je klizio po namreškanoj površini okeana u kojoj se ogledala svetlost zvezda.

— Čekanje! — promrmlja Tabasko. — Najdosadniji posao na svetu!

— Dođi ovamo — nasmeja se Lesli sa pramca. — Pruži ruku...

Njihovi prsti dotakoše se u tami, a onda Pit zadovoljno zabrunda. Pod rukom je osetio lim konzerve, hladan poput leda.

— Pivo! Australijsko?

— A koje drugo? Nisam li već na svojoj koži osetio — nasmeja se ninđa — da uspeh svih naših zajedničkih operacija stoji u direktnoj vezi sa količinama australijskog piva koje sliješ u tu tvoju mešinu?

Začu se tih šum pene koja navre iz vešto otvorene konzerve.

— Čekanje — reče filozofski Tabasko — ponekad ima i svojih dobrih strana.

— Nećemo morati dugo da čekamo. Ako Porfirio Venders želi da taj brod bude ukrcan i daleko od teritorijalnih voda pre zore, onda mora uskoro početi.

Tabasko nešto promrmlja, cm okućući usnama. Nešto o temperaturi piva, verovatno, jer se dugo posle toga nije čulo ništa sem šumova žurnog otvaranja celog niza konzervi i laganog nestajanja njihovog sadržaja u Pitovom želucu...

— Čuješ? — šapnu ninđa nekih petnaestak minuta kasnije.

Površinom okeana zvuk se prenosi mnogo dalje nego po kopnu, načičkanom mnogim preprakama. Brod koji je ninđa čuo morao je biti udaljen najmanje deset milja, ali to nije veliko rastojanje za savremene prekookeanske brodove.

Radilo se, očigledno, o uhodanoj operaciji. Brod, pod zastavom jedne od zemalja sa velikom trgovačkom mornaricom i malo radoznalosti u pogledu onoga čime se ta mornarica bavi, uploviće u teritorijalne vode i najkraćim putem stići do zakazanog mesta. Teret, prethodne noći u jednom od mnogobrojnih zatona ukrcan na mali i brzi obalski brod, stići će u praktično istom trenutku, već spreman za prekrcavanje.

Čitava operacija retko kada traje duže od sat ili dva, posle čega prekookeanski brod punom parom ponovo kreće u međunarodne vode. Izgledi da obalska straža ili bilo ko drugi nešto primeti, minimalni su, a obezbeđenje od brzih čamaca, helikoptera i hidroaviona uvek veoma oprezno.

— Ne čujem — glasio je odgovor. — Ali ti verujem na reč, ortak. Ti si sonar na dve noge! Znači li to da skačemo u vodu?

— Još ne. Okean samo izgleda topao, ali to može da pre-

vari. Ne želim da provedeš previše vremena u hladnoj vodi, sa toliko ledenog piva u želucu...

Ostali su još neko vreme na palubi, osluškujući šumove, sve dok ninđa bez reči ne podiže ruku u crnoj svili kostima da pokaže prema zapadu.

Jedna masa, tamnija od svoje pozadine, približavala se velikom brzinom. Uzdahnuvši, Pit, poče da premazuje lice, ruke i sve izložene delove svoje kože smesom boja koju voda neće sprati, a učiniće ga praktično nevidljivim u tami, kao i njegovog prijatelja u kostimu ninđe.

— Gotovo? — zapita ninđa. Njegovi osetljivi prsti predoše preko minijaturne tastature, jednog od remek-dela Sumiko, elektronske spravice koja će narednih tridesetak minuta voditi čamac isto onako precizno — i nepredvidivo — kao ljudska ruka.

— Gotovo — Tabasko dovrši svoje opremanje time što za pojas gurnu svoj omiljeni pištolj velikog kalibra čija i sama buka, govorio je, deluje zastrašujuće.

— Onda krećemo, ortak — dobaci ninđa pritežući kaiš kojim je pričvrstio katana ukoso preko leđa. Pogledali su se i tiho skliznuli u vodu preko ivice čamca.

Motor glisera proradi kada su bili punih stotinak jardi od njega, plivajući kursom paralelnim sa kursom prekookeanskog broda. Ako Vendersovi ljudi koji obezbeđuju operaciju i primete njegov odraz na ekranima radara, biće zadovoljni time što se kreće u suprotnom pravcu od obale.

— Srećan put — prošaputa Tabasko. — Ortak, siguran si u koordinante mesta sastanka sa tim drugim brodom? Znaš, ne mili mi se da plivam sve do San Klementea, ako smo pogrešili...

— Ni meni. Ne brini, sve će biti u redu.

Osetljivi sluh ninđe već je osetio promenu u zvuku motora, znak da on usporava. Za koji trenutak verovatno će se začuti šum i iz pravca obale, odakle stiže drugi brod.

Dotaknuvši rukom Pitovo rame, on mu dade znak da treba malo da promene pravac.

Veliki brod, koji se u tami kao toranj dizao nad njihovim glavama sada se bez šuma ljuljao na talasima. Kapetan je znao svoj posao; spora obalska struja sama će ga doneti do ugovorenog mesta, bez nepotrebne buke.

Ninđa povede Pita u širokom luku oko prekookeanskog broda. Čovek koji njega zanima, Porfirio Venders, biće na onom drugom brodu kako bi motrio na prekrcavanje vrednog tovara.

Sada su dvojica prijatelja ležala u senci pod bokom okrenutom obali i odmarali se, strpljivo čekajući svoj trenutak. Neće morati da čekaju dugo, jer voda do njihovih tela donosi vibracije snažnog motora.

Sporazumevši se samo znacima, ninđa i Tabasko se razdvojiše. Za nekoliko minuta bokovi dva broda će se dotaći, nežno, preko svojih gumenih odbojnika i dizalice na njihovim palubama će zaškripati, vođenje tihim glasovima komande.

Svaki od njih dvojice znao je šta treba da učini. Kao i obično, ninđa je na sebe preuzeo teži deo posla...

I obalski brod konačno ugasi svoje motore i dva broda se dotakoše, ljuljajući se na mirnoj površini okeana. Tiho, nekoliko stopa pod vodom, ninđa zapliva prema krmi.

Mrtvi ugao nad brodskim propelerom pomoći će mu da se lakše dočepa palube. Nije mu, uostalom, prvi put da se neprimećen penje na brodove ovog tipa...

Međutim...

Još nikada se nije dogodilo da ga haragei upozori na opasnost još u trenutku kada rukom prvi put dotakne zarđali čelični lim!

Da li neki novi, do sada nepoznati činilac, deluje na Vendersovoj strani?

Grifit i Berk odali su mu vreme i mesto naredne isporuke oružja kojoj će Venders prisustvovati... Isto tako mogli su odati i Vendersu šta su učinili, zar ne?

Tipovi poput njih dvojice obično su veoma predvidivi. Ali ne uvek.

Ili...?

Mozak ninđe uvek radi precizno, poput kompjutera, nikada zamagljen lažnim nadama ili lažnim procenama. Stavljajući jednu uz drugu sve poznate činjenice, Lesli uskoro dođe do zaključka da ni epizoda sa Japancima možda još nije okončana.

Još uvek može da se povuče, naravno. Elektronska spravica u njegovom džepu dozvaće gliser natrag i on i Pit mogu se izvući, neprimećeni, ili tek sa malo borbe.

Ne, nikako. Ovo sada je već neka vrsta ličnog obračuna, sa svima koji su stali na Vendersovu stranu ili će tek stati na nju!

Mora biti samo još oprezniji nego inače, ništa drugo...

Škripa čelika po čeliku, tihi glasovi i topot koraka po metalnim pločama palube. Posao pretovara već počinje i on nema previše vremena da obavi ono zbog čega je došao.

Tanko, sasvim tanko uže od crne svile, sve do tada omotano oko pojasa ninđe, bešumno polete naviše, otežano vodom kroz koju je počelo svoje putovanje. Kao zmija se provlačeći oko šipke ograde, uže se vrati natrag, do njegove ispružene ruke.

Hvatajući se samo levom rukom za dvostruku svilenu nit, ninđa se stopalima osloni o bok broda, gledajući naviše. Palubа se ne može videti odavde, što znači i da on ne može biti viđen sa palube. Uostalom, čulo na koje se u ovom času prvenstveno mora osloniti jeste haragei, a ne čulo vida ili sluha...

Verao se lagano, bez žurbe, sa minimalnim utroškom energije. Zastao je tek kada su mu se oči našle u visini čeličnih ploča palube.

Brod je bio potpuno zamračen, ali sigurno ne tako efikasno kao što bi to Venders želeo. Tu i tamo nazirala se poneka svetla pruga, znak da sva vrata nisu sasvim dobro zatvorena.

Ali, rad se odvijao punim tempom. Uz škripu i zveket lanaca, brodska dizalica izvlačila je ispod palube gomilu sanduka obavijenih mrežom od užadi. Ruka dizalice stajala je sve uspravnije, sve dok nije dosegla nivo palube prekookeanskog broda, a onda se okrenula da svoj teret spusti u unutrašnjost drugog broda.

Ninđa sačeka još nekoliko trenutaka, puštajući da voda sklizne sa kostima od crne svile, za ovu priliku premazanog specijalnom voštanom masom. Uskoro će kostim biti potpuno suv i njegova stopala neće ostavljati vlažne tragove po palubi, kada krene u potragu za Vendersom.

On će biti negde gore, na mostu, nadgledajući pretovar sanduka sa oružjem i municijom i bez sumnje se zabavljajući sa biranjem profita koji će mu ovaj posao doneti. Nikakav novac, naravno, ovde neće preći iz ruke u ruku; moderni trgovci smrću posluju kao i svi ostali, prebacivanjem novca sa jednog bankovnog računa na drugi.

Namotavajući uže oko leve ruke, ninđa se u tri skoka stvori kraj čeličnih stepenica ko-

je vode naviše. Osmotrio je tamu oko sebe, a onda počeo da se uspinje, držeći se senki.

Da, dobro je procenio, shvati, zavirujući kroz staklo na brodskom mostu, Venders je tu, pored trbušastog čoveka crvenog lica u razdrljenoj košulji, mokroj od znoja. Kapetanska kapa, bolje rečeno imitacija kapetanske kape na njegovoj glavi odmah odaje s kim ima posla.

Njih dvojica, međutim, nisu sami: visoka i vitka crnka skladno tela takođe se naginje da bi pratila svaki pokret na palbi, dok nad čitavom grupom bdi grmalj u čijim rukama automatska puška izgleda kao igračka.

Venders zadovoljno zviždуće. Na njegovom licu nema ni traga napetosti. Ruke su mu zauzete milovanjem ovećeg lista čvrste hartije smotane u rolnu.

Karta koja je do njega ove noći trebalo da stigne iz Igl Pasa? Vrlo verovatno...

Koraci na metalu. Vrlo tihi, ali ipak prepoznatljivi za uho ninđe.

Čovek koji dolazi tih je kao mačka i ninđa se povlači dublje u senku.

Japanac. Star i sedokos, ali katana pod njegovom levom mišicom liči na oružje koje je često bilo korišćeno!

— Ah, mister Nakao! — veselo kaže Venders dižući pogled i naprežući se da prepozna pridošlicu pri svetlosti instrumenata na kontrolnoj ploči mosta. — Sve u redu?

— Za sada.

— Kako vaš prijatelj Šizuma?

— Njega nisam video. Zapravo, niko ga neće videti sve dok Eldridž ne stigne na brod.

Pod crnom maskom, ninđa razvlači usne u hladan osmeh. Ja panac sa katanom i njegov prijatelj koga niko ne vidi. Sve to đavolski mnogo miriše na još jednog ninđu!

Kako se samo Venders povezao sa njima, do đavola?

Žena se odmiče od ograde i okreće Vendersu.

— Dole je sve u redu. Spremaju se za drugu polovinu tovara.

— Vidim — hladno odgovara Venders. — Šta je, mala? Govoriš samo da bi razbila strah, a?

— Rekla sam ti... sve ovo nimalo mi se ne sviđa. Trebalo je da odložiš utovar, Porf!

— Možda. Ipak, glavni noćašnji posao već je obavljen, zar ne? — smeje se visoki muškarac, pokazujući hartiju u rukama. — Ovo sada je samo

prijatna šetnja po talasima. Šetnja koja će dobro činiti našim finansijama, seti se, Mirna!

Ninđa je ovde dovoljno video i čuo. Grmalj sa puškom ga ne zabrinjava, kao ni ostali na koje će verovatno naići dok se bude šunjao po brodu. U tami, Venders neće imati koristi od svojih gorila, bar ne kada mu je protivnik jedan ninđa.

Pa čak ni kada drugi ninđa bdi nad njegovom sigurnošću!

Lesli podiže pogled naviše. Da je on na mestu tog drugog ninđe, odabrao bi najviše mesto na brodu. Korpu osmatračnice, na primer.

Ali ne, tu će biti čovek koji osmatra okolinu noćnim dogledom. Japanac je negde pod njim, tamo odakle pogledom može kontrolisati najveći deo palube.

On će biti prvi koji će umreti ove noći na brodu. Kad jednom bude eleminisana najveća opasnost, Lesli može nastaviti sa izvođenjem svog plana...

*
* *

A sada, najpre malo svetlosti. Pit zna za ovaj deo plana ninđe i biće oprezan...

Kuglica koju Lesli izvlači iz tajne pregrade pod opasačem nije veća od dečjeg klikera. Takve su i ostale koje se nalaze u toj pregradi, ali se zato njihov sadržaj razlikuje od sadržaja ove. Dok je u ostalima eksploziv, u ovoj ovde je masa na bazi fosfora, koja će početi da deluje čim se, od malo jačeg udara, omotač rasprsne, izlažući je dodiru sa vazduhom.

Još samo nekoliko sekundi, da potraži pogodno mesto za sebe, a onda...

Kuglica bešumno polete kroz vazduh, sve više i više. Sa fantastičnom preciznošću, sudarila se sa rešetkastom konstrukcijom na samom vrhu dizalice koja se sada obrtala, oslobođena svog tereta.

Bešumna bela eksplozija!

Ovaj blesak moći će da se vidi i sa daljine od preko deset milja unaokolo, ali to više nije bitno. Pre nego što bilo ko stigne da ispita šta se dogodilo, ninđa će završiti svoj posao na brodovima i krenuti natrag.

Blesak traje samo jedan jedini stoti deo sekunde, ali će i to biti dovoljno da svi koji su se našli u blizini ostanu praktično oslepljeni neko vreme.

Svi, sem možda japanskog ninđe. On će jedini imati dovoljno refleksa da na vreme sp-

usti kapke i zaštiti oči od neme eksplozije snažne svetlosti.

Vrisak. Zajednički vrisak bola i iznenađenja najmanje dvadeset ljudi. Niko od njih još dugo neće biti u stanju da se odupre čak ni mnogo slabijem protivniku od ninđe.

Osluškujući urlanje i izdvajajući glasove ljudi na mostu, Lesli zadovoljno klimnu glavom. Venders je među njima, i Japanac koga je video kraj njega; nijedan od njih dvojice nije uspeo da se sačuva od privremenog slepila.

Sada je ostalo samo da čeka. Japanski ninđa shvatio je da je njegov protivnik već na brodu i mora krenuti da ga potraži i izazove.

Ah! Eno ga!

Upozorenje harageija nije bilo potrebno. Lesli jasno vide kada niska, zdepasta figura u crnom kostimu pade sa visine i bez šuma krete po palubi, sa već isukanim mačem u ruci.

Haragei sada i njega upozorava. Pogled crnog lica bez očiju podignut je naviše, prema Leslijejvom skrovištu.

Lesli načini korak u stranu, otkrivajući se drugom ninđi. Ovaj načini korak unazad, da bi bolje mogao pogledom kontrolisati pokrete protivnika.

— Dobro došao u Ameriku, prijatelju — reče Lesli tiho, na japanskom. Drugi ninđa već će ga čuti, uprkos paklenoj buci koju još uvek stvaraju privremeno oslepljeni ljudi.

Umesto odgovara, Japanac čini pokret golom oštricom svog katana. Značenje pokreta jasno je čak i onome ko ne poznaje ritualni govor znakova.

Prezir, izazov, pretnja. Tri jaka osećanja u jednom jedinom pokretu čelične oštrice...

Odbacivši se nogama od poda, Lesli zapliva kroz vazduh.

Oštrica se diže da ga dočeka, ali je i on bio spreman. Njegov katana izroni iz korica još na samom početku skoka i dva sečiva se sudariše, razbacujući unaokolo zelenkaste varnice.

Napad prinudi Japanca da uzmakne, ostavljajući na palubi mesto Lesliju. Sada su stajali jedan pred drugim, sa mačevima u rukama, vrebajući kao divlje zveri pokrete onog drugog.

— Dosta! — čuje odozgo autoritativni Vendersov glas. — Prestanite da urlate, do đavola! Nikom se nije ništa strašno dogodilo!

Inteligentan zaključak. Među tim, ljudi koji rukama još stežu bolne oči, neće mu poverovati još neko vreme. A to je

ono vreme koje je Lesliju potrebno da izađe nakraj sa najopasnijim među njima.

Japanski ninđa ponovo napade prvi. Njegov zamah bio je i brz i precizan, izveden po svim pravilima jedne stare škole koju je i Lesli nekada proučavao.

»Monasi — vojnici sa planine Hie«, prolete mu kroz glavu. »Isti stil koji su četvorica mladića onako nespretno primenili na Topanga Biču. Da li se varam, ili sada imam čast da se borim sa onim koji ih je tako loše naučio?«

Odbio je udarac bez napora i uzvratio u istom maniru, stavljajući na probu okretnost i brzinu protivnika. Škola planine Hie beznadežno je zastarela sa svojom tehnikom; cena koja se mora platiti dugim stolećima izolacije.

Oštrice katana sudariše se još jednom, ali sada oštrica Japanca bi primorana na uzmak. Ne čekajući da se protivnik sredi, ninđa napade ponovo, vrteći mačem iznad glave tako da oko sebe stvori blistavi oreol.

Povlačeći se, Japanac je odbijao udarce. Prvi, drugi, treći...

Svaki put bilo mu je potrebno sve više snage i hitrine da ne bude ubijen. Svaki odbijeni udarac znači veću verovatnoću da će sledeći pogoditi!

Iskoristivši trenutni predah, Japanac levom rukom isuka va kizaši iz pojasa. Sada će biti dvostruko zaštićen, sa dve oštrice, ali mu to više ne može po moći...

Lesli ponovo pođe napred, osluškujući šmove iz okoline. Ne, u ovoj borbi nije mu potrebna puna koncentracija, iako mu je protivnik jedan ninđa.

Sada već zna sve o njemu. I to da je već star, iako kod ninđi to ne predstavlja neku posebnu prednost.

— Porf! Šizuma se dole bori za nekim!

Ženski krik. Čini se da je od svih na mostu ta crnka imala najbolje reflekse, uspevši i da se prva povrati od zaslepljujuće svetlosti.

Ponovo zveket čelika o čelik. Čovek pred njim, dakle, zove se Šizuma. Dobro. Dobro je znati ime onoga koji će uskoro krenuti na svoje poslednje putovanje.

Šizuma pada na levo koleno, podižući vakizaši ukoso nad glavu, da bi se tako zaštitio od protivnapada, dok ispruža ruku sa mačem ciljajući Leslijev trbuh.

Spor i neefikasan udarac. Iz begavajući vrh mača gipkim skokom, Lesli zamahnu.

Oštrica katana projuri kroz vazduh. Šizumin zglavak nađe se na njenom putu i mač ga gla tko preseče, odbacujući u stranu šaku koja još uvek čvrsto steže dršku vakizašija.

Šizuma se otkotrlja u stranu kako bi izbegao da vrh mača dosegne i do njegove glave. Pa trljak leve ruke pribijen mu je uz grudi. Čvrsto, da bi se spre čio veliki gubitak krvi.

Uzaludan pokušaj, naravno.

Lesli odskoči od metalnog po da, propuštajući pod stopalima oštricu Šizuminog mača. Njego vo oružje već je padalo nani že, sa strahovitom brzinom i preciznošću.

Šizuma ne stiže da ga izbegne. Njegov nagli pokret na palu bi bio je pre plod refleksnog straha od smrti nego hladnog proračuna ninđe koji uvek zna kako će umaći oružju protivni ka.

Oštrica katana sa strahovitom snagom raspoluti Šizuminu lobanju pod crnom kapulja čom, ali se ne zaustavi tu. Pro dirala je sve dalje i dalje, sledeći lučnu putanju koju je da la ruka ninđe.

Postoji verovanje da je isukani katana u stanju da u ruku svog vlasnika, kao neka antena, prenese slobodnu energiju iz okolnog prostora. U toj te oriji mora biti bar zrnce istine, otuda, inače, toliko snage u mi šićima bića koje je, u osnovi, ipak samo čovek?

Razdvojeno na dva simetrična dela, Šizumino telo ostade da leži na palubi. Krv se brzo širila po metalnim pločama, sle deći nagib palube.

Žena nad glavom ninđe sada je vrištala neprekidno, nekontrolisano, očevidno nenavikla na takve prizore. Lesli je imao vremena da podigne glavu i dobaci joj jedan pogled.

Ona zaćuta, naglo, u polovini krika, kao da joj je neko iz nenada stavio šaku na usta...

— Mirna! Prestani već jednom, Mirna! — urlao je Venders. U čitavom horu drugih glasova na dva broda, njegov se izdvajao svojom snagom.

Lesli vrati u korice mač obrisan o Šizumin koštim. Sada će mu neko vreme ponovo biti potrebne obe ruke...

Na brodovima još niko ne vi di gotovo ništa. Crveni tragovi lebdeće im pred očima i u narednih pet ili šest minuta. Sasvim dovoljno vremena da izvede ono zbog čega se i našao ovde.

Nekoliko hitrih skokova ponovo ga dovedoše bešumno na most. Penjući se na usku šip-

ku ograde, on ispruži ruke i ba ci se u prazno.

Nije bilo nikakve opasnosti, naravno. Njegovi ispruženi pr sti stegoše se oko rešetkaste ko nstrukcije dizalice.

Nastavio je da se vere duž vitke strele, do samog njenog kraja sa kojeg visi čelično uže sa kukom na donjem kraju. Ku ka je već spuštena u otvor na palubi, ali dole nema nikoga ko bi je prihvatio i pričvrstio mre žu sa novom gomilom drvenih sanduka. Ni ljudi pod palubom nisu bili pošteđeni privremenog slepila.

Kao mačka, ninđa se spusti niz debelo čelično uže i bešum no doskoči na gomilu sanduka, već omotanih mrežom.

Šestorica ljudi stajalo je u gomili, kao ovce. Neki su trljali oči, neki pokrili lice rukama, treći oprezno treptali, kao da ispituju koliko ih oči odista bole.

Svi odreda smatrali su da ne što treba da kažu upravo u ovom trenutku, pa makar to bi la samo duga serija gadnih psovki.

U pratnji te nesložne muzike, ninđa dovrši posao zbog kojeg se i spustio u unutrašnjost broda, a onda skoči sa gomile sanduka i prođe pored gnevne grupe.

Nisu ga mogli ni videti ni čuti, ali se ipak iznenada ućutaše, kao po komandi.

U osnovi, čovek je još uvek divlje biće pod tankom korom civilizacije. Isto tako se i šumske životinje iznenada utišaju kad osete blizinu jednog od velikih grabljivica...

Hodnik ispunjen zadahom na fte dovede ninđu do mašinske prostorije. Bila je prazna, kako je i očekivao; ne zato što je do ljudi teško doći, već stoga što Venders želi da u ovom poslu učestvuje što manje potencijalnih svedoka.

Pet minuta kasnije ninđa po đe metalnim stepenicama naviše. Mašine koje su ostale iza njega nikada više neće raditi...

Međutim, i Venders je imao vremena da okupi ljude kojima se vid već postepeno vraća. Ne da će mu to mnogo pomoći.

— Svetlo! — začuo je Vendersov glas kad je ponovo izbio na most. — Upalite svetla, do đavola! On je još negde na brodu!

»Ispravan potez«, pomisli ninđa, tražeći zaklon za sebe. »Venders zna da sam ja mnogo opasniji od obalske straže i želi da me likvidira što pre, elimini-

šući moj najbolji zaklon. Prevario se, međutim; napadam pre nego što on uspe da uspostavi red među svojim ljudima...«

Svetla počeše da se pale na brodu. Prekasno.

I ovoga puta, žena je reagovala prva. Glasno je vrisnula i povukla se korak unazad, sve dok je nije zaustavio metalni zid iza njenih leđa.

Venders se okrete u mestu, kao divlja zver spremna na skok. Ispod crnih brkova, stisnuti zubi bili su beli kao slonovača.

Kapetan je takođe okrenuo samo lice puno straha prema figuri odevenoj od glave do pete u crno, koja je stajala pred njima i nemo ih proučavala po gledom.

Jedini koji nije načinio nikakav pokret bio je oniski Japanac, sede kose. Ostao je na mestu, nalik drvenoj figuri, sklopljenih ruku na trbuhu.

Telohranitelj sa puškom, nasuprot svima njima, načini korak napred. Prvi metak uz glasan zveket ulete u cev i on bez žurbe diže svoje oružje, siguran da će rafal dosledno oduvati tu neobičnu pojavu sa mosta...

*
* *

Držeći na oku Japanca i Vendersa, dvojicu od kojih se uvek može očekivati najgore, niđa načini hitar pokret u stranu, motreći krajičkom oka kako ga cev puške sledi.

Taj korak, međutim, imao je dvostruku funkciju; približio ga je Japancu i postavio u položaj iz kojeg je daleko lakše lansirati šuriken, već skriven među prstima desne ruke.

— Pucaj, O' Mara! — proste nja Venders, posežući rukom pod jaknu. — Pucaj!

Šuriken je bio brži.

Čelična zvezda, zavitlana ogromnom snagom sa rastojanja od svega nekoliko stopa, zari se O' Mari u otvorena usta, mrveći zube na svom putu. Energija udarca bila je tolika da mu odnese unazad glavu i čitav gornji deo tela, sve dok žrtva potiljkom ne lupi o metalni zid i ne sroza se niz njega, ostavljajući za sobom trag od krvi i mozga.

Nakao raširi iznenada ruke, a u očima mu blesnu divlji plamen. Kratki nož sa teškom dr-

škom polete kroz vazduh prema grudima ninđe.

Dovršavajući pokret kojim je lansirao šuriken, ninđa podiže desnu ruku.

Podsećalo je sve to na mađioničarski trik. U jednom trenutku teški nož leteo je prema njegovom telu i činilo se da ga više ništa na ovom svetu ne može zaustaviti. U sledećem trenutku oružje je počivalo na njegovom dlanu.

Ali samo na trenutak...

Nož se vrati, istom putanjom kojom je i došao, ali ovoga puta tako da ga zaista ništa nije moglo zaustaviti...

Pogođen u grlo, Nakao bez glasa sklopi ruke oko vrata i drške noža koja je štrčala iz njega, a potom pade na kolena i duboko se pokloni svom ubici.

Ostao je tako, mrtav, klečeći i dodirujući čelom prljavi metalni pod.

Pogled ninđe zaustavi Vendersov pokret rukom. Cereći se, ovaj povuče ruku natrag, pokazujući da je ona prazna.

— Sve je u redu — reče promuklo. — Neću ništa pokušati, do đavola, suviše si brz!

— Mudra odluka — klimnu ninđa glavom. — Samo... neće ti mnogo pomoći, Venders.

— Šta to, do đavola, treba da znači?

— Došao sam da te ubijem, Venders. I to ću i učiniti. Imao ti nekakvo oružje u rukama, ili ne!

Vendersov osmeh bio je hrabar samo na površini.

— Zašto, do đavola? Zbog ovoga? — pokaza širokim pokretom ruke oko sebe. — Zato što želim nekoliko dolara za koje tvrde da nisu zarađeni po šteno?

— Ti trguješ smrću, Venders. Nije li pravično da onaj ko smrću trguje bude i nagrađen smrću?

Pogled ninđe bio je uprt u lice devojke, koje je u svega nekoliko trenutaka pokazalo čitav kaleidoskop osećanja.

Duboko je uzdahnula, kao neko ko je doneo važnu i tešku odluku.

— Čekajte — reče, stupajući napred i zaobilazeći O' Marino mrtvo telo. — Nije li bilo dosta ubijanja, ljudi? Zašto ne bismo sklopili sporazum? Prof... Mister Venders je bogat čovek, a ni moje bogatstvo nije zanemarljivo. Ako...

— Ne — reče ninđa.

Zastala je, pogođena tom rečju kao udarcem u lice. Kod ljudi koji govore ovako nikakvi argumenti ne pomažu. Oni su

bezlični, nezadrživi. Kao talas plime, vulkanska erupcija, zemljotres...

— Prof? — zacvile ona. — Prof... učini nešto! Ja neću da umrem!

— A ko hoće? — s gorčinom odvrati Venders. — Ne kukaj, Mirna, do đavola! Ideš mi na živce!

»Venders je glumac koji je godinama svetu pokazivao samo jedno svoje lice«, pomisli ninđa. »Još se bori da sačuva tu masku, ali neće još dugo. Kad ona spadne, sav njegov kukavičluk izaći će na površinu i zasmrdeti. Oh, kako će zasmrdeti!«

Devojka je u nedoumici kršila ruke, osvrćući se oko sebe, kao divlja zver uhvaćena u stupicu. Nasuprot njoj, kapetan je stajao mirno, suviše mirno, iako mu se znoj u širokim mlazevima cedio niz lice.

— Daj mi to, Venders — reče ninđa. — Tu hartiju...

— Hartiju? Zašto?

— Možda i mene zanima blago markiza Boavera — dopre poluglasan smeh ispod crne kapuljače. — A sasvim sigurno znam dvojicu ljudi koje zanima mnogo više nego mene!

— Berk! — potmulo reče Venders. — On me je prodao, zar ne?

— Pa, moglo bi se tako reći — klimnu ninđa galvom. — I njegov prijatelj Grifit je umešan u to. Obojica su sada negde u neposrednoj blizini, pitajući se kako će se završiti obračun između nas dvojice.

— I nadajući se da će se dočepati ovoga? — promuklo upi ta Venders.

— Kopiju tog crteža već ima ju. Mnogo više im je stalo do onog drugog, čiji si ti jedini vlasnik. Gde je markizova karta, Venders.

— Ah, ne! — odmahnu čovek glavom i plamen mu bljesnu u očima. — Kao što vidiš, još uvek imam čime da trgujem, a?

— Berk i Grifit biće đavolski razočarani ako te ubijem pre nego što doznam za taj plan, Venders.

— Ti radiš za njih?

— Ne, ja radim za sebe. I ne bih želeo da se sve to bogatstvo nađe u njihovim prljavim šakama.

— Ni ja — isceri se Venders. — U redu, može onda pogodba: moj život u zamenu za ta dva komada hartije?

— Porf! — prostenja devojka užasnuto. — A ja?

On joj dobaci ravnodušan pogled.

— Ti si zgodna mačka, Mirna — reče. — I đavolski dobra sekretarica... a naročito dobra u krevetu.

— Porf!

— Da — produži on nemilosrdno. — Ovaj svet pun je dobrih sekretarica. Žao mi je, mala, ali od ovog časa svako igra samo za sebe!

Ninđa je strpljivo čekao. Svaki iole dobar poznavalac ženske psihologije znao bi da se Porfirio Venders opasno igra vatrom.

— To je — procedi ona kroz stisnute zube — poslednje što imaš da mi kažeš?

— Ne, nije. O' Mara mi je rekao da te je redovno tucao, mala. Nisi nikada smatrala za potrebno da mi to kažeš, a?

— To... to nije istina!

— To je lako reći... a naročito sad, kad je čovek pomalo mrtav. Verujem O' Mari, znaš. Neki detalji koje mi je ispričao karakteristični su za tebe dok vodiš ljubav. Reči koje izgovaraš, na primer...

— Porf!

— U redu, prokleti gorila bio je ogroman tamo gde ti to najviše voliš, mala... ali si mi ipak mogla reći, zar ne? Nikad nisam bio ljubomoran, do đavola!

— Porf! — vrisnu ona po treći put, očiju zamagljenih od gneva. Ruka joj je posezala u tašnu, brzinom razbesnele zveči čarke.

Uostalom, razbesnela zvečarka nije ništa opasnija od gnevne žene. Naprotiv...

Porfirio Venders u poslednjem trenutku shvati šta će se dogoditi i promuklo kriknu, podižući levu ruku da se zaštiti i odskačući u stranu.

Ninđa je sve to mogao da spreči, naravno, ali nije želeo. Njegov pogled već je procenio da metak iz malog damskog pištoljčića ne može pogoditi Vendersa.

Pucanj prasnu, praćen glasnim vriskom razočarane žene koja shvati da će promašiti.

Promašiti Vendersa... Metak pogodi posred grudi debelog kapetana i on se začuđeno zagleda oko sebe, kao da se pita šta se dogodilo.

Sa glasnom psovkom na usnama, Venders priskoči ženi i zamahnu pesnicom. Još jednom, ninđa ne učini ništa da spreči ono što se odigravalo pred njegovim očima.

Kada je Venders prestao da udara po licu devojke, ono se više nije moglo prepoznati. Zglavci su mu bili izguljeni, usta i zubi krvavi, široka rana na Mi

rninom grlu dokaz da je Porfirio Venders umeo da ih upotrebi...

— Idemo! — reče ninđa. Uz metalne stepenice tutnjali su koraci Vendersovih ljudi.

Drugi čovek teško je disao od napora, ali su mu oči blistale kad se sagnuo da sa poda podigne ispuštenu hartiju.

— Ne — reče. — Nikuda ja ne idem, prijatelju. Možeš da...

Ninđa skoči napred, naglo, bez opomene. Venders ne stiže čak ni ruku da podigne.

U dva duga skoka, noseći pred sobom Vendersovo telo ukočeno iznenađenjem, ninđa se stvori na palubi pod mostom, tamo kud pogledi ljudi sa stepenica nisu dosezali.

Leva šaka zatvori Vendersova usta dok su padali kroz vazduh prema tamnoj površini vode. Probili su površinu gotovo bešumno, jer je ninđa umeo da kontroliše svoj skok čak i sa takvim teretom u rukama.

Tabasko Pit bio je tu spreman da pomogne, iako Lesliju pomoć i nije bila potrebna. Lak udarac pesnicom u slepoočnicu ućutka Vendersa i on se umiri i opusti.

— Uzmi tu hartiju, Pite — prošaputa ninđa. — I plivaj, plivaj kao sam đavo! Imamo još samo dva minuta!

Plivali su snažnim zamasima, ne mareći za zakasneli gnev Vendersovih ljudi, ispoljen dugim rafalima koji su zasipali talase. Snop jednog reflektora uzalud ih je tražio po površini; kad god bi se približio plivačima, ninđa bi povukao Vendersa pod vodu, dajući i Tabasku znak da se učini nevidljivim.

Naporan sport, u svakom slučaju. Srećom, pucnjava nije trajala dugo...

Tempirane bombe koje je ninđa postavio na jedan, a Pit na drugi brod, eksplodirale su u istom trenutku, još jedan trijumf preciznosti elektronskih spravica koje je Sumiko s toliko ljubavi izrađivala.

Malopređašnja eksplozija bila je bela i bešumna; ova sada, užasno bučna, sa dugim crveno-žutim plamenim jezicima koji su suknuli prema noćnom nebu, kao prsti podignuti i raširen u nemoći rođenoj iz očaja.

Ali, i taj plamen buktao je kratko; prelomljene kičme, brodovi tonu brzo, užasno brzo, od vlačeći prema hladnom i mračnom dnu okeana sve ono što eksplozija pre toga nije isitni-

la, raskinula i bacila prema nebu...

* * *

Glomazni prsti Tabasko Pita neočekivano delikatno upravlja li su tasterima na uređaju za daljinsko upravljanje kad im se gliser ponovo približio iz tame, poslušno sledeći poziv elektronskih signala.

— Srećno, ortak! — doviknu on, prebacujući se u čamac i ostavljajući Leslija u vodi sa njigovim teretom. — Čuvaj se: velika trka samo što nije počela!

— Ne brini. Kao i obično, kriminalci će biti brži od policije i obalske straže. Berk i Grifit u svakom slučaju su bliže od njih; mora da su zaplovili ovamo čim su videli eksploziju, u nadi da se još mogu dočepati Vendersa i njegovog plana.

Motor glisera zagrme i Pit samo na trenutak mahnu rukom, okrećući upravljač tako da brži čamac ponovo jurne prema pučini.

Venders se zakoprca u rukama ninđe, slabašno udahnuvši. Udarac koji je dobio bio je dobro odmeren, jer je došao sebi upravo u času kada je i bio potreban ninđi.

Lesli svuče kapuljaču sa glave i nadnese se nad bledo lice čoveka koga je pridržavao nad vodom.

— Slušaj me, dobro, Porfirio Venders — reče tiho, sugestivnim šapatom. — Slušaj me dobro!

Zvuk novog motora čuo se sasvim jasno kada se odvojio od opuštenog tela i prepustio ga talasima. Venders pokrete ruke i noge, manirom iskusnog plivača. Na ovako mirnoj površini ne preti mu više nikakva opasnost.

Sem toga, čamac je bio sve bliže i bliže...

— Ehej! — prodra se Venders, dižući ruke nad vodu. — Ej, ljudi!

Motor se iznenada utiša i Venders ponovi svoj poziv. Glas mu je odjekivao sablasno u iznenadnoj tišini.

Veština hipnoze je izuzetna veština, ali se ipak zasniva na tome da hipnotisani čovek čini pre svega ono što njemu izgleda najprirodnije.

A čega ima prirodnijeg od poziva čoveka koji je ostao sam, na talasima, daleko od prijateljske obale?

Crna kapuljača ponovo je bila na Leslijevoj glavi. Plivao

je tako da mu samo oči budu nad vodom, nekih dvadesetak jardi daleko od Vendersa, potpuno siguran da ga ljudi sa čamca ne mogu videti.

Motor čamca ponovo zabrunda i gliser oštro skrete prema Vendersu. Oči ninđe jasno razabraše obrise dva čoveka koji su se naginjali sa pramca.

— To je on, Berk! — ču se trijumfalni Grifitov glas. — To je on, Venders!

Čamac načini luk na vodi i Venders šćepa ispružene ruke, koje ga bez napora izvukoše na palubu.

U nekoliko zamaha, pod samom površinom vode, Lesli do pliva do boka, siguran da će pogledi sve trojice ljudi biti koncentrisani na bledo Vendersovo lice.

I posebno na njegove usne.

— Hej, hej! — likovao je Berk. — Čoveče, ti i ja smo baš neki srećni momci, a, Grifit?

Grifit je klečao na palubi, dr majući Vendersa.

— Sad ćeš nam reći gde je mapa markizovog blaga, Porfirio! Odmah!

— Ne! — umeša se treći čovek, onaj čije je lice ninđa već video u Berkovoj vili. — Kidamo odavde, šefe... obalska straža samo što nije stigla. Nisu oni ni gluvi, ni slepi!

— Koreli je u pravu — trže se Grifit. — Na krmu, Koreli. I punom brzinom prema pučini, do đavola!

Držeći se samo vrhovima prstiju za ivicu čamca, ninđa napreže mišiće. Ovo će, kako stari stoje, biti najteži deo noćašnjeg posla. Pri brzini kojom se ovaj gliser kreće, otpor vode užasno je veliki. Trenutak neopreznosti mogao bi biti dovoljan da ga otrgne sa boka i ostavi u vodi, bez ikakvih izgleda da ga dostigne...

Upravo zato, mora reagovati brzo. I nema previše vremena za oklevanje, jer će Venders uskoro učiniti ono što mu je naloženo pod hipnozom.

Oprezno, palac po palac, ninđa se pomeri unazad, bliže krmi.

Berk i Grifit ponovo su se naginjali nad Vendersa, ali nije mogao čuti njihove glasove od buke motora i vode koja mu je jurila pored glave.

Da, Venders se ispravlja u sedeći položaj. Još samo sekund ili dva!

I Koreli, za krmom, bulji u ono što se odigrava napred. Neće biti previše teško iznenaditi ga, kad za to dođe čas...

— Hoćeš li sada govoriti, Porfirio? — donosi vetar Grifitov glas do ušiju ninđe.

— Hoću! — jedva čujno odgovara ovaj. — Čekajte malo...

Njegovi prsti su nesigurni, ali mala staklena ampula ipak prska među njima. Iz nje se širi neočekivano veliki oblak belog dima, koga vetar brzo nosi prema krmi.

Sva trojica ljudi spreda padaju. Berk se pri tom malo iskreće, tako da ostaje da leži ukoso preko, a pogled mu slepo klizi duž palube.

Koreli ima vremena čak i da otvori usta i da vikne, ali ništa više od toga. Udarac pesnicom prekrivenom crnom svilom i njega baca na palubu.

Možda nepotrebno, ali ninđa nije želeo ništa da reskira; na putu do Korelija vazduh je mogao razvejati oblak, tako da ovaj ne dobije punu dozu uspavljujućeg sredstva čiji je recept jedna od najbolje čuvanih tajni ninđi...

Ninđa zbaci već suvi kostim od crne svile sa sebe i ostade nag. Više nije bilo hladno, jer je pre toga isključio motor, oslušnuvši na trenutak da li se približava šum drugih plovila.

Svi su još uvek predaleko da bi morao misliti o njima dok oblači Korelijevu odeću. Kostim i oružje ninđe pretvaraju se u zamotuljak ostavljen u uglu, kraj nagog Korelijevog tela.

Postupak hipnoze sada traje malo duže, jer mora obraditi tri nove žrtve. Korelija, Berka i Grifita. Srećom, beli uspavljujući dim čini sve posebno pogodnim za hipnozu...

Koreli je prvi došao sebi, jer je primio i najmanju dozu gasa. Ostao je, međutim, da leži tamo gde je bio ostavljen; svet stvoren hipnozom u njegovom mozgu potpuno je zamenio realni svet oko njega.

Sem slabog, sporog disanja, i rada unutrašnjih organa, Koreli se praktično nije razlikovao od nekog mrtvog predmeta...

Drugi je bio Venders. Zatreptao je očima i seo, ravnodušno se osvrnuvši oko sebe. Do tog trenutka čamac je ponovo jurio prema obali, ali u pravcu severoistoka, približavajući se svetlima Los Anđelesa na horizontu.

Berk i Grifit prenuli su se u isto vreme. Nijednom od njih nije izgledalo ništa čudno što su u međuvremenu izgubili gotovo po sat svog vremena, ne znajući šta se s njim dogodilo.

— Sve u redu, Koreli? — mehanički upita Berk.

— U savršenom, šefe — odvrati ninđa. Sem Korelijeve odeće, dodatna šminka i maska

nisu bili potrebni. Sve dok traje dejstvo hipnoze, prilika na krmi za ovu trojicu ljudi biće Koreli. Isto onako jednostavno kao što njihove oči i mozgovi neće registrovati nago telo opruženo u uglu palube.

Sunce je izlazilo kada je čamac konačno zastao uz drveni gat Berkove vile.

— Ja idem po kola — reče Berk. Ostali su ćutali. Nikom se to nije učinilo neobičnim. Kao što nije bilo neobično ni dugo ćutanje koje je sve do tog trenutka vladalo na čamcu.

Veliki crni »mercedes« dokli zi do mola i trojica ljudi se ukrcaše. Grifit napred, pored Berka za volanom, ninđa i Venders na zadnjem sedištu.

Ako se Berkovim ljudima taj prizor učinio čudnim, nijedan od njih nije reagovao i »mercedes« nekoliko minuta kasnije jurnu prema poslovnom središtu grada.

Ni osoblje u Vendersovim kancelarijama nije primetilo ništa neobično. Uostalom, često se događalo da vlasnik stiže u neuobičajeno vreme, vukući za sobom gomilu ljudi o čijim poslovima niko drugi nije ništa znao...

Berk, Grifit i ninđa mirno su stajali nasred kancelarije i posmatrali kako Venders prilazi zidu sa bogato opremljenom bibliotekom.

Dodir na skriveno dugme pomerio je čitav orman sa knjigama u stranu, otkrivajući čelična vrata sefa. Ne skrivajući kombinaciju od njih, Venders okrte brojeve.

Vratio se sa velikim listom hartije žućkastim od starosti i bez reči ga raširio po radnom stolu. Sva četvorica su se nagli nad njega, proučavajući pogledom vijugave linije izvučene guščjim perom.

— To je to — prošaputa Berk konačno. — To je to, Grifit! Bogati smo, čoveče, bogati!

Grifit ga zbunjeno pogleda. a zatim pređe pogledom po neutralnim licima preostale dvojice.

— Da — reče nesigurno. — Bogati smo... Samo...

— Šta je bilo? — nestrpljivo upita Berk. — Nešto nije u redu?

— Neee... sve je u najboljem redu...

— Čemu onda problemi? — nasmeja se Berk. — Porfirio, ovo vredi nečim zaliti, zar ne? Šta je s tim pićem, boga mu?

— Polako — pobuni se Venders. — Čekajte malo... To blago pripada meni, do đavola, a ne vama!

— A zašto tebi? — zbunjeno ga pogleda Berk.

— Zato... zato što me je koštalo trideset hiljada dolara da dođem do one druge karte!

— Ah, to... Ne, Porfirio... bojim se da se varaš. Blago pri pada meni i Grifitu, razumeš?

Bila je neobična ta rasprava trojice ljudi smućenih mozgova, koji su tek uz mnogo napora nalazili reči za onu zbrku osećanja u svojim glavama. Lica su im bila prazna, oči zamagljene.

— Ne! — pobuni se Venders. — Do đavola, ne!

Berk se kratko nasmeja.

— Koreli! — reče oštro. — Sredi ga!

Grifit se okrete, sa izrazom zbunjenosti na licu.

— Koreli — ponovi. — Ali... gde je Koreli?

* * *

Ulaz u nekadašnji rudnik srebra u planinama južno od Rio Grandea jedan davni odron je gotovo sasvim sakrio, ali za ljude u džipovima to nije predstavljalo posebnu prepreku.

— Koreli! — zapovedi Berk. — Pošalji gore dvojicu sa lopatama. Ostali — na stražu!

Mrmljajući, ljudi se raziđoše po okolini, zveckajući puškama. Koreli je glasno komandovao; od časa kada je došao sebi, go i upola smrznut na palubi čamca, nije više verovao svojim čulima. Bar ne onako kako je ranije verovao u njih.

Skriven među stenama, uz sam ulaz, ninđa se osmehnu. Berk i Grifit, uostalom, sasvim su se lepo snašli i bez njega i likvidirali Vendersa pre nego što su bezbedno umakli iz njegove poslovne zgrade sa dragocenom mapom u rukama.

Ninđi ta mapa nije bila potrebna. Jedan jedini dugi pogled bio mu je dovoljan da uređe njen sadržaj u svoju memoriju i stigne do ulaza u rudnik mnogo pre nego što su Grifit i Berk organizovali čitavu ekspediciju sa dva džipa i osmoricom ljudi.

— Prolaz je u redu, šefe! — javi Koreli zvonkim glasom.

— O kej. Pošalji te momke dole, a ti ostani tu i sačekaj nas dvojicu...

Ljudi sa lopatama siđoše. U prolazu ninđa ču šapat; njih je zanimalo šta traže usred noći na ovom tajanstvenom mestu.

Teško dišući, Berk i Grifit prođoše pored njega. Kao sen-

ka u svom kostimu, ninđa pođe za njima.

— Uzmi lampu, Koreli — naredi Berk — i pođi u hodnik ispred nas...

Ninđa se još jednom osmehnu za sebe. Berk je to lepo zamislio, ali on ovoga puta nije želeo Korelija u društvu.

— Šta je to? — trže se Grifit. Kamičak bačen rukom ninđe zašušta među suvim kaktusima. Grifit se okrenuo hitro, potežući pištolj ispod jakne od jelenske kože.

Berkov pokret je kasnio, više nego obično. Zato je i mogao krajičkom oka da opazi senku kako se iz tame sručuje na Korelija i zadaje munjevit, kratak udarac.

— Grifit! — vrisnu on. — Pazi!

— Šta je, do đavola? Ne vidim ništa!

— Ninđa... udario je Korelija!

— Ti si lud! Ovde nema nikoga!

Ninđa je već odmicao kamenitim oknom. Njemu čak ni tu veštačko osvetljenje nije potrebno...

Blago markiza Boavera već je bilo na sigurnijem mestu. Stigavši do jame iz koje je prethodne noći izvukao ogromni kovčeg, ninđa podiže poklopac, pažljivo zatežući jaku svilenu tkaninu raširenu preko kovčega.

Još jedan mađioničarski trik; ušavši u kovčeg i oprezno povlačeći krajeve tkanine za sobom, on poče da spušta poklopac.

Gomile zemlje i šljunka, ureDno naslagane po tkanini poče še da klize. Kada je čitava tkanina bila u kovčegu, zajedno sa ninđom, pri veštačkom svetlu niko ne bi mogao naslutiti da je tu do maločas bila duboka jama.

Čekao je, dugo i strpljivo. Za pravo, sam ja bio kriv što čeka tako dugo: precenio je hrabrost dvojice zločinaca i brzinu kojom će napredovati mračnim oknima starog rudnika srebra.

Lepo se zabavljao nekoliko minuta osluškujući glasove njih dvojice. Na trenutak se gotovo uplašio, pomislivši kako su toliko glupi da uopšte neće primetiti veliki kamen koji je pokrivao ivicu jame.

Ipak, veliki trenutak, tako dugo i pažljivo pripreman, konačno je došao...

— Ninđa! — vrisnuo je Berk i odskočio unazad, udarivši leđima o kameni zid.

Grifit je reagovao samo malo smirenije, ali je ruka kojom je posegao za pištoljem proma-

šila dršku oružja. Ne da bi mu pomoglo i da je uspeo da je dohvati.

Vakizaši zazuja kroz vazduh i pogodi Grifitovu ruku koja je još petljala oko oružja. Čovek prodorno vrisnu.

Rasipajući kapi krvi oko sebe, odsečena šaka prolete kroz mlaz svetlosti i pade na tle. Prsti se refleksno zgrčiše oko peska i šljunka, kao da i odvojena od Grifita šaka želi da se nečega dočepa i to čvrsto drži...

— Imate pozdrav od Porfirija Vendersa — reče mukli glas ninđe kroz kapuljaču. — Iz pakla!

— Ne! — reče Berk. — Ne... to nije. nije, nije istina!

Grifit samo na trenutak prekide svoj dugi krik, tek koliko da udahne vazduh, a onda vrisnu ponovo.

— Nemoj, Grifit! — zacvile Berk. — Nemoj... Taj odjek... užasan je!

— Hoćeš li i ti da mu pomogneš? — nasmeja se ninđa.

Vakizaši zviznu još jednom. Druga šaka smiri se na tlu pored prve, ali se Berkovi prsti nisu gramzivo grčili kao Grifitovi trenutak ranije.

Dva glasa, izobličena užasom, odzvanjala su u podzemnom hodniku i vraćala se, mnogo puta pojačani.

»Ako pakao postoji«, pomisli ninđa, »onda se u njegovom predvoruju svakako mogu da čuju slični krici...«

Ovo, zapravo, više nije bilo zabavno, bar ne onako kako je očekivao. Ni Grifit ni Berk nisu besni vuci, već plašljivi kojoti, hrabri samo dok su uz njih ljudi sa automatskim puškama u rukama.

Isto onako naglo kako su i počeli, krici se presekoše. U vlažnom vazduhu ostade da lebdi samo tiho odjek fijuka s kojim je vakizaši prekratio još dva života...

— Spavaj mirno, markiže Bo aver — tiho reče ninđa. — Tvo je blago biće upotrebljeno u dobre svrhe. Spavaj mirno...

KRAJ

U JUNU NINĐA 85

UMRETI U SAN FRANCISKU

Pod nogama kao da je gazio hiljade zvezda; hiljade treperavih svetiljki sabijenih u ulice i nebodere. U prozore. Iza svakog prozora trajao je neki život, jedan život, dva, tri života . . .

Samo iza jednog život je morao biti ugašen.

Delio ga je možda jedan korak. Jedan skok. I katana u ruci, kao velika kosa Gospodara Smrti . . .

NINĐA

ZAVRŠENA JE VELIKA NAGRADNA IGRA

Dragi čitaoci romana NINĐA,

Velika nagradna igra popularnog ROTO—ROMANA je završena. Smatramo da treba još jednom da se podsetimo nekih važnih detalja.

Najpre, da sva tri kupona sa tačnim odgovorima pošaljete zalepljene na dopisnici, najkasnije do 1. maja na adresu: DEČJE NOVINE, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4, sa naznakom NAGRADNA IGRA — ROTO ROMANI.

Imena srećnih dobitnika biće objavljena u NINĐI broj 85, koja izlazi 25. maja 1990. godine.

Dragi čitaoci naših romana — SREĆNO!

N A G R A D E

7 putovanja u ITALIJU, MILANO I BOLONJA SVETSKO PRVENSTVO U FUDBALU

10 specijalnih POKLON—PAKETA — NINĐA (vrednost 200 dinara)

10 kompleta DŽEPNIH KNJIGA NINĐA

10 majica NINĐA

10 pretplata za roman NINĐA u 1990. godini

PROGRAM PUTOVANJA NA SVETSKO PRVENSTVO U FUDBALU — ITALIJA '90.

Redakcija ROTO—ROMANA pripremila je bogat program za nagrađene čitaoce koji putuju u Italiju — Milano i Bolonja, na Svetsko prvenstvo u fudbalu.

Putovanje je organizovano u saradnji sa INEX—TURISTOM iz Beograda, modernim turističkim autobusom.

POSETA PRVOJ FAZI TAKMIČENJA — JUGOSLAVIJA

1. dan (9. jun) — Beograd

Polazak ispred paviljona Cvijeta Zuzorić (Mali Kalemegdan) u 8 časova. Kraća zadržavanja u toku puta radi odmora. Dolazak u hotel u popodnevnim časovima (Poreč, Portorož). Večera. Noćenje.

2. dan (10. jun) — Milano

Doručak. Polazak za Milano u 8 časova. Dolazak u Milano u popodnevnim časovima. Slobodno vreme do 18 časova. Polazak na stadion i prisustvovanje utakmici Jugoslavija — Nemačka. Posle utamice (21 čas) polazak za RIMINI (poznato letovalište na Jadranskoj obali). Noćna vožnja.

3. dan (11. jun)

Dolazak u Rimini u jutarnjim časovima. Smeštaj u hotelu. Slobodno vreme. Prva usluga. Večera, noćenje.

4 — 12. dan — Rimini

Boravak u prijatnom letovalištu u hotelu sa tri zvezdice na bazi polupansiona (večera, doručak). U toku boravka organizuju se fakultativni izleti: San Marino, Firenca i sl. Prisustvo utakmicama u Bolonji (16. jun Jugoslavija — Kolumbija) u 17 časova. 19. juna (Jugoslavija — UA Emirati) u 17 časova. Posle utamice nastavlja se putovanje za Jugoslaviju sa kraćim zadržavanjem.

13. dan (20. jun) — Beograd

Putovanje kroz Jugoslaviju. Doručak. Dolazak u Beograd u popodnevnim časovima.

Svi dobitnici putovanja na Svetsko prvenstvo biće blagovremeno pismeno obavešteni kako bi se na vreme pripremili za put.

SREĆNO PLAVI U ITALIJI!

Roman akcije i erotike, istočnjačke filozofije i zapleta, čudesnih likova zbog kojih su i sva njegova prethodna dela bila bestseleri.

Moć i gresi počinjeni da bi se do nje došlo, glavna su tema ovog spektakularnog dela, koje vodi čitaoca na opasno mesto gde bespoštednu bitku vode dobro i zlo – u ljudsku dušu.

Francuski poljubac . . . zavodljivi poljubac opijuma, opasni porobljivač jednog naroda.

Tvrd povez, zaštitni omot, latinica, cena 250 din.

Odobravamo popust 20%. Cena sa popustom 200 din.

Erik van Lustbader

FRANCUSKI POLJUBAC

autor bestselera NULA

NOVO ● NOVO ● NOVO

KNJIGA ZA VAS

NIP DEČJE NOVINE Gornji Milanovac – prodaja knjiga –

N A R U DŽ B E N I C A/NĐ

Neopozivo naručujem knjigu FRANCUSKI POLJUBAC po ceni od 250 din. umanjenoj za 20% prim. _____. Sumu od _____ din. i troškove poštarine platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

_____

datum potpis naručioca